

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\S\Star Trek\Masky.pdb

PDB Name: Vornholt_John-StarTrek_Nova_Gen
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 25.9.2004
Modification Date: 25.9.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

John Vornholt

STAR TREK
NOVÁ GENERACE
7

MASKY

Mým báječným rodičům, kteří mi nikdy nepřestali
poskytovat podporu a neustále mě povzbuzovali.

Díky Nancy a Satan, mé ženě a dceři za to,
že se učinili vzácnými. Chyběly mi.

Ashleyi Graysonovi za to, že mi řekl, jak správně popsat planetu.

Skupině: Susan, Janie, Marylin a Lindě. Kdy se setkáme?

A mým odborníkům na STNG:
Kevinovi J. Ryanovi, Barbaře Beckové a Andree a Kevinovi Quittových.

Kapitola jedna

Maska ležela na stole a leskla se dokonce i v tlumeném světle baru Přední desítka lodi Enterprise. Světla deseti tisíce hvězd poskakovala po jejím vyleštěném kovovém povrchu lemovaném temnými proužky černé a námořnické modři, které splývaly z nosních dírek masky jako vlákna pavoučí sítě. Obrisy obou očních jamek vyznačovaly zelené a žluté drahokamy, možná smaragdy a topasy. Klenuté obočí zhotovené z rubínových kamenů propůjčovalo masce lehce komický výraz. Ten vyvažovala elipsa výrazných černých drahokamů, která lemovala ústní otvor a neposkytovala žádný náznak výrazu či emocí. Brada masky byla přehnaně zdůrazněna, nejprve energicky vystupovala a pak se ochránářsky stáčela pod místa, kde by se nacházela brada toho, kdo by ji měl na obličej. Vnější okraje se vzadu svinuly do bezvadně tvarovaného chocholu, zakončeného péry levandulové barvy. Ručně vyrobená maska byla neskutečně nádherná.

"Je úžasná," zašeptala Katherine Pulaski a váhavě se natáhla pro artefakt. "Mohu ji vzít do ruky?"

Vysoký muž atletické postavy, oblečený do kožených šatů ve stylu polní uniformy a s nazrými vlasy až na ramena, se naklonil, aby jí ruku zastavil. Jeho vráskami pokrytý obličej se laskavě, ale rozhodně usmál. "Ne, doktorko, to nesmíte. Nechci, aby se této masce něco přihodilo, dříve než dorazíme na Lorku. Chápejte, je to má vstupenka."

Wesley Crusher si povšiml Katina zklamaného výrazu. Mladík měl novou lodní lékařku a její přímost rád. "Zdá se, že je těžká," poznamenal ve snaze změnit téma.

"Ve skutečnosti není těžká, chlapče," řekl Lewis. "Je vyrobena ze slitiny, kterou tvoří z větší části hliník. Na Lorce se nacházejí spousty hliníku."

Wesley spatřil Guinan mezi hrstkou diváků obdivujících masku. Ale zdálo se, že na rozdíl od ostatních se humanoidka černé pleti zajímá více o Fentona Lewise než o vzácné umělecké dílo.

"Jsou to, co máte na sobě, opravdové zvířecí kůže?" zeptala se nevinně.

Fenton Lewis přimhouřil oči a podíval se na Guinan, která, jak se zdálo, vůbec nedbala jeho zkoumavého pohledu.

"Obchodovat se zvířecími kůžemi je ve Federaci ilegální," podotkl.

"Existují skvělá místa, která nejsou součástí Federace," zareagovala.

"To je pravda," souhlasil velvyslanec, "a já jsem mnohá z nich navštívil. Divoká místa. Víte, mnoho starých pozemských průzkumníků nosilo v divočině zvířecí kůže. Kůže se nosí lépe než tkanina a omezuje lidský pach." Když se prstem dotkl hladké a do tmava obnošené manžety, usmál se. "Tenhle obleček mě provázel v mnoha šlamastykách.

Získávám informace, které potřebuji, abych mohl dělat svou práci - aniž bych kladl příliš mnoho otázek."

"Když hovoříme o otázkách," reagovala Guinan vesele, "už jsem se vás zeptala, co chcete k pít?"

"Dám si některou z těch zatracených ferengských šťáv," zahřímal Lewis.

"Jeden synthehol je na cestě."

Guinan pospíchala zpět za pult právě ve chvíli, kdy se dveře zlehka otevřely, aby vpustily Jeana-Luca Picarda a Williama T. Rikera. I když byl Riker vyšší a mnohem statnější než Picard, nebylo žádných pochybností, kdo velí. Šlachovitý a plešatý Picard měl auru síly a autority zrozené z charakteru a respektu, kterým byl obdařen. Hlouček v místnosti se rozdělil, aby kapitán a jeho první důstojník mohli přistoupit k Fentonu Lewisovi.

"Velvyslanec Lewis?" zeptal se Picard s pohledem upřeným na barevně oděného cizince. Několik vteřin předtím, než zahlédl lesklou masku, se mu dostalo důstojné poklony. Vzárušeně se nad ni naklonil. "Je to opravdová maska? Je lorkanská?"

"Naprosto, kapitáne," a Lewis pokynul k artefaktu. "Opravdová velvyslanecká maska. Nebyla levná, to vám mohu říci. Můžete si ji klidně prohlédnout."

Riker se nepatrně usmál neočekávanému projevu kapitánova vzrušení.

"Toto je kapitán Jean-Luc Picard," řekl, "a já jsem komandér William T. Riker, první důstojník na Enterprise. Dali bychom přednost setkání s vámi na vyhlídkové palubě. Toto příslušenství bývá normálně vyhrazeno pro členy posádky a obyvatele lodi."

"Beru na vědomí," řekl Picard, aniž by na okamžik spustil oči ze zářivé masky. "Ale myslím, že můžeme ve vyslancově případě udělat výjimku. Urazil dlouhou cestu a má velmi důležité poslání."

"A velkou zíseň," doplnil Lewis, když vděčně přijal od Guinan malou sklenku. Jedním hitem ji vyprázdnil a podal jí ji. "Stříkněte mi tam ještě jednu, a tentokrát dvojitou."

Guinan zamrkala na Wesleye.

"Má štěstí, že tady není Dat."

"Dat?" zeptal se velvyslanec.

"Náš android," vysvětlil Wesley. "Bere jazyk velmi doslovně."

Kapitán Picard opatrně zvedl oběma rukama lorkanskou masku a zahleděl se do hypnotizujícího obličje.

"Úžasné, naprosto úžasné."

Katherine Pulaski zašeptala do ucha Wesleymu: "Mě nenechal, abych se jí dotkla."

Picard odpověděl, jako by ji zaslechl: "Nemáte ponětí, jak vzácné tyto masky jsou. Takového Lorčana musejí zabít, aby jej od masky oddělili. Není-liž pravda, velvyslanče?"

"Ne docela," řekl dlouhovýšlý úředník. "Lorčané opravdu musejí být v některých případech poraženi v boji muže proti muži, než se svých masek vzdají, ale dokonce i tehdy to nebývá pokaždé boj na život a na smrt. Velvyslanecká maska je jednou z mála, které smí opustit planetu a již mohou nosit osoby z jiných světů."

Guinan podala Lewisovi nový drink a on se dlouze napil. "Jsem překvapen a cítím úlevu, že toho o Lorce tolik víte, kapitáne."

"Vím toho o ní velmi málo," připustil Picard a otočil masku, aby si mohl prohlédnout její vázání. "Ale mám nevyčísitelně romantický vztah k místu, kde ještě platí rytířské mravy a kde je nejnebezpečnější zbraní meč. Možná mám na Lorku idealizovaný názor, ale je to názor, jež jsem nabyl v počítačové knihovně."

"Brzy poznáme pravdu." Fenton Lewis se usmál. "Snad mě na mě misi doprovodíte."

Komandér Riker si s úctou, ale důkladně odkašlal. "Normálně vede výsadkové týmy první důstojník. Kapitán je příliš cennou osobou, než aby podstupoval riziko."

"Je to životní příležitost," poznamenal Lewis a lišácky zvedl obočí. "Jak řekl kapitán, Lorčané nemají nic nebezpečnějšího než meče."

"Meče také mohou zabít," uzavřel Riker s konečnou platností.

Stále fascinovaný kapitán Picard dál upřeně hleděl na masku z vlnícího se stříbrného kovu ozdobeného drahokamy a péry. "Jak nebezpečný může být národ, který dokázal vyrobit něco takového?"

Velmi neochotně podal masku Fentonu Lewisovi. "Za osmáct hodin dosáhneme oběžné dráhy planety a uspořádáme poslední brífink na vyhlídkové palubě, v čísle nula – čtyři – sto. Pak rozhodneme, kdo, pokud vůbec někdo, doprovodí velvyslance Lewise."

* * *

Když se o několik hodin později Will Riker odebral do své kajuty ke spánku, byl znepokojen. Napadlo ho, že Fenton Lewis obešel jeho stanovisko tak, že povzbuzoval kapitána, aby se přidal k výsadkovému týmu. Ovšem, Riker musel připustit, že se nezdálo, že by kapitán Picard potřeboval hodně povzbudit, když byl tak zamilován do barbarských kultur. První důstojník mohl pouze doufat, že Worf, jako velitel bezpečnosti, podpoří jeho nesouhlas s tím, aby kapitán opustil loď se šaškem, jako je Fenton Lewis. Možná byl velvyslanec dobrodružné povahy, ale to jej neopravňovalo k tomu, aby měl po deseti minutách na palubě k dispozici celou Enterprise. A určitě jej to neopravňovalo k tomu postavit na hlavu léty prověřené postupy hvězdné lodi. Nejvíce ze všeho Rikerovi jeho instinkt napovídal, aby Lewise pozorně sledoval.

Svlékl si tuniku a odhalil širokou a svalnatou hrud'. Pak použil konzoli na svém pracovním stole. "Počítači."

"Ano, komandéře Rikere."

"Informace o velvyslanci Fentonu Lewisovi."

"Okamžik, prosím." Po krátké odmlce uklidňující ženský hlas počítače pokračoval: "Velvyslanec Fenton Lewis. Stáří: čtyřicet šest. Místo narození: Alfa Centauri IV, Lewisova kolonie."

"Lewisova kolonie," vyrazil Riker. To změnilo schéma.

"Mám pokračovat?" zeptal se počítač.

"Ano, prosím."

"Vzdělával se na Zemi. Oxfordskou univerzitu ukončil s vyznamenáním a s diplomem z antropologie a sociologie. Po dovršení graduálních studií bylo Fentonu Lewisovi nabídnuto přijetí do Akademie Hvězdné flotily, ale odmítl je, aby se zúčastnil civilní obchodní mise do Klingonské říše. Jako jediný, kdo přežil nouzové přistání nákladní lodi Nystrom Egbert, žil po tři roky v divočině na Orestu VII, během nichž zmapoval osm tisíc čtverečních kilometrů povrchu planety. Poté, co byl zachráněn, vstoupil do diplomatických služeb jako prvotřídní prostředník. Dvakrát obdržel Čestnou medaili Federace za to, že obětoval osobní bezpečnost, aby vyjednával během ozbrojeného konfliktu. Před šesti lety byl povýšen do funkce, v níž v současnosti působí: velvyslanec na volné noze se zvláštními úkoly. Je autorem tří knih o přežití v divočině."

"Hmmm," zahučel Riker závistivě. Lewis se možná narodil se stříbrnou lžičkou v puse, ale měl právo na poněkud arogantní postoj.

"To je stručný životopis velvyslance Lewise," dodal počítač. "K dispozici jsou další údaje. Přejete si podrobnější zprávu?"

"Ne," odpověděl Riker. "Jenom mi povězte, zda má v záznamu nějaká temná místa? Někaké nešťastné události?"

"Jisté části záznamu o velvyslanci Lewisovi jsou tajné. Ale Ferengská aliance se jej pokusila usvědčit v nepřítomnosti z vraždy." "Z vraždy?" zvedl Riker obočí. "To nezní příliš diplomaticky."

"Nerozumím," odpověděl počítač.

"To nevádí. Co přesně se odehrálo mezi Lewisem a Ferengy?"

"Údaje byly na žádost velvyslance Lewise odstraněny," odvětil počítač.

Riker došel k závěru, že onen muž má nějaké významné styky uvnitř Federace. Vypnul konzoli a ztlumil světla v kajutě na hřejivě zlatou záři.

Will Riker se umyl, a než usnul, chvíli ležel a přemýšlel.

* * *

Tři členové posádky, kteří měli střídát, vyšli ze zadního turbovýtahu na můstek a zůstali tiše stát v pozoru. Jean-Luc Picard upozoroval jejich příchod a vstal z velitelského křesla. Riker už stál a znepokojeně přešlapoval. Vypadal jako konvice na čaj, která se chystá vybublat. A proč by neměl? Picard se v duchu usmál. Rikerovým úkolem bylo chránit svého kapitána před veškerým nebezpečím, včetně jeho samotného. Dobrý první důstojník - a tím Riker určitě byl - nepovažoval kapitána za o nic méně postradatelného než jakoukoliv jinou neoddělitelnou součást lodi, třeba reaktor antihmoty nebo počítač. Avšak na rozdíl od počítače měl kapitán vlastní hlavu.

"Podporučíku Crushere," nařídil Picard, "udržujte kurs warpovou rychlostí."

"Ano, kapitáne," odpověděl Wesley energicky.

"První důstojník, Worf, Dat a LaForge na vyhlídkovou palubu," pokračoval Picard. Otočil se opět k Wesleymu.

"Požádejte prosím velvyslance Lewise, poradkyni Troi a doktorku Pulaski, aby se k nám připojili."

"Už tam jsou," reagoval mladík.

"Dobrá."

Dva lidé, android a Klingon následovali mlčky kapitána z můstku, zatímco střídající členové posádky obsadili opuštěné konzole.

Jean-Luc Picard vycítil, že mu první důstojník chce něco říci, ale vysoký muž držel jazyk za zuby. Ne že by Picard neuměl odhadnout, co by řekl, kdyby dostal možnost promluvit. Dobrá, bude k tomu mít příležitost, ale ne dřív, dokud nebudou všichni informováni o poslání velvyslance Lewise.

Když dorazili na vyhlídkovou palubu, našli Deannu Troi a Katherinu Pulaski, jak si prohlížíjí lorkanskou masku. Picarda napadlo, že Lewis ji zjevně nespouští z dohledu. Velvyslanec sám postával u obrovských oken na levém boku lodi a sledoval velkolepý pohled na hvězdy, které se protahovaly a vystřelovaly ve warpové rychlosti. Svým prérýjným oblečením a dlouhými nepoddajnými vlasy připomínal spíše uprchlíka z nějaké historické knihy než jednoho z nejváženějších diplomatů Federace.

"Jedinečný pohled," zamumlal. "Když se toho venku nachází tolik, nutí tě to, abys alespoň malý kousek chtěl jen pro sebe." Otočil se k ostatním a půvabně se pousmál. "Pro zaměstnaného diplomata je pochopitelně domov neexistujícím pojmem. Neustále se nacházíme na trávníku někoho jiného."

"Na trávníku?" zeptal se Dat zmateně. "Tím myslíte pojem označující atletické hřiště?"

"Á, vy musíte být Dat," přikývl velvyslanec. "Ten hoch mi o vás pověděl."

"Velvyslanče," Picard udělal rozmáchlé gesto, "dovolte mi, abych vám představil poručíka LaForge, hlavního lodního inženýra, a poručíka Worf, velitele bezpečnosti."

Fenton Lewis pokynul Geordimu, jenž za visorem, který mu zakrýval slepé oči, vypadal klamně nepřívětivě. Pak se velvyslanec otočil k Worfovi a pronesl něco nesrozumitelného jazykem plným hrdelního hřmění a mlaskání. Po počátečním překvapení odpověděl Worf stejně.

Riker trochu mrzutě poklepal na svůj odznak. "Zdá se, že můj tlumočník není aktivován."

"Promiňte, veliteli," řekl Klingon, jehož mohutné obočí se stále ještě vraštilo překvapením. "Velvyslanec jen říkal, že je poctěn setkáním se mnou."

"Jsem poctěn setkáním s vámi všemi," opáčil Lewis přátelsky. "Kéž bych měl více času poznat se s každým z vás. Ale během hodiny dorazíme na Lorku, není-liž pravda, kapitáne?"

"Ano, je to tak."

"Tak raději začneme," pokynul Lewis ke konferenčnímu stolu a členové posádky Enterprise se posadili. "Mnohé z toho, co se vám chystám povědět, si můžete vyhledat ve vašem počítači, ale vytvořil jsem speciální studii o Lorce a

hovořil s několika nedávnými návštěvníky planety z Federace. Domnívám se, že nikdo ve Federaci nezná lorkanské zvyky tak dobře jako já.

Lorca byla osídlena přibližně před dvěma sty lety dvěmi různými skupinami ze Země. Jedna z nich byla kočovnou divadelní společností - ve skutečnosti je jméno planety převzato ze známé pozemské divadelní hry. Používali Lorku jako odpočinkovou a rekreační zastávku, místo, kde nacvičovali nově inscenace, pořádali divadelní festivaly a ubytovávali ty členy rodiny, kteří zrovna necestovali. Druhá skupina byla kultem antitechnologů, kteří tam přišli hledat ráj, v němž by mohli žít prostý prvobytně pospolný život. Sběrači ovoce a bobulí si najali hereckou společnost, aby je odvezla svou lodí na Lorku, a to bylo naposledy, co Země obou skupinách slyšela.

Protože spojení bylo před dvěma sty lety takové, jaké bylo," pokračoval, "na Zemi si mysleli, že loď byla zničena na cestě i se všemi, kdo se nacházeli na palubě. Ale ukázalo se, že loď přece jenom dorazila na Lorku, a později bylo zjištěno, že tisícovka osídlenců přežila pohromu, která se dá srovnat jenom s totální nukleární válkou. V důsledku mnoha náhlých a divokých vulkanických erupcí, kdy sopky vychrlily dost popela, aby snížil teplotu na povrchu nejméně o polovinu, se Lorca přeměnila z ráje v ohnivě peklo. Ale i když byla zničena veškerá jejich technologie, asi tak tisícovka srdnatých duší jakýmsi způsobem přežila. V průběhu času vytvořili válečnickou feudální společnost, která naprosto postrádá jakoukoli technologii."

Zvedl hrozivou velvyslanckou masku a dramaticky s ní zakroužil.

"Jedna věc z divadelního dědictví, na kterou nikdy nezapomněli, bylo používání masek. Celá společnost je členěna podle masek, takových, jako je tato. Postavení kohokoliv v tomto prostém společenství je založeno na druhu masky, který nosí. Osoba nižší vrstvy projevuje poslušnost vůči osobě vyšší vrstvy. Proto nevolník nosí prostou hliněnou masku a šlechtic masku zhotovenou z nejvzácnějších per, drahokamů a kovů. A tím nemám na mysli, že se tyto masky nosí při zvláštních příležitostech - nikoli, nosí je pořád. Objevit se na veřejnosti bez masky by bylo podobné jako kráčet u nás městem dočista nahý. Prostě se to nedělá."

Deanna Troi zvedla ruku, aby položila otázku, a Lewis na exoticky překrásnou Betazoidku kývl.

"Mohou tito lidé postoupit z jedné společenské vrstvy do druhé jenom tím, že budou nosit rozdílnou masku?" zeptala se.

"Á," zareagoval velvyslanec, "v tom případě se uplatňuje právě ona válečnická povaha. Jeden občan Lorky smí kdykoliv vznést námitky proti právu jiného nosit masku určité vrstvy. Pokud nejsou pouhá slova či demonstrace bohatství a původu dostatečně průkazné, aby řádně doložily právo majitele, následuje souboj. Většina z těchto zápolení meči je rituální: vítěz ušetří život poraženého a jako trofej si vezme jeho masku. Pokud má maska větší cenu než jeho vlastní, může ji vítěz začít nosit, a tak zvýšit svůj význam ve společnosti."

"Úžasné," poznamenala Kate Pulaski a předklonila se s obvyklým temperamentem. "Potom teoreticky kdokoli může nosit masku, kterou si vybere?"

Lewis přikývl. "Dokud si ji dokáže udržet a ubránit své právo ji nosit."

Will Riker přimhouřil oči. "Jsou souboje pokaždé pouze rituální?"

"Téměř vždy," odvětil velvyslanec.

"Téměř?" kontroval Riker.

Fenton Lewis se pousmál. "Lorca je divoká planeta. Žádné z našich údajů nebyly ověřeny." Přistoupil blíže ke konferenčnímu stolu. "Proto tam půjdu, abych získal odpovědi na všechny naše otázky. Nedávná hlášení odhalila, že na planetě má propuknout další série katastrofálních erupcí, která by mohla způsobit další ničivou sopečnou zimu. Později vyšleme tým geologů, aby provedli konečný výzkum, ale napřed potřebujeme navázat diplomatické styky. Koneckonců, něco těm lidem, kteří jsou pozemského původu, dlužíme, i když si to sotva pamatují."

Fenton Lewis přecházel místností. "Federace se o to zajímá také kvůli tomu, že na ferengských uměleckých aukcích se objevuje mnoho lorkanských masek. Vzhledem k dějinám Ferengů se obáváme, že by mohli Lorku proměnit v jednu ze svých nechvalně známých těžebních kolonií, nebo v něco ještě horšího. Jestliže Lorčané požádají o ochranu, budeme schopni ji poskytnout. Na druhé straně," dodal, "je možné, že Lorčané jsou příliš bojovní, než aby nám dovolili navázat diplomatické styky. Jedním z problémů je, že to nevypadá, že by měli centralizovanou vládu. Formální hlavou jejich státu je zpola mytologická postava jménem Všemocný Zabiják."

"Všemocný Zabiják?" zeptal se Geordi nedůvěřivě a rozesmál se na celé kolo.

"Doufám, že existuje," řekl Fenton Lewis, "protože on je tím, koho se tam chystám najít."

Všichni seděli po několik okamžiků mlčky a nechávali proniknout velikost a nebezpečí Lewisova úkolu do svého vědomí. Nakonec promluvil Worf: "Budete potřebovat kompletní bezpečnostní oddíl."

"Ne, ne," odmítl to Lewis rozhodně, "nechci se tam objevit s celou armádou. Lorčané už i tak dost dychtí po boji. Na zvyku nosit masky je dobré, že malá skupina cizinců může splynout s domorodci, aniž by přilákala pozornost."

Posádka postupně obrátila oči ke kapitánu Picardovi, který dosud neřekl ani slovo, a jak sbíral myšlenky, třel si rýhu na bradě. "Velvyslanče Lewisi," promluvil konečně, "váš úkol staví před Enterprise několik problémů. Především víme o Lorce tak málo, že může trvat týdny či dokonce měsíce, než nalezneme partnery vhodné k jednání. Nemáme zatím vyřešit žádnou jinou záležitost, ale jak znám Hvězdnou flotilu, nepovolí nám, abychom po předem nevymezenou dobu kroužili kolem této planety."

"To si uvědomuji," odpověděl Lewis, "a jsem připraven transportovat se dolů sám. Nebylo by to poprvé. Enterprise nebo jiná loď by po stanovené době mohla prověřit, jak postupují."

"Nepřijatelné," řekl Picard. "Dostali jsme rozkazy odvézt vás a chránit. Nejsem nadšen představou, jak hlásím Diplomatičké službě, že jsme vyložili jednoho z jejich klíčových lidí na válečnické planetě a pak jej opustili. Nemůžeme odletět, dokud si nebudeme jisti vašim bezpečím."

"Uvítal bych vaši společnost," reagoval velvyslanec se šlechetným mávnutím ruky.

"Možná, že ne," pokračoval kapitán, "až uslyšíte mé podmínky. Pro tuto misi musí být stanovena časová lhůta - řekněme třicet lorkanských dní. Tedy, na mně spočívá odpovědnost, abych rozhodl, zda je nebezpečí příliš velké a je třeba misi předčasné ukončit."

Obličej Fentona Lewise se nahněvaně zamračil a velvyslanec začal protestovat. Nakonec se usadil do křesla a bubnoval prsty na stůl. "Dokud se nebudete vněšovat do záležitostí diplomacie, skláním se před vaším znaleckým posudkem v záležitostech bezpečnosti. Pochopitelně, kapitáne, pokud máte učinit toto rozhodnutí, musíte jít se mnou."

Will Riker se předklonil a přikře na dlouhovlasého civilistu pohlédl. "Jak už jsem uvedl, velvyslanče Lewisi, obvyklý postup vyžaduje, aby výsadkové týmy vždy vedl první důstojník."

"Trvám na tom, aby nás doprovázel kapitán Picard," žádal Lewis, zatímco tvrdé oplácel Rikerovi nepříjemný výraz.

"Nemůže posoudit nebezpečí, jestliže nebude na planetě!"

"Budu tam," řekl Picard pomalu. Nyní bylo na něm, aby čelil Rikerovu dopálenému pohledu. "Vím, co si myslíte, Jedničko, a přijmu vaše námítky soukromě, až tato schůzka skončí. Transportujeme se na povrch v minimálním počtu - já, velvyslanec Lewis, velitel bezpečnosti Worf a poradkyně Troi. Se svými empatickými a telepatickými schopnostmi je poradkyně pro posouzení mírumilovných nebo agresivních úmyslů Lorčanů nejvhodnější."

Pak se kapitán otočil k Worfovi. "Poručíku, poraďte se s velvyslancem Lewisem a rozhodněte, jaké vybavení a oblečení budeme potřebovat."

"Alespoň Worf nebude potřebovat žádnou masku," dodal Geordi.

Vtip prolomil napjatou atmosféru v místnosti, a dokonce i Rikerovi se povedlo nepatrně se pousmát.

"Domníval jsem se, že půjdu sám," připustil Lewis. "Všichni budete potřebovat masku."

"Nebudeme se vydávat za Lorčany," odvětil Picard.

"To není důvod, abyste nemuseli mít masky," řekl Lewis. "Lorčané by se mohli kvůli obnaženým obličejům urazit. Nosit masky není formální zvyk; je to skutečnost každodenního života."

Jean-Luc Picard se zamyšleně zamračil. "Pochybuji, že replikátor má nějaké masky v paměti, kromě halloweenových. Ty by postačily?"

"Určitě," kývl velvyslanec. "V podstatě by byly ideální; nevznikly by kolem nich pochybnosti."

Picard se otočil k Deanně Troi. "Poradkyně, přezkoumala byste to s velitelem pro zábavné akce a podívala se, co na způsob masek nám může nabídnout? Pokuste se vybrat nějaké vhodné."

Picard energicky vstal. "Schůzka je ukončena, aby se mohl výsadkový tým připravit."

"Kapitáne?" ozval se Riker, když ostatní odešli jeden za druhým z místnosti.

"Nezapomněl jsem na vás, Jedničko."

Komandér počkal, dokud s kapitánem nezůstali ve vyhlídkovém sále sami. Hvězdy, které se míhaly za obrovskými okny na levoboku, obvykle Rikera naplňovaly vzrušením a údivem, ale teď pociťoval pouze strach. Nevadilo mu, že převezme velení na Enterprise, zatímco Picard bude pryč; obvykle mu to tato situace působila potěšení. Ale ne tehdy, když uvrhne kapitána do nebezpečí.

Dávno odplynuly dny, kdy byli kapitáni hvězdných lodí hrdiny, kteří se vrhali do dobrodružství a dělali na smrt dlouhý nos. V oněch průkopnických dobách smrt příliš často udělala na oplátku dlouhý nos na ně a Hvězdná flotila ztrácela kapitány s velkými zkušenostmi a schopnostmi. Teď byla kapitánova smrt nebo zranění považována za stejně závažnou událost, jako je ztráta hvězdné lodi. Někdy Riker cítil, že jeho starost o Picardovu bezpečnost hraničí až s nelogičností, ale tento ochránářský instinkt do něj i do každého dalšího kadeta na Akademii vtlukli opravdu pečlivě.

Navzdory silným emocím se první důstojník rozhodl, že bude ohleduplný.

"Chápu, že chcete vidět Lorku," poznamenal nezávazně. "Působí dojmem úchvatné planety."

"Ale vy s mým rozhodnutím nemůžete souhlasit," opáčil Picard, "a uděláte všechno možné, abyste mi to rozmluvili."

"Domnívám se, že spolu s Worfem a Deannou dokážu posoudit, zda je nebezpečí příliš velké, než aby mohla mise pokračovat," řekl Riker klidně.

"Jsem si jist, že to dokážete," přikývl Picard. "Ale dokážete také přimět Fentona Lewise k odchodu, když to bude znamenat, že jeho mise neuspěje? Zatím se vy dva příliš nesnášíte."

"Nevím proč," zabručel Riker, "ale nevěřím mu. Věděl jste, že byl postaven před soud a usvědčen z vraždy?"

"Ferengy," dodal Picard, "kteří považují Federaci za hrozbu svému obchodování. Neboť všichni víme, že kvůli tomu či onomu zločinu Ferengové možná hledají vás i mne."

"Přece jenom Lewisovi nevěřím, kapitáne."

"Také mi připadá neortodoxní," souhlasil kapitán. "Ale Hvězdná flotila jej pověřila tímto úkolem. Očividně jste si prohlédl jeho záznam a já rovněž. Pokud má někdo naději na téhle planetě vyčmúchat vůdce, pak je to Fenton Lewis. V kariéře dosáhl postavení, v němž je mu trocha výstřednosti dovolena." Picardův zrak se střetl s pozornými očima mladšího muže a kapitán zmínil svůj pohled úsměvem. "A mně také."

"Trváte tedy na tom, že povedete výsadkový tým?" zeptal se Riker tónem, který nyní hraničil s rezignací.

Picard přikývl. "Nemohu vám přenechat veškerou zábavu. Pochopím, Wille, když si budete přát uvést své námítky do lodního deníku."

"To nebude nutné," odpověděl Riker. Protože se snažil odepřít kapitánovi příležitost k uspokojení silné osobní tužby, začínal se cítit jako sobecký mrzout. "Jen buďte opatrný."

"Tím si klidně můžete být jist."

* * *

Na polici v transportní místnosti ležely tři halloweenové masky společně s ostatními věcmi určenými pro Lorku: těžkými botami a tmavomodrými bundami do studeného počasí, velvyslaneckou maskou, polními láhvemi a zmrazeným sušeným jídlem, soupřavou skenerů, oblečení a toaletních předmětů, batohy, které to vše měly pojmout a fázerovými

pistolemi v plastových ramenních pouzdrech.

Kapitán Picard zkoumal náklad zblízka a jako seržant, prohlízející si nové brance, nevypadal šťastně. Pak mu pohled padl na halloweenové masky a on se proti své vůli pousmál.

Jedna maska předváděla rozšklebenou a bělostnou tvář Harlekýna, šaška z pozemských divadelních komedií dell'arte šestnáctého století. Další měla naducané růžové tváře, svítivý rypák a špičatá prasečí ouška. Na vrcholu měla přichycený maličký zelený klobouk. Třetí maska byla typickou rudou tvář čerta s pořouchlým úšklebkem, koží bradkou, knírkem a krátkými žlutými rohy. Nehledě na tenoučké elastické pásy, určené k připevnění na hlavu se zdálo, že všechny tři masky jsou vyrobeny poměrně dobře.

Picard se otočil k Deanně Troi, která si vybrala jednu masku a nyní se pokoušela zakrýt rozpaky. V očích mu zajiskřilo. "Poradkyně, skutečně předpokládáte, že v těchto maskách budeme nenápadní?"

"Je mi líto, kapitáne," odpověděla trochu zahanbeně, "ale toto byly jediné do určité míry vhodné masky na celý obličej, které jsem našla. Nacházelo se tam ještě několik dalších, ale byly ještě mnohem ohyzdnější. Halloween je poněkud bizarním svátkem."

"Ano, to je," souhlasil Picard. Otočil se na Fentona Lewise. "Budou tyto stačit?"

Velvyslanec si masky prohlédl zblízka a pak přikývl. "Jak jsem řekl, jsou ideální."

Picard přenesl pozornost na Worf a protáhl obličej. "Poručíku, poněkud nesouhlasím s vaším výběrem výzbroje. Tyto i fázery pistole jsou příliš hrozné," pokračoval a zvedl jeden z hladkých přístrojů. "Vezmeme si s sebou jen ruční fázery nastavené na omráčení."

Worf přikývl a chystal se něco říci, ale Fenton Lewis ho přerušil. "V tom s vámi nesouhlasím, Picarde. Možná budeme potřebovat palebnou energii. Nevíme, co můžeme očekávat."

"Dokonce i střelba z fázery na jiné planetě je porušením Základní směrnice," připomněl kapitán přísně. "Lidé z Lorky vytvořili feudální společnost, ať už dobrovolně nebo z donucení, a my se do tohoto vývoje nemůžeme vměšovat. Nechci, aby zahlédli fázery ani jakoukoliv další technologii, na niž by možná začali být zvědaví. Je to jasné?"

"Úplně, kapitáne," odpověděl Worf hlubokým basem.

Lewis se nostalgicky pousmál. "Netoužím měnit Lorku. Myslím, že se mi líbí taková, jaká je."

"Doufejme," přikývl kapitán. Otočil se k poručíku Datovi, který stál u konzole transportéru. "Už jste vybral souřadnice?"

"Obyvatelstvo planety je mimořádně rozptýlené," odpověděl Dat, aniž by na okamžik spustil oči z výsledných údajů, "a energetické zdroje jsou velmi slabé."

"Ani nemají elektřinu," dodal Lewis.

"Nejlepší, co mohu udělat, kapitáne, je vysadit vás poblíž něčeho, co se ukáže být seskupením forem života."

"Date, nevysazujte nás v blízkosti žádných forem života," nařídil Picard. "Umístíte nás několik kilometrů stranou, abychom se k nim mohli normálně přiblížit."

"Moudrá strategie," souhlasil velvyslanec.

"Jsme hotovi, kapitáne," hlásil Worf, jakmile naložil batohy.

Picard zvedl jednu ze zabalených bund. "Je vybavení do chladného počasí opravdu nutné?"

"Obávám se, že ano," odpověděl Worf. "Na Lorce se dnes očekává teplota čtyři stupně."

"Dobrá." Picard přikývl. Stáhl si z tuniky komunikátor a připevnil jej na bundu. Pak se znovu ujistil, zda má fázery nastaven na omráčení. "Budeme vypadat dost bezvýznamně."

"Možná to nebude úplně špatné," poznamenal Fenton Lewis. Čtveřice členů týmu si natáhla těžké boty a bundy a pro tuto chvíli se vyhnula kapucím. Worf na sebe hodil batoh a pomáhal ostatním. Celá skupinka s uniformami zcela ukrytými pod objemnými bundami vypadala nenápadně.

"Ať žije velké dobrodružství!" zvolal Lewis a zvedl sevřenou pěst. "Ať žije Lewisova a Picardova expedice!"

"Prosím?" zamrkal kapitán.

"Jeden z mých předků byl Meriwether Lewis ze slavné dvojice Lewis a Clark," řekl pyšně velvyslanec. "Byli první, kdo zmapoval americký Západ. A Lewisova kolonie byla prvním civilním osídlením v soustavě Alfa Centauri. Myslím, že se dá říci, že průzkumné cesty mi kolují v krvi." "Doufejme, že naše mise bude alespoň zpoloviny tak úspěšná, jako byly mise vašich předků," opáčil Picard při chůzi k plošině transportéru. Velvyslanec Lewis, poručík Worf a Deanna Troi ho rychle následovali. Kapitán se rozhlédl, aby se ujistil, že všichni členové týmu jsou na svém místě. Potom dal znamení Datovi.

"Energii."

Kapitola dvě

Transportér zanechal výsadek v rozlehlé stepi. V dálce se tyčilo horské pásmo tmavě jantarové barvy, které vévodilo horizontu a kontrastovalo s lososově rudou oblohou. Lorkanské slunce bylo možné zahlédnout jen jako ohnivý střed rudého mraku, který jakoby obklopoval celou růžově zabarvenou planetu. Oranžová byla dokonce i půda s běžovými rostlinami, které vyrůstaly ve zkroucených trsech v loužích modročerné vody, která vytvářela skvrny na jinak zcela vyprahlé planině. Ze skrytých gejzírů tryskaly do vzduchu sloupky páry jenom proto, aby je ihned rozfoukal ostrý vítr. Posádka Enterprise si pevně stáhla bundy kolem těla a dotáhla zipy až k bradě, ale vítr se vkradl do každé štěrbině a kradl jim obláčky dechu z úst.

Fenton Lewis udělal několik kroků hlouběji do rozlehlé divočiny a utáhl si popruhy tlumoku kolem šlachovitě

postavy; vypadal rozveseleně.

"Naše činy jsou našimi vlastními činy; jejich následky leží ve hvězdách," odcitoval velvyslanec melancholicky. "Svatý František z Assisi," dodal.

"Možná budeme potřebovat někoho svatého, abychom se dostali k Lorčanům," poznamenal Jean-Luc. "Worfe, zpozoroval jste nějaké formy života?"

"Támhle, kapitáne," odpověděl Klingon a pokynul k lesu přímo za nimi. Směrem na jih pronikal příval husté hnědé vegetace na odpudivou rovinu a na zemi na pokraji lesa dřepělo hejno tvorů s rudou srstí. Občas se některé z mrštných stvoření natáhlo pomocí neuvěřitelně dlouhých končetin nahoru na stromy a bez námahy šplhalo po větvích, až se ocitlo z dohledu. Jejich nevšímavé chování nezamaskovalo intenzivní a zkoumavý zvířecí pohled na nové příchozí ani nezakrylo strach, který je udržoval v bezpečné vzdálenosti.

"Tolik za to, že jsme přiletěli neohlášení," zabručel Picard. "Necítím vysokou inteligenci," prohlásila Deanna Troi, když si tvory s dlouhými končetinami chvíli zkoumavě prohlížela.

Worf seřídil skener, aby kompenzoval rudou záři oblohy. "Žádný vzájemný vztah k druhům nalezeným na území Federace."

"Později bude dost času na zkoumání flóry a fauny," zabručel Lewis. "Pojďme najít nějaké lidi, se kterými by se dalo mluvit." Zvedl lorkanskou velvyslaneckou masku a nasadil si ji pohyby, které se zdály neslušně domýšlivé, ale současně obdivuhodně elegantní a majestátní.

Kapitán Picard vykročil a jemně vyzkoušel nohou půdu. Podivné kruhové kaluže rozseté před nimi vytvářely dojem, jako by se povrch planety skládal ze švýcarského sýra. Půda působila jako trvale zamrzlá země a chrupala pod nohama, a když ji Picard prorazil izolovanou botou, nezdálo se, že by byla nějak příliš pevná.

"Údaje o půdě?" zavelel, přesunul váhu z jedné nohy na druhou a naslouchal nezvyklému praskotu.

"Vysoký obsah železa, jílu a vody," odpověděl Worf s pohledem na skener. "Svrchní vrstva je převážně jílovitá a podloží břidlicovitě. Většina povrchu se skládá z tenkých vrstev zpevněného jílu s kapsami vody."

"Podzemní prameny," opáčil Lewis. "Když budete pozorně naslouchat, uslyšíte, jak voda proudí."

Picard poslouchal, ale nezaslechl nic kromě krákorání supů, kteří nad nimi klouzavě kroužili na obřích křídlech, a šumu gejzírů, přicházejícího ze všech stran. Došel k závěru, že je to divoké místo.

"Narazili jsme na první obyvatele," ozval se Fenton Lewis, zabořil ruku v rukavici do půdy a vytáhl hrst jílu, jehož část se pohybovala. "Červi," poznamenal, "nebo housenky, nejsem si jistý, zda se jedná o to či ono."

Picard zakýval nad tou plazící se změtí hlavou ve snaze nevšímát si Lewisovy masky, která se nyní zdála oslnivě jasná. "Později sem vyšleme biologický tým. Velvyslanče Lewisi, věříte si natolik, abyste dokázal rozhodnout o směru cesty?"

"Zajisté, povedu nás," prohlásila postava v masce, vykročila po mimozemské půdě a rozmáchla se zešířou rukou, aby ukázala na nekonečné hory, lesy a roviny. "Vydejme se na jih k oněm tvorům s rudou srstí," řekl nakonec. "Snad nás dovedou do obydlené oblasti."

Vzápětí nakopl kámen, který se odrazil od jílu a trsů slabé trávy a pak žbluňkl do jedné z tmavomodrých kaluží. Až na pár kalných bublin, které zavířily k povrchu, zmizel beze stopy. "To jsou propusti. Mohou to být velmi hluboké propusti, takže bych každému radil, aby se jim zdaleka vyhnul."

Picard pohlédl na Worfa a Deannu, kteří oba stáli připraveni v pozoru. "Je to jasné?" zeptal se.

"Jasně, kapitáne," řekl Worf. Deanna Troi přikývla a povedlo se jí statečně se pousmát. Picard bojoval s pokušením říci jemné Betazoidce, že ji sem neměl brát a že nebezpečí a nepředvídatelnost Lorcky jsou příliš velké. Ale byla členem posádky, od ostatních se nijak nelišila a nikdo na palubě Enterprise nebyl kvalifikovanější posoudit záměry Lorčanů než poradkyně Troi, pomyslel si Picard lítostivě. Rozsáhlá plocha rozprostřená před nimi odporovala myšlence, že Lorcka byla osídlena. Zdálo se, že planeta je panenská, neupravená a k lidskému osídlení nepřipravená.

Jako by měla potvrdit kapitánovy úvahy, jedna ze vzdálených hor najednou explodovala a na oblohu lemovanou plameny se vyvalil ohnivě rudý mrak. Země pod výsadkovým týmem se zachvěla a nejbližší propusti se proměnily v kouřící kotle, v nichž syčely bubliny.

"Vulkán!" zakřičel Worf. "Zakryjte si obličej!"

"Masky!" vzkřikla Deanna.

Picard, Worf a Deanna vytáhli podivínské halloweenové masky z tlumoků a upevnili si je na obličej; v okamžiku se z nich stal nepostradatelný doplněk výbavy. Během pár vteřin se přes ně přehnal hustý oblak rudého popela a černého pisku, hnaný ledovým větrem. Deanna padla na jedno koleno a Worf se naklonil přes ni, aby ji ochránil. Kapitán Picard a velvyslanec Lewis stáli bok po boku a hleděli na vichřici, jako by náhlou písečnou bouří vyzývali, aby je srazila k zemi. Oči si chránili rukama.

"Ty masky nejsou pouhou ozdoubou!" zvolal Lewis do vřavy. "To není ani tahle planeta!" zakřičel kapitán odpověď. "Řekl bych, že je vysoce nestabilní."

Mraky jisker a páry již ustupovaly a Picard se mohl na vulkán podívat nechráněným zrakem. Nebe nad horami nyní bylo ještě sytější rudé, jako kdyby hory krvácely do oblohy. Slunce bylo pohřbené v šarlatových mračnách a Jean-Luc Picard byl vděčný za to, že na Lorce je ráno; pokud by stálo výše, možná by stejně jako divokou záři vysílala na planetu nesnesitelné teplo.

Kdyby se vydali směrem od hor, měli by v případě další erupce vulkán v zádech. "Kupředu k těm stromům!" nařídil Picard. "Zrychleným tempem!"

Skupinka okamžitě zahájila činnost a vyrovnaně odklusala k oáze hnědé vegetace na jihu. Worf si postrčil prasečí masku více do čela, až mu spočinula jako růžový baret na záhybech klingonského obočí. Deanna si masku ponechala a Picarda napadlo, že bílý obličej Harlekýna se naprosto nepodobá vážné Betazoidce s olivovou pokožkou pod ním. Napůl nevědomky si sundal masku čerta s kozí brádkou a zastrčil ji zpátky do tlumoku. Kapitán nikdy neměl rád

převleky. Jenom Fenton Lewis nesl lorkanskou masku pyšně, ačkoliv vážila o mnoho více než halloweenové škrabošky.

"Pochodem v chod," zavelel kapitán, zpomalil na ráznou chůzi a ujistil se, že ostatní učinili totéž. Chtěl si vychutnat procházku pod hrozivě zataženou rudou oblohou lorkanského rána.

Obezřetně se vyhýbali temným propustím, kterých ubývalo, čím více se blížili lesu, a projevovaly menší snahu chrlit páru. Půvabní srstí pokrytí tvorové zmizeli, podle všeho vyplašení vulkanickou erupcí. I když požádal velvyslance, aby určil trasu, rozhodl se kapitán Picard, že je povede sám s Worfem po boku. Deanna tím nebyla nijak překvapena. Sňala Harlekýnovu tvář a zjistila, že kráčí vedle Fentona Lewise, který si trpytivou velvyslanceckou masku ponechával na obličej. Omezilo mu to periferní vidění, což jí dovolilo nepokrytě si ho prohlížet, aniž by to zpozoroval. Masku se k němu svými elegantními křivkami a nervy drásajícími barvami hodí, pomyslela si.

Za celou praxi se nikdy nesetkala s jiným člověkem, jehož sebeovládání myslí by bylo tak silné a myšlení tak tajnůstkářské. Jeho přirozený půvab mu bezpochyby hodně pomáhal diváky a posluchače ovládat. Přesto cítila, že Fenton Lewis je mimořádně rozhodným jedincem. Možná by se dal označit za sobeckého, ale nebylo to sobectví, co z něj učinilo diplomata a muže, jehož přesvědčovací schopnosti byly natolik působivé, aby zastavily války. Deanna v něm cítila soucit a schopnost vcítit se do duševního stavu druhých. Ale očividně nepouštěl emoce do záležitostí rozumu a nikdy se nepokoušel odhalit, co cítí. Nyní ho skvěle kryla úžasná maska, aby neprozradil své pravé já.

"Vím, že mě rozebíráte," šokoval Deannu věčným prohlášením. "Proto si nechávám masku."

"Výborně se k vám hodí," opáčila a poctila ho úsměvem. Nebyl jediným, kdo dokázal být okouzlující.

"Teď, když vím, že ji uznáváte, mohu si ji sundat," řekl, uchopil masku za bradu a stáhl si ji dozadu přes hlavu. Vlasy se mu shrnuly na zvířecí kůži, která pokrývala široká ramena, a Deanna si se zájmem všimla, že barva jeho pleti je stejná jako zabarvení planety - od tmavě béžové barvy opáleného obličej přes azurovou oči až po pramínky vlasů vyšisované sluncem.

Vesele povytáhl obočí. "Předpokládám, poradkyně, že bádání na planetách je vaším stálým povoláním."

"Podílela jsem se na jistém počtu výsadek," potvrdila ve snaze, aby to vyznělo stejně věčně jako to, co říkal on.

"Obvykle se transportujete s tím urostlým prvním důstojníkem Rikerem? Jmenuje se tak?"

"Je to jeho jméno," odpověděla chladně. Nelíbila se jí potměšilost v Lewisově hlase.

"To musí určitě být velmi příhodné," řekl Lewis stejně odměřené, "protože vy dva jste milenci, že ano?"

Její úžas trval pouhé vteřiny, ale ucítila, jak jí červeň a vztek zatemnily tváře.

"To bylo v minulosti," řekla nakonec prostě a pravdivě. "Netušila jsem, že je Diplomatická služba tak skvěle informována."

Lewis pokrčil rameny. Zahřál ji svým nejelegantnějším úsměvem. "Neměl jsem v úmyslu být nezdvořilý, poradkyně Troi, věřte mi. Jenom jsem chtěl ukojit svou zarytou zvědavost."

"Chápu. A já jsem uspokojila svoji zvědavost předtím."

"Pak jsme si kvit," opáčil velvyslanec.

Vpředu se zastavil Worf, aby si upravil tlumok. Zdálo se, že vítr je teplejší a méně intenzivní, protože les už se nacházel přímo před nimi a účinkoval jako větrolam. Na kraji lesa vzdorovaly větrem zkroutené rostliny a robustní keře, které zachycovaly vlny písku, popela a páry z pusté prerie. Při pohledu na seschlé pahýly jejich předchůdců, které propichovaly narudlou půdu, bylo očividné, že lesní rostliny vymírají.

"Eroze zabíjí vegetaci," prohodila Deanna sama k sobě. "Vítá sopečný prach vítězí."

"Jenom tady," zareagoval Fenton Lewis a vykročil ke zdánlivě nekonečnému lesu. "Ve vesmíru je spousta planet."

"Poručíku Worfe, můžete se spojit s lodí," řekl Picard Klingonovi. "Zjistěte, zda nás dokáží předem upozornit, až se napříště sopka bude chystat vybuchnout."

"Ano, kapitáne." Worf poklepal na komunikátor, ale v odpověď se neozval žádný spojovací tón ani signál. Poklepal na něj znovu a tentokrát, když odtáhl konečky prstů od poznávacího znaku Hvězdné flotily, si je prohlédl. Přichytila se na ně droboučká černá zmička, která vypadala jako železné hoblinky - dost jemná, aby pronikla do složitého zařízení a zničila je.

Picard ztuhl a plácl do vlastního komunikátoru. I jemu odpovědělo jen ticho. "Troj," zavelel, "vyzkoušejte váš komunikátor."

Deanna se dotkla odznaku a pak jej třela, ale zůstával stejně němý jako ostatní. Také ona měla konečky prstů pokryté kovovými hoblíčkami. Všimla si, že jsou vysoce zmagnetizované, lepší se k sobě do stěží rozeznatelných chumáčů a lnou jí k oblečení, vlasům i vybavení. Ohromně pohlédla na Picarda a Worfa.

Fenton Lewis zavyl smíchy nad jejich vážnými obličejí. "Víte, nikdy jsem nesouhlasil s metodou připichování komunikátorů na šaty. Líbil se mi ten starý druh, ten, který se strkal do kapsy." Opět se zasmál.

"Nedokáží mít v této situaci smysl pro humor," opáčil kapitán Picard přísně.

"Ale je to poučná lekce, kapitáne," a Lewis položil paži oděnou do syrové kůže na ramena menšího muže. "Veškerá technologie na světě vás nezachrání před mizerným plánováním."

"Posádka Enterprise si bude dělat starosti," podotkl Worf.

"Proč?" pokrčil Lewis rameny. "Znájí původní souřadnice. Musíme se jenom vrátit k výchozímu bodu, pak nás snadno transportují na palubu. Není-liž pravda, kapitáne?"

"Teoreticky ano," souhlasil Picard. "To však nemění nic na skutečnosti, že si komandér Riker bude dělat starosti. Už jsme se měli ohlásit."

Náhle se zachvěla země a malý výsadek se prudce otočil, aby pohlédl na horské pásmo, které znovu chrlilo planoucí mračna do dusivé atmosféry. Nikdo nemusel dávat rozkaz k nasazení masek a hledání úkrytu v husté vegetaci. Během vteřiny zmizeli Deanna Troi, Jean-Luc Picard, J. G. Worf a Fenton Lewis v lorkanském lese a rudá planina byla až na

oblaka z gejzírů pustá.

* * *

"Co tím myslíte, že jste ztratil spojení?" zeptal se Riker Data.

"Přesně to, komandéře," odpověděl Dat, jehož rytmická intonace nepřikládala zvratu událostí o nic větší význam, než by se dostalo hlášení o nedostatku šlehačky v Přední desítce. "Ztratili jsme spojení s výsadkovým týmem."

"Co senzory?"

"Nefungují," odpověděl android. "Oblast, kam se transportovali, prochází intenzivní sopečnou aktivitou. Sopečný prach je vysoce zmagnetizovaný a narušuje naše senzory. Dokonce i kdyby výsadkový tým setrval na místě, kam se transportoval, dokud sopečná aktivita nepoleví, není jisté, zda bychom je dokázali vůbec zaměřit a dostat zpět."

"Zatraceně," zaklel Riker. "To se mi nelíbí."

Geordi LaForge se otočil od svého panelu strojovny na můstku, aby zachmuřeně pohlédl na úřadujícího kapitána.

"Tohle je nejhorší příklad Murphyho zákona, o jakém jsem kdy slyšel."

"Murphyho zákona?" zeptal se Dat. "To je nějaký nový fyzikální zákon? Vysvětluje selhání komunikátorů?"

"Vysvětluje všechno," povzdechl si Geordi.

V Rikerovi to vřelo. "Nevysvětluje, proč jsme kapitána vystavili nebezpečné misi. A nevysvětluje, proč byl výsadkový tým transportován poblíž aktivní sopky."

"Najít na Lorce místo, které se nenachází poblíž aktivní sopky, by bylo velmi obtížné," vysvětlil Dat. "Kapitán a velvyslanec Lewis požadovali, aby byli transportováni do blízkosti forem života. To pro mne bylo závazné. Možná jsem měl učinit více než obvyklý sensorický průzkum. Nevzal jsem v úvahu nejhorší možnou variantu."

Dokonce ani klidné žluté oči nemohly zakrýt Datovu starost. To komandéra Rikera přimělo, aby položil androidovi ruku na rameno.

"Není to tvá chyba," řekl laskavě. "Tato mise byla od začátku špatně naplánována. Ale nyní máme nový úkol - dostat kapitána, Deannu a Worfa z planety. Fenton Lewis si tam může zůstat navždycky, pokud bude chtít."

Riker rozhodně zvedl bradu a promluvil nahlas: "Riker ošetřovně."

Za okamžik přišla odpověď. "Tady doktorka Pulaski."

"Doktorko, můžete být za dvacet minut připravena k transportu na planetu?"

"Zajisté. Něco se pokazilo?"

Riker ztěžka polkl, když jí sdělil: "Ztratili jsme s nimi kontakt."

"Kde se sejdeme?"

"Transportní místnost jedna."

"Jsem na cestě."

Riker si odkašlal a promluvil ještě hlasitěji: "Riker bezpečnosti!"

"Ano, pane," ozval se dychtivý a mladistvý hlas. "Podporučík Salinger ve službě." Sám se opravil "úřadující velitel bezpečnosti, podporučík Salinger."

"Úřadující veliteli bezpečnosti, tady je úřadující kapitán. Chci, aby za dvacet minut čekali v transportní místnosti jedna dva ozbrojení důstojníci bezpečnosti. Jedná se o nebezpečný úkol s možností boje, takže mi pošlete dva lidi, kteří dokážou zvládnout sami sebe."

"Ano, pane," řekl podporučík úsečně a pronikavě. "Žádám svolení, abych se k vám mohl připojit, pane." Geordi znehybněl v pozoru.

"Strašně rád bych tě měl s sebou, Geordi," odpověděl Will, "ale potřebuji, abys zůstal na palubě a postaral se o loď."

"Promiňte, veliteli," začal Geordi váhavě, "co mám dělat v případě, že -"

"Nikoho dalšího na povrch planety neposílej. To je rozkaz. Pokud o nás do čtyřiceti osmi hodin neuslyšíte, ohlaste to Hvězdné flotile a požádejte o další rozkazy."

"Ano, pane," odpověděl Geordi. Otočil se, aby pohlédl na velké křeslo uprostřed můstku. Ve skutečnosti bylo sestrojeno stejně jako ostatní křesla na můstku, ale velitelská aura způsobila, že se tyčilo stejně pompézně jako královský trůn, který jednou viděl na Zemi ve Winsdorském paláci. Na několik hodin či dnů do tohoto křesla usedne, ale nebude se mu tam sedět dobře. To věděl.

"Zůstane podporučík Crusher na palubě?" zeptal se.

"Ovšem," odpověděl Riker. "Nebudu riskovat život jednotlivce, který riskovat nemusím."

"Veliteli?" zeptal se Dat. "Smím vás při pátrání po kapitánovi a jeho skupině doprovodit? Cítím se za celou situaci poněkud zodpovědný."

"Smíte se k nám připojit," souhlasil Will Riker.

* * *

Cesta lorkanskými lesy byla pro výsadkový tým překvapivě snadná. V tak chladném podnebí, bičovaném větry, které měnily směr, přežily jen nejodolnější rostliny. Při chůzi jim nepřekážely žádné houštiny a nemuseli použít fázery, aby si prořezali cestu. Fenton Lewis našel něco připomínajícího stezku a sám vedl zástup, následován Picardem, Deannou a Worfem. Veliký Klingon byl spokojený jako zadní stráž a dával pozor na ostatní členy týmu.

Propusti byly nyní vzácnější; stromy a vegetace navzdory sešlému vzhledu zjevně absorbovaly veškerou dostupnou vodu. Stromy se vypínaly vysoko, ale zdálo se, že jsou všechny podivně holé, s výjimkou křehkého jehličí a hnědého povlaku, který pokrýval každý centimetr kůry i listů. Možná, že ve skutečnosti jsou stromy a pahýly křovin pod olivově hnědým mechem zelené, napadlo Worfa bezdůvodně, ale neměl čas ani na to, aby kousek odškrábl a zjistil to.

Nacházeli se na nedobrovolném dálkovém pochodu vedeni nadějí, že se s nějakými Lorčany setkají dříve, než nastane soumrak. Předběžným plánem bylo najít lorkanského vůdce, Všemocného Zabijáka, pak se vrátit na planinu plnou popela a transportovat se zpátky na loď. S přesnými souřadnicemi se mohli na Lorku vrátit později a provést s jistotou

mírou úspěšnosti svůj úkol. Kapitán Picard byl rozhodnut nenechávat komandéra Rikera v nejistotě, co se týče stavu výsadku, ani o minutu déle, než bude nutné. Worf si vybavil námitky prvního důstojníka proti kapitánově úmyslu vést výsadkový tým, a věděl, že Picard se cítí vinen a poněkud pokořen zvratem událostí.

Ve skutečnosti nebyl nikdo v příliš dobré náladě; kromě velvyslance Lewise. Zdálo se, že mu nejistá situace docela vyhovuje, a Worf začal k lidskému velvyslanci pociťovat trochu úcty. Zde kráčet člověk, který byl cílevědomý a nebojácný - jako válečník a ne jako většina lidských bytostí. Dokonce i mimořádně statečný člověk mohl být ochromen nekonečně velkým strachem a obavami. Ale velvyslanec Lewis pochoduující přímo do neznáma s úsměvem na tváři byl typem člověka, kterému dokázal porozumět.

Náhle se Picard zastavil a zvedl ruku. "Stát."

Deanna a Worf okamžité zareagovali na známý hlas, ale Fenton Lewis se prodral o několik kroků dále, než se zastavil. "Co se děje?" zeptal se netrpělivě, aniž by se otočil.

"Pochodujeme už půl dne," řekl kapitán trochu udýchaně. Ukázal k obloze. "Slunce máme přímo nad hlavami. Pokud brzy nepotkáme nějaké Lorčany, nedostaneme se do soumraku zpátky na místo, odkud jsme vyrazili."

"Kdo se tam chce vracet?" zeptal se Lewis s nečekaným výsměchem. "V blízkosti těchto sopek žádné živé lidi nenajdete."

"Možná má pravdu, kapitáne," připustila Deanna Troi. "Nevycítila jsem v oblasti žádnou inteligenci."

"Musíme myslet na posádku Enterprise," reagoval Picard. "Budou nás tam hledat."

Fenton Lewis zakoulel očima, jako by prosil, aby byl ušetřen tak zanedbného myšlení. "Kapitáne," vysvětloval, "komunikátory byly pouhými pupečními šňůrami, které nás pojily s lodí. Nejsou důležité. Loď nám tady nemůže nijak pomoci a my nemůžeme nijak pomoci lodi. Dal jste mi měsíc, abych splnil úkol, tak se uvolněte a užívejte si tohoto velkého dobrodružství. Nemám zájem přivlastnit si veškerou slávu. Co se mě týče, toto je Lewisova a Picardova expedice."

"Velvyslanče," opáčil kapitán, který stěží ovládal podráždění, "nezajímám se o slávu, vaši ani svou. Vy se musíte starat pouze o misi. Já jsem zodpovědný za bezpečnost a blaho hvězdné lodi. Bez Enterprise byste se nedostal na tuto planetu a bez ní se nedostanete pryč. Ať se vám to líbí nebo ne, Enterprise a její posádka jsou součástí vaší mise."

"Dobrá," reagoval Lewis smířlivě. "Jsme tady spolu spjatí. A vy jste na téhle planetě uvízlí bez komunikátorů. K čemu nám bude dobré vracet se zpátky? Věřte tomu nebo ne, jdeme po skutečné stezce a já bych byl ochoten se vsadit, že do večera, nebo nejpozději do zítřka, narazíme na nějaké Lorčany. Přijměte tuto sázku, kapitáne."

Fenton Lewis se usmál odzbrojujícím úsměvem. "Pomyslete na evropské dobrodruhy, kteří objevovali Nový svět, nebo na mé vlastní příbuzné, kteří zřídili první kolonii v soustavě Alfa Centauri. Cestovali roky, aby se dostali tam, kam měli namířeno, a byli naprosto odříznuti od jakékoliv pomoci. Nad hlavou se jim nevznášela žádná obrovská loď, která by čekala, až je při nejmenším náznaku potíží bude moci transportovat nahoru. To je život, kapitáne, tak si užívejte."

Jean-Luc si povzdechl. Dobrodružství, které začalo tak hladce, se ztrátou komunikace pokazilo. Vzrušení z oněch časných ranních hodin bylo vystřídáno mlčenlivou obavou a odporem. Picard už slyšel prvního důstojníka, jak říká: "Kapitán má zůstat na lodi." A v čem byl skutečně problém? V prosté ztrátě spojení. Kdyby se role obrátily, jak tomu bylo tak často, Picard by byl na Enterprise, sledoval by stopu výsadku a nezpanikařil by. Ani Riker by neměl zpanikařit. Za půl dne bez spojení bylo sotva ospravedlnitelné propadat panice.

"Dobrá," řekl Picard rozhodně, "budeme pokračovat, dokud nenavážeme kontakt s Lorčany. Potom, pokud se nevyskytne žádné nebezpečí, se vrátí poradkyně Troi spolu se mnou k místu, kudy jsme sem přišli."

"Tohle je odvaha!" zakřičel Lewis a poplácal kapitána po zádech. "Teď pojďme tvořit dějiny!"

* * *

Will Riker netrpělivě pochodoval z rohu do rohu po úzké transportní místnosti jedna. Původně chtěl vyrazit za dvacet minut, a už uplynuly třicet tři minuty od chvíle, kdy vydal rozkaz. Kate Pulaski klidně seděla na boxu za konzolí transportéru a kontrolovala zdravotnický materiál. Dva důstojníci bezpečnosti, Whiff a Greenblattová, stáli v pozoru u dveří a vypadalo to, že se v nadýchaných bundách necítí pohodlně. Až na fázervé pistole v pouzdře na rameni Whiffa a Greenblattové byl druhý tým vystrojen naprosto stejně jako první.

Whiff byl obrovský humanoid s holým a růžovým obličejem, kterého přidělili k Hvězdné flotile teprve nedávno jakožto antareského příslušníka jednotky zvláštního určení. Greenblattová byla blondáta žena klamně drobného vzrůstu. Riker si ji pamatoval z týdenních hodin tchai-t'i a věděl, že by dokázala hladce každým z nich mrštit napříč místnostmi, včetně obrovitého Whiffa. Obsluha transportéru manipulovala s ovládáním a kontrolovala nastavení. Ale kde byl Dat?

"Veliteli," oslovila ho Pulaski tónem, který prozrazoval zdravý skepticismus, "dostali jsme od výsadku vůbec nějakou zprávu?"

"Žádné přímé sdělení," odpověděl Riker. "Ale Dat monitoroval jejich postup, takže víme, že jim komunikátory fungovaly až do erupce."

"Obáváte se, že byli lapeni v sopečných sutinách?" zeptala se Kate tiše.

Riker odpověděl s větší jistotou v hlase, než sám cítil. "Ne. Z jednoho důvodu, nacházeli se v určité vzdálenosti od sopky; nebyli přímo u úpatí. A Dat v oblasti zachytil před i po erupci signály forem života. Jenomže signály jsou kvůli zmagnetizovaným mračnům nestabilní a my si nemůžeme být jisti, co se tam dole děje."

"Ale výsadkový tým je každopádně v pořádku," dospěla Kate k závěru.

"Každopádně," souhlasil Riker.

"Tak proč vlastně jdeme dolů?" zeptala se přímočaře doktorka.

Pořád myslel na historky Fentona Lewise o maskovaných barbarech, kteří si navzájem roztínají hlavy meči kvůli právu nosit tu či onu masku. Lorka ho děsila a Fenton Lewis ho děsil ještě více.

"Jdeme dolů," odpověděl vážně, "abychom zjistili, v jaké situaci se výsadek nachází."

"Ne," reagovala Kate Pulaski zavrtěním hlavy. "Jdeme dolů, protože jste mužem činu a nedokážete jen tak sedět a čekat."

"Nevěděl jsem, že jste také lodní psycholožkou," utrousil Riker sarkasticky.

"Ne oficiálně." Doktorka se usmála. "Je to jenom můj koníček."

Dveře turbovýtahu se otevřely a do místnosti vpadl Dat. Cestou lehce zavadil o dva důstojníky bezpečnosti a připojil se k obsluze za konzolí transportéru. "Mohu vložit transportní souřadnice?" zeptal se zdvořile.

"Budte mým hostem," vyzval jej technik.

"Date!" vyštěkl Riker. "Kde jsi byl?"

"Ověřoval jsem trojmo tyto souřadnice," odpověděl android, aniž by odvrátil oči od blýskavých monitorů zasazených do konzole. "Tentokrát jsem dospěl k optimální poloze vhodné k transportu na planetu: natolik daleko od sopečné aktivity, aby mohla být zajištěna bezchybná činnost skenerů a komunikátorů, avšak blízko rozptýlených oblastí, kde zaznamenávám formy života."

"Ale budeme poblíž kapitána a jeho skupiny?" zeptal se Riker.

"To není jisté," odpověděl Dat. "Nevíme, kde se kapitán nalézá."

Riker zavrtěl hlavou. "Budeme poblíž místa, kde se domníváme, že by se mohli nalézat?"

"Budeme znát směr, kterým máme jít, abychom je našli," odpověděl Dat. Otočil se k obsluze a kývl. "Budte mým hostem."

Dat vykročil na plošinu stejně jako Riker a Pulaski, členové ostrahy posbírali výstroj a vstoupili za ním. Na tváři Pulaski se pojednou objevil ohromený výraz, jako by zapomněla na něco důležitého.

"Masky!" vyjekla. "Nemáme žádné masky na obličeje!"

"Na to není čas," odsekl Riker s pohledem na svoji fázarovou pistoli. Přesvědčil se, zda jsou všichni na místě a pak pokynul obsluze transportéru.

"Energii!"

Kapitola tři

Rikerova skupina se zhmotnila ve velkém lese, v němž se stranách tyčily obrovité hnědé stromy. Stromy byly natolik impozantní, že oba důstojníci ostrahy vytáhli fázarové pistole a rozptýlili se, aby chránili výsadek tým. "Fázery nastavit na omračení," připomněl jim Riker.

Zatímco ostatní s bázní zírali na oblodné stromy, Whiff a Greenblattová si dvakrát překontrolovali zbraně. Konečně Kate Pulaski zahlédla korunu nejbližšího stromu a žasla nad růžovými obláčky, které se vznášely nad vrcholkem jako cukrová vata na dlouhé špejli. Náhle ji vyděsilo chlupaté stvoření, které na ni shlíželo z horních větví obrovitého stromu.

"Veliteli," zašeptala, couvla blíže k Rikerovi a ukázala rukou, "na tom stromě je něco živého." Tvor s dlouhými končetinami pronikavě zavřeštěl a mrštil po nich luskem se semeny. Teď byla pozornost všech soustředěna na strom a Whiff a Greenblattová nervózně mřili na toho vytáhlého tvora zbraněmi. Lадně se přesouval z jedné tenounké větve na druhou a pohyboval pažemi, nohama a ocasem s takovou rychlostí, že nebylo možné rozeznat, která, končetina je která. Na okamžik se zastavil a zatímco se hlavou dolů pohupoval na chápavém ocasu, otrhával lusky z nižší větve. Každý lusk postupně prohlédl a buď jej odvrhl a s rachotem hodil na zem, nebo ho rozlomil a semínka snědl.

Nyní, když byl tvor chvíli v klidu, dospěla Kate k názoru, že se stejnou délkou paží a nohou a podobným tělem nepodobá ani tolik opici, jako spíše lenochodovi. Pravděpodobně nikdy nechodil vzpřímeně jako primát. Proč by vůbec měl chodit, když měl dlouhé a hubené končetiny dokonale uzpůsobené pro pohyb na stromech? Hustá srst zvířete byla zlatavě rudá, a kdyby nebyla tak zašpiněná, asi by byla překrásná.

"Pohov," zavelel Riker s úsměvem. "Date, domníváte se, že toto je jedna z oněch forem života, které jste zaznamenal?"

"Možná," odpověděl android.

"Mohu upozornit na to, že se už dříve setkal s lidmi?" řekla Kate Pulaski. "Očividně se nás nebojí."

"Logická domněnka," souhlasil Dat. "Kladu si otázku, jak inteligentní je?"

Riker si povzdechl. "Date, kterým směrem bychom se měli vydat?"

Dat překontroloval trikordér. "Nacházíme se jihovýchodně od místa, kde přistál kapitánův tým. Avšak přímo na západě zaznamenávám další formy života."

"Další takové?" zeptal se Riker a ukázal na přítele ze stromu.

"Ne," odpověděl Dat trochu překvapeně. "Jeden z těch tvorů je docela veliký."

"Pojďme," a velitel pokynul na stezku mezi stromy. "Greenblattová, povedete nás. A snažte se nechat fázery v pouzdře."

"Ano, pane."

Nad hlavou jim zapraskaly větve a celá skupina se otočila, aby se podívala. Přímě nad nimi nyní trůnil tentýž chlupatý lenochod, kterého spatřili předtím, nebo jeho identické dvojče. Něco brebentil a vypadalo to, jako by cestovatelům dodával odvahy.

"Zdá se, že nás sleduje," řekl Dat zmateně.

"Právě to potřebujeme," zavrčel Riker, "doprovod."

"Nebo maskota," usmála se Pulaski.

Antarean Whiff, který o roztomilé srstnaté tvory zjevně nejevil žádný zájem, se zatoulal napřed. "Komandéře Rikere!"

zvolal s rytmickým přízvukem. "Vidím před sebou cestu."

Za několik vteřin se skupina vynořila na neudržované cestě plné vyjetých kolejí a pařezů. Zjevně zde pokáceli stromy, aby cesta mohla být rozšířena. Mezi pařezy v rudém jílu spatřili otisky podkov ve tvaru pŕlměsíce. Dat se sklonil, aby si stopy prohlédl z větší blízkosti.

"Tyto stopy zanechal velmi primitivní dopravní prostředek," hlásil.

"Nějaký druh povozu," reagoval Riker. "Alespoň mají cesty."

Podporučík Greenblattová znehybněla v pozoru. "Poslouchejte," zasyčela.

Kate Pulaski zpola očekávala, že zažijí další dostaveníčko s maskotem z vrcholků stromů. Místo toho zaslechla zvuk, který odzbrojujícím způsobem připomínal opravdový zpěv. Jak pomalu ubíhaly vteřiny, vyklubal se z toho nepochybně lidský hlas doprovázený rytmickým kodrcáním jakéhosi povozu. Riker se přikrčil a dal ostatním pokyn, aby se kryli.

Doktorka shledala, že klečí za spadlým kmenem vedle podporučíka Greenblattové. Mladé důstojnici sloužilo ke cti, že ponechala fázery v pouzdře; přesně podle rozkazu. Neustále upínala pozornost na úsek cesty, která se za temným porostem rákosovitých rostlin stáčela z dohledu. Kate žasla, jak ostrý sluch ta mladá žena má; zdálo se jí, že falešné trylkování přichází ze všech stran najednou, včetně vrcholků stromů. Ale brzy bylo jasné, že Greenblattová se nezmýlila. Z rákosí se vynořil ucouraný poník s propadlým hřbetem, který táhl malý, ale křiklavě pomalovaný vůz. Ten, kdo seděl na kozlíku, připomínal cosi jako velikou slunečnici a Pulaski si s trhnutím uvědomila, že hledí na skutečného živého Lorčana i s maskou. Maska natolik připoutala její pozornost, až téměř zapoměla na řezavý, ale temperamentní hlas, který se zpod ní linul. Maska byla dokonale kulatá a převážně žlutá s podivnými znaky modře namalovanými na čele a tvářích. Kate si uvědomila, že totožné znaky se nacházejí na voze; ten byl malovaný dozлата a písmena byla také modrá. Nad střechou vozu se vinula červená filigránská ozdoba. Pulaski celá ta věc připomněla artefakt z pozemské minulosti, který spatřila v Smithsonianově muzeu: maringotku. Dokonce i poník měl modrou masku, která ještě zvětšovala slavnostní účinek.

Kate začala pohledem hledat Willa Rikera, aby zjistila, co plánuje, když tu něco vystřelilo ze stromů a s rachotivým žuchnutím přistálo na střese vozu. Byl to ten srstí pokrytý lenochod, který vypadal mimo svůj domov na stromech klátivě a neohrabaně. Lenochod se vztyčil na zadních nohách a zavřiskal tak, že by to srazilo i synthehol.

"Pr!" zakřičel kočí a opratí zastavil poníka. "Co se děje, Rebo? Copak je, holka?"

Ta věc skákala nahoru a dolů, plácala neuvěřitelně dlouhými pažemi a ukazovala na ukryté cizince. Je po srandě, napadlo Kate.

Komandér Riker si zjevně myslel totéž, protože se vynořil z úkrytu.

"Neznamenáme pro vás hrozbu!" zakřičel.

"Aaach!" zakvílel muž ve slunečnicové masce a zakryl si rukama oči. "Bezvěrci! Pohané! Neznabozi!" otočil se zády k Rikerovi a přikrčil se na sedadle. "Ušetřete můj život, démoni! Ušetřete mě - jsem jenom chudý kramář!"

"Nejsme démoni," opáčil Riker, zatímco si vyměnil vyděšený pohled s ostatními členy týmu, kteří jej dohonili uprostřed cesty. "Jsme návštěvníci."

"Démoni!" ječel muž. "Prosím vás, usmrťte mne rychle! A neberte mi duši." Lenochod Reba sešplhal ze střechy vozu a ochránářsky se vrhl pánovi na záda. Oba dva jednohlasně kvíleli, jisti blížící se smrtí.

Tohle mají být ti hrozni Lorčané? pomyslel si Riker. Pokynul ostatním, aby se drželi zpátky, zatímco zkusil udělat několik kroků k vozu. "Opravdu," ubezpečoval vozku co nejkliďněji, "neznamenáme pro vás hrozbu. Nejsme démoni, jen návštěvníci ze vzdáleného místa."

"Tak kde jsou vaše masky?" dotázal se kramář.

"My masky nenosíme," odpověděl Will upřímně.

Muž se otočil, a i když měl zakrytý obličej, v hlase mu vzkypěl vztek. "Nenosíte masky?" zeptal se nevěřicně. "Za takovou nemravnost byste měli být popraveni!"

Will se nepatrně pousmál. "Viděl jste nebo jste slyšel o takových jako my? O návštěvnících ze vzdáleného místa?"

"Kdybych je uviděl, byli by pohřbeni!" Náhle Lorčan sáhl dozadu do vozu a vytáhl obrovský meč s dvojitým ostřím, jehož jilec se třpytil drahokamy. "Modlete se ke svým bohům, aby přijali vaše pohanské duše!"

Whiff a Greenblattová pevně sevřeli fázery a vykročili. "Položte to," nařídil Whiff.

"Počkejte!" zvolala Kate Pulaski autoritativně. Oslovila muže ve slunečnicové masce a vkročila mezi Whiffa a Greenblattovou. "Když budeme ochotni nosit masky, pomůžete nám s pátráním po našich družích?"

Slunečnice se trochu napřímila a meč klesl o několik centimetrů. "Budete mými poddanými a budete mi prokazovat poslušnost?"

"Poddanými?" zavrčel Riker, který to slovo ochutnal a vyplivl.

"Jenom než skončí trh," ujistil je kramář. "S tak velkým doprovodem budu moci nosit masku Majetného a požadovat větší místo k prodeji svého zboží. A také vyšší ceny!"

"Jaký druh masky máte na sobě teď?" zeptal se Dat.

"Tuhle?" zareagoval muž se zjevným pohrdáním. "Mizernou kramářskou masku. Na žádnou jinou nemám právo."

Dat byl očividně fascinován. "Jaký druh masky byste chtěl nosit?"

"Dobrá," povzddechl si kramář, jako by se podvolil na vrcholu velkého obchodního jednání, "můžete všichni nosit masku učedníka místo masky Poddaného. Ale musíte mi prokazovat poslušnost alespoň na veřejnosti."

Doktorka se pomalu přiblížila k Rikerovi. "Podle mého názoru nemůžeme na téhle planetě nikam jít bez masky," zašeptala.

Riker přikývl a pohlédl na vůz. Viděl vetchého poníka, vytáhlého a chlupatého mazlíčka a muže, který měl na obličej barevný talíř na večeri. Bojoval s pokušením zavolat Geordiho a nechat se okanzitě transportovat zpátky na loď.

"Budeme mít masky," rozhodl. "Ale jak dlouho trvá ten trh? Naši prvořadou starostí je najít naše druhy."

Kramář pokrčil rameny. "Neumím si představit, že by se nacházeli jinde než na trhu. Bohužel je to dlouhá cesta - ještě čtrnáct dní."

"To jsou dva týdny," dodal Dat.

"Pokud nenarazíme na nějaké ohňotřesy," podotkl kramář a hodil meč zpátky do vozu.

"Ohňotřesy?" zeptala se Pulaski.

"Ohnivá bouře," vysvětlil Lorčan. "Dokážou zabíjet lidi i zvířata. Pokud narazíme na nějaký ošklivý ohňotřes, budu muset znovu vymalovat vůz."

"Co se děje při těchto bouřích?" zeptal se Riker a přimhouřil oči.

Muž zavrtěl hlavou. "Vy jste zdaleka, že ano? Nikdy jste nespatriili, jak se země otevře a jak létá oheň do vzduchu? Nikdy jste nepocítili žhavý dech Draka, který žije uprostřed světa?"

"Sopky," řekl Dat zamračeně.

"Proč byste musel znovu vymalovat vůz?" zeptala se doktorka.

"Malba hoří a vůz zčerná. Kdo by nakupoval u kramáře s černým vozem?"

Riker sáhl po komunikátoru se symbolem Hvězdné flotily a strhl jej z tuniky. "Raději bychom měli schovat všechny citlivé přístroje. To se týká i skenerů a fázérů."

"Svůj majetek si dejte do vozu," řekl Lorčan a seskočil na zem. Rikera překvapilo, když spatřil, jak je vysoký a v dobré kondici, jestliže se vezme v úvahu, jak staře zněl jeho hlas. Masky dokázaly být velmi ošidnými.

"Já jsem Denní Poutník," představil se a uchopil Willa za předloktí.

Velitel mu stisk oplatil. "Will Riker."

"Wille Rikere, nyní řekni svým poddaným, aby mi pomohli vykopat jíl."

"Nejsou mými poddanými," opáčil Will. "Jsou mými společníky. A proč bychom měli vykopat jíl?"

"Protože," vysvětlil Poutník zamračeně, "co nejdříve musíte mít masky." Jeho vlastní maska se natočila směrem k podporučíkovi Greenblattové a mladá žena pod znepokojivým zkoumavým pohledem žlutého kotouče obezřetně změnila místo.

Poutník začal podivně chraptit. "Po šest let jsem nespatriil nahý obličej ženy. Kdybyste byl její příbuzný, mohl byste mě popravit za to, že se na ni teď dívám."

Kate Pulaski přistoupila k Willovi. "Pomozme mu vykopat jíl."

* * *

Když lososově zbarvená oblaka klesla níže nad vrcholky stromů, začal padat drobný déšť. Fenton Lewis se na cestě zastavil a natáhl si přes obličej masku Velvyslance. Na vyleštěném povrchu se perlila mlha. "Navrhují, abyste si všichni nasadili masky," řekl. "Déšť přichází ze stejných sopečných mračen a určitě je plný popela a suť."

Deanna s Worfem pohlédli na kapitána, aby zjistili, co udělá. Přikývl a tak si nasadili masky a snažili se ignorovat, jak směšně vypadají. Koneckonců v lorkanských lesích nebyl nikdo, kdo by viděl prasátko, šaška a čerta ve společnosti stříbrného slunce.

Picard nervózně hleděl na tmavnoucí oblohu. "Brzy se budeme muset utábořit. Máte ponětí, jak daleko jsme dorazili?"

"V poušti jsem počítal čas," odpověděl Lewis, "řekl bych, že asi deset kilometrů. Ale stezka se rozšiřuje - měli bychom brzy narazit na cestu nebo vesnici."

Worf si pohrával s jedním ze skenerů. Skřípal zuby, vrčel a třásl tou věcí jako dětským chrastítkem. "Tenhle je, taky nepoužitelný!" mumlal. "Myslím, že nemáme jediný přístroj, který ještě funguje!"

"A co fázery?" zeptala se Deanna Troi. "Ty nebyly vystaveny sopečnému prachu."

"To je pravda," souhlasil Lewis, "a nyní to vypadá, že kapitán byl velmi rozumný, když nás přiměl, abychom s sebou vzali ruční fázery místo fázeryových pistolí. Vidíte, Picarde? Všechno nedopadlo špatně."

Kapitán přikývl; pod plastickou čertí maskou měl pocit, že má vlhce lepkavý obličej. Zachtělo se mu ji sundat a zakusit na tváři déšť? "Po tom všem, co se dnes přihodilo," řekl pomalu, "si myslím, že chápu, co se s Lorčany stalo."

"Já taky," opáčila Deanna.

Picard si z bundy odepnul nefunkční komunikátor a prohlížel si ho. "Před dvěma sty lety byli lidé, kteří osídlili tuto planetu, stejně závislí na technologii jako my. Byli vesmírnými cestovateli a kolonisty. Pak pokryla zvýšená sopečná aktivita planetu hustými mraky a snížila teplotu. A totéž, co se přihodilo našim přístrojům, se určitě stalo i jejich vybavení. Jsme tady jeden den, a už se cítím jako primitiv naprosto závislý na dovednostech a instinktech, nutných k přežití. Lorčané zde strávili dvě stě let. A ať už se kolem používání masek vytvořily jakékoliv zvyky, víme, že mají rovněž praktický užitek."

Jean-Luc se zamyšleně odmlčel. "Zvláštní, ještě jsme nepotkali jediného Lorčana, ale cítím se jako jeden z nich."

"Víc bych s vámi souhlasit nemohla," přiznala se Deanna.

"Možná nám bylo souzeno, abychom sem takhle přišli."

Malá skupinka stála uprostřed rozlehlého lesa zastíněného tmavými stromy, které se zvedaly mimo dohled tak vysoko, že korunami pronikala mlha oblaků. Les se svou šarlatovou klenbou byl stejně tichý a strašlivý jako ta největší katedrála. Dokonce i déšť zdvořile šeptal.

* * *

Riker se po břiše odplazil pod kramářův vůz, aby unikl mrholení. Doktorka Pulaski a podporučík Greenblattová seděly uvnitř vozu a sledovaly Denního Poutníka a Data, kteří zakládali pod obřími stromy oheň a úzkostlivě seškrabovali hnědý mech z každé větve a větvičky určené pro plameny.

Shromáždit jíl bylo jednoduché, protože tvořil většinu svrchní půdy. Jakmile se jim podařilo vybrat červy, smíchali čerstvý jíl s dešťovou vodou, aby vytvořily bláto, z něhož Denní Poutník spěšně vytvaroval pět kruhových masek. Podobaly se jeho, ale byly o trochu menší. Řekl, že díry pro oči, nos a ústa vydlabe později, těsně předtím, než se jíl

usadí, aby lícovaly.

Masky zůstaly nějakou dobu uvnitř vozu společně s doktorkou Pulaski a podporučíkem Greenblattovou, které musely zůstat ukryté, aby jejich nezamaskované tváře Lorčany neurazily. Jakmile byl oheň připraven, měly být masky přemístěny co nejbližší k plamenům, aby uschly. Poutník řekl, že k vysoušení masek je vhodnější sluneční světlo, ale že by je do rána mohl vysušit dost velký oheň.

Riker vzlhl k tmavnoucí jantarové obloze. Protože byli obklopeni ohromným lesem, nebylo možné spatřit slunce nebo poznat, za jak dlouho zapadne, ale povšiml si, že soumrak trvá na Lorce dlouho. Will vytáhl z vnitřní kapsy saka komunikátor a jemně jej stiskl. Spojovací tón byl uklidňující.

"Riker Enterprise."

"Ano, veliteli Rikere," vyhrkl nedočkavý hlas. "Tady je Geordi. Už jste zaznamenali nějaký úspěch?"

"V podstatě ne," zavrčel Riker, aniž by se obtěžoval zakrýt zklamání. "Nějaká stopa po prvním výsadečkovém týmu?"

"Nic," odpověděl Geordi. "Pokračujeme ve skenování místa s jejich posledními souřadnicemi, ale i když senzory fungují, nemůžeme v oblasti najít žádné formy života."

Komandéře, Wesley studuje geologii planety a nevypadá to dobře. Lorca nemá na povrchu žádné oceány a jenom několik jezer, ale existují na ní rozsáhlé podzemní oceány s protichůdnými horkými a studenými proudy. Co není voda, je rozžhavená láva, a všechno se to vzdouvá a napíná tenkou svrchní kůru až k prolomení. Celá planeta je jako dutina napěchovaná výbušninami."

"Víme, že činné sopky tady nejsou nic neobvyklého," potvrdil Will. "Nazývají je ohňotřesy."

"Ať je nazývají jakkoliv, držte se od nich co nejdál. Chladnější části planety jsou pravděpodobně nejbezpečnější."

"Buďte připraveni nás všechny transportovat na palubu během mrknutí oka," varoval Riker. "Možná víc času mít nebudeme."

Geordiho slova zněla sebejistě. "Všechny transportní místnosti mají čtyřicetihodinovou pohotovost a uvedli jsme do stavu plné pohotovosti i pomocný personál. Všichni jsme s vámi. Dostaneme kapitána a posádku na loď."

"Takový je plán," souhlasil Will. "Ještě něco?"

"Ne, pane."

"Děkuji vám, pane LaForgi. Riker konec."

Riker uložil odznak zpátky do vnitřní kapsy a zavřel ji na zip. Navzdory velkým obavám mu v daném okamžiku hryzala v žaludku jedna menší, ale aktuálnější starost: měl hlad. A na jídlo z tlumoku se netěšil. Zdá se, že ten tajuplný kramář je dost dobře živý a velice čiperný, napadlo Rikera. Možná ví, kde by se dalo najít pořádné jídlo.

První důstojník se vykutálel zpod vozu, postavil se a zpozoroval, že déšť zeslábl a změnil se v drobnou mlhu. Zatímco pomalu kráčel k místu, kde Poutník, Dat a Whiff pracovali v dojemné shodě na vybudování úkrytu z tlustých dolních větví obrovitého stromu, otěl si ze šatů rudý jíl. Výstižnějším výrazem by bylo "hnědostrom", pomyslel si Will, i když si uprostřed hromady dřeva připraveného na oheň povšiml některých zelených větví.

"Opravdu se chystáte uvnitř toho stromu založit oheň?" zeptal se pochybovačně.

"Je to docela úžasné," řekl Dat, svíraje listnatou větev, olepenou hnědým mechem. "Poutník řekl, že tento mech je přírodním zpomalovačem ohně, dokonce i tehdy, když jsou mech i strom mrtví. Ovšemže mech je parazit a nakonec strom zabije, ale dovoluje stromu, aby přežil oheň. Překvapivá symbióza."

"Ale nutná," upozornil Riker. "Jak dlouho by tento les vydržel, obklopený sopkami, kdyby nebyl odolný proti ohni? Podle výšky některých stromů bych řekl, že zde rostou několik století."

"Podívejte se," vyzval je maskovaný kramář, když vytáhl z abnormálně velké kapsy svých kalhot podivný vynález. Skládal se z tlustého provazu svázaného do smyčky, jejíž jeden konec prostrčil držákem s křesacím kamenem připevněným na hrubé vysunuté kolo. Několikrát do kola udeřit dlaní zvrásnělé ruky, dokud jiskry z kola na křesacím kameni nakonec nezapálily provaz. Opatrně foukal na doutnající vlákna, dokud se nerozhořela dost na to, aby mohl zapálit připravenou hromadu podpalu.

"Ty prodávám," řekl pyšně. "Jsou velmi oblíbené."

"Chystáte se na tom ohni něco vařit?" zeptal se Riker s nadějí v hlase.

Poutník ležel na břiše a přiživil oheň několika dobře mířenými fouknutími. "Jedí lidé bez masek ryby?" zeptal se.

"Zajisté." Radostně překvapený Will se usmál. Při myšlence na čerstvé jídlo se mu v ústech sbíhaly sliny. "Existuje tady místo, kde se dají chytit?"

"Chytit?" řekl posměšně Denní Poutník. "Vy jste opravdu zaostali lidé. Jednak nevíte nic o maskách a teď to vypadá, že taky nevíte nic o vírdžanech?"

"O vírdžanech?" zeptal se Riker.

"O těch zvířatech," odpověděl Dat a pokynul k Rebě. Vytáhlý lenochod se pohupoval na ocase na větvi vysoko nad jejich hlavami. Teď když poznal, že se o něm mluví, zastavil pomalé kolébání a soustředěně naslouchal konverzaci.

Poutník měl masku stále natočenou k plamenům. "Rebo, jdi jim sehnat ryby," řekl. "Najdi jim močál." Ukázal na Rikera. "Tamhleten vypadá, jako by dokázal spořádat celý kopec."

"To bych dokázal," připustil komandér. "Čím můžeme pomoci?"

"Prostě následujte Rebu," odpověděl Lorčan. "A vezměte s sebou taky ty ženy, aby se mi přestaly prohrabávat zbožím. Dejte si pozor, ať nespadnete do močálu, nebo to bude váš konec."

"Budeme opatrní," ujistil jej Riker. Zamával na čtvernožce s rudou srstí. "Veď nás, Rebo."

Zvíře se půvabně sneslo ze stromu a přistálo na všech čtyřech. Na zemi vírdžan nevypadal vůbec jako opice, protože měl chůzi a částečný vzhled gazely - pokud by gazela mohla mít kulatou hlavu, žádný krk a obrovský ocas.

Když míjeli modrý vůz, Riker zavolal, "Doktorko! Podporučíku! Reba a já odcházíme nachytat nějaké ryby. Nechcete jít s námi?"

Doktorka Pulaski a podporučík Greenblattová sešplhaly z vozu a přidaly se k neobvyklému průvodu. Ohlédly se na maskovaného Lorčana, který ani na okamžik nevzhledl od ohně.

"Nevěřil byste, jaké harampádí má v tom vozu," zašeptala Kate. "Ale má také překrásné ručně utkané látky a dvě nádherné masky, jednu z jílů a perí, druhou ze dřeva a drahokamů."

Očividně zmatená Greenblattová zavrtěla hlavou. "Navrhla jsem doktorce, že si ty masky vezmeme, abychom mohly vyjít z vozu a pomohly vám zřídit tábor. Ale řekla, že smíme nosit jen ty masky, na které máme právo."

"Je mi líto, podporučíku, ale nebyl čas, abych vás plně informoval," omlouval se Riker a natahoval krk, aby Rebu neztratil z dohledu. Běžela po silnici několikametrovými dlouhými, plynými skoky a pak vycupitala na strom, aby měla lepší přehled o okolí. "Masky nejsou jen ozdobné či symbolické; označují postavení osoby ve společnosti. Jestliže nenosíte správnou masku, může vás někdo vyzvat na souboj."

Mladá žena tiše zahvízdla. "A být učněm toho muže je docela bezpečné?"

"To doufáme," odpověděl Riker. "Co dělá to zvíře?"

Reba nad nimi důležitě vřeštěla a hopsala po větvích. Lidé ji následovali tak rychle, jak ve slábnoucím světle soumraku stačili. Našli ji, jak se shýbá nad malým kopečkem a soustředěně pročesává dlouhá hnědá stébka trávy. Pojednou vírdžan triumfálně zavískal a vnořil vytáhlé paže až po vyžáblá ramena mezi stébka trávy. Brzy následovala hlava a horní část trupu. Riker zděšením zamrkal.

"Ona jde do země!" zvolal.

Ale ne celá. Vírdžanův chápavý ocas a mohutné zadní nohy zůstávaly ovinuté kolem obnažených kořenů na vrcholu skryté díry. Očividně věděl, co dělá.

Z díry vystřelila sprška vody jako malý gejzír. "Našel podzemní pramen," podotkla Pulaski.

"Všadila bych se, že těmi pažemi dokáže dosáhnout pár metrů hluboko," poznamenala podporučík Greenblattová a poprvé od té doby, co se dostali na planetu, se usmála.

Riker zavrtěl hlavou. "Jestli se objeví s rybou, budu skutečně ohromen."

"Připravte se, že budete ohromeni." Doktorka se usmála.

Vyžáblé kyčle se téměř okamžitě začaly vrtět a Reba se pomalu vynořila z díry. Za vytáhlým trupem se vysoukala ramena a pak hlava, kterou následoval nejzajímavější obrázek - mrsakající se ryba lapená dlouhými pažemi se třemi prsty. Nonšalantně ji hodila k nohám lidí a opět se ponořila do močálu.

Riker, Pulaski a Greenblattová postávali nad rybou. Bylo to nejošklivější vodní stvoření, jaké kdokoliv z nich kdy zahlédl. Obrovské a téměř nevidomé oči trčely na dlouhých stopkách z mrtvolně bledého "obličejce". Od rybí tlamy běžely obrovské ostré bodliny podél celé hřbetní ploutve ke svíjejícímu se ocasu. Hlava a ploutve byly mléčně zbarvené a průhledné rybí tělo odhalovalo několik vnitřních orgánů; bylo vidět, jak pulsují uvnitř měkkého trupu. Žábry se nadýmaly jako obří měchy a nasávaly místo vody smrtónosný vzduch.

"Nejsem si jista, zda tohle dokážu jíst," zaváhala doktorka Pulaski.

"Vypadá jako větší příbuzná jeskynní ryby, jakou máme na Zemi," řekl Riker. "Což je logické."

"Tam, odkud přišla tahle, je jich zřejmě víc," a Greenblattová ukázala na zaměstnaného vírdžana.

Reba vyhodila na trávu další rybu, ještě větší než první. Byl to jiný druh, poněkud odlišný, delší a hladší, ale o nic méně ošklivý. Reba chytila celkem šest velkých ryb, než ji Riker zastavil.

"To je dobré, Rebo. Teď se vydáme zpátky, než se setmí."

Vytáhlý lenochod, jehož narudlá kůže se zašpinila jilem, žalostně vzhledl z močálu. Zdálo se, že je téměř zklamaný, a podporučík Greenblattová instinktivně natáhla ruku, aby ochočené zvíře poškrábala na hlavě. "Reba je hodná holka," usmála se. "Děkujeme ti."

Vírdžan šťastně zavřeštěl.

* * *

Jednoduchý pokrm z podzemní ryby upečené na rožni nad otevřeným ohněm chutná překvapivě dobře, pomyslela si Kate Pulaski.

Ona a Greenblattová seděly poblíž kmene stromu, který jim tvořil úkryt, a jejich tváře tonuly ve stínu, aby neurazily Poutníka; pomalu dojídaly večeri. Přesto se nacházely dost blízko ohně, aby okusily vítané teplo. Sám Poutník snědl jenom několik kousků a zabýval se dloubáním a propichováním masek, které vyválel v ohnivzdorných hoblinách hnědého mechu a strkal přímo do ohně. Očividně pospíchal, aby masky dokončil a pořádně oblékl své pohanské návštěvníky.

"Denní Poutníku?" zeptal se Riker s úctou v hlase a snažil se zůstat ve stínu. "Než jsme přišli do této země, slyšeli jsme o velkém vůdci jménem Všemocný Zabiják. Máme důvod se domnívat, že jej naši přátelé šli hledat. Nevíte, kde bychom Všemocného Zabijáka mohli najít?"

Lorčan, který modeloval jednu z masek a jemně ji ohýbal, aby lépe lícovala a chránila, vzhledl od díla. "Všemocný Zabiják?" přemítal. "To jméno jsem nezaslechl po mnoho dvoutýdnů. Ano, kdysi byl velkým válečníkem."

"Je stále vaším vůdcem?" zeptal se velitel Riker.

"Ano," přikývl starý kramář, "pokud stále vlastní masku Moudrosti."

"Masku Moudrosti?" opakoval Dat. "Co to je?"

"Maska krále." Poutník pokrčil rameny. "Kdokoliv má na sobě masku Moudrosti, může žádat poslušnost od každého obchodníka, nevolníka či šlechtice v zemi. Tam, kde žijete, nemáte žádného krále?"

"Máme vůdce," odpověděl Riker. "Ale ti si své postavení musejí zasloužit."

I když obličej Poutníka zakrývala žlutá maska, nic nemohlo zamaskovat vážnost v jeho hlase. "Věřte mi, ten, kdo nosí masku Moudrosti, musí si ji opravdu zasloužit. Může ji nosit jenom skutečný král, oplývající moudrostí stejně jako bojovým uměním."

"Kdo o tom rozhoduje?" zeptal se Riker.

"Maska sama rozhoduje o tom, kdo ji bude nosit."

Malé shromáždění kolem táborového ohně na chvíli ztichlo a přebíralo si kramářova slavnostní slova. Když Poutník rychle vsunul tuhnoucí jílovou masku pod žhavé uhlíky a vytáhl další, táborový oheň zajiskřil a zapraskal. Na větvi nad nimi se v polospánku pohupovala Reba. Dokonce se zdálo, že i Dat, který dokázal z náklonnosti ke Kate být trochu až příliš hovorný, podlehl majestátnosti noci v lorkanských lesích. Návštěvníci ochromeně seděli a hleděli na oheň, na jasnou okolní temnotu a na tmavě purpurovou oblohu, po níž se pohybovaly hvězdy.

Kapitola čtyři

Lewisova a Picardova expedice, jak ji Fenton Lewis provokativně a tvrdošíjně nazýval, začala příštího dne v časných hodinách. Nebyl žádný důvod pokoušet se spát déle, protože nikdo, snad kromě Worfa, toho moc nenaspal. Obzvláště Deanna Troi spala špatně. "Trýznil ji sen o velké katastrofě, při níž byla hvězdná loď doslova vymazána z vesmíru obrovitou ohnivou koulí, což stálo životy mnoha nic netušících duší. Pochopitelně, že k ohni ve vesmíru ani nemohlo dojít, a zdálo se, že sen se sotva hodí k planetě jako Lorca. Přesto to bylo znepokojivé a přispívalo to k jejímu neklidu.

Dalším důvodem, proč nikdo mnoho nespál bylo, že tři muži nebyli schopni rozdělat oheň. Dokonce i druhý den ráno se Deanna ještě pochichtávala při vzpomínce na to, jak se svalnatý kapitán, svědomitý Klingon a svérázný badatel všichni dřou nad mizernou hromadou větví.

Zkoušeli všechno, aby ji zapálili, od vodovzdorných nouzových zápalek až po oheň z fázeru. Veškeré úsilí efektně selhávalo, doprovázené velmi barvitým klením. Deanna by nabídla pomoc, kdyby vymyslela jakou. Nakonec, aby se během chladné noci zahřáli, uchýlili se k chemickým tepelným vakům. Zdálo se nepřirozené svírat kvůli teplu plastické vaky s chemikáliemi, když se všude kolem tyčil les.

Asi tři hodiny kráčeli po stezce, v nyní již známém pořadí: velvyslanec Lewis, kapitán Picard, Deanna a poručík Worf. Teď byla stezka vyrytá do rudého jílu zřetelnější a všichni začali částečně důvěřovat zálesáckým schopnostem Fentona Lewise. Worf s nikým nemluvil a jednoduše všechny střežil. Deanna ho více než jednou zahlédla, jak se dotýká kapsy kalhot, aby se ujistil, že fázer je pořád na svém místě.

Občas se Picard s Lewisem pustili do historické debaty o prastaré keltské civilizaci či o civilizaci amerických indiánů. Když se diskuse dostala na teoretickou úroveň, což se u antropologie stává často, hájili oba muži horlivě svá stanoviska. Deanna chtěla slyšet jejich živou a zajímavou debatu a pokoušela se držet s nimi krok, ale často ji zpomalovaly bahnité pásy a spadlé stromy. Kdykoliv zůstala pozadu, Worf ji jemně popoháněl.

Velvyslanec kapitánovi něco ukazoval na zemi. "Po této stezce prošli koně," oznámil. "Malí koně. Vidíte stopy kopyt?"

"Já vidím cestu," ukázal Picard.

Kapitán prošel kolem velvyslance a překročil několik dešťových struh, aby došel k něčemu, co vypadalo jako podobná stezka, jenom dvakrát širší. Ostatní jej okamžitě dohonili a stanuli s údivem nad vyježděnou komunikací, jako by to byl nejskvělejší turbovýtah v Galaxii.

"Kudy?" zeptal se Worf.

"Většinou jsme šli na jih," řekl Lewis. "Navrhují, abychom se po této cestě vydali na jihovýchod a zachovávali vzdálenost mezi námi a těmi sopkami."

"Na druhou stranu," začal Picard, "když pocestujeme na severozápad, přiblížíme se k místu, odkud jsme vyšli. Enterprise nás bude stále hledat na severu."

"Co si myslíte vy, Deanno?" zeptal se Lewis s očividnou nadějí, že získá hlas pro svůj plán.

"Domnívám se, že bychom měli zůstat, kde jsme," odpověděla poradkyně Troi. "Našli jsme cestu, tak proč nepočkáme, až nás někdo bude mýjet? Někoho dříve či později určitě potkáme."

Worf si stoupl za Deannu a opticky tak podpořil její stanovisko. "Kdybychom postavili tábor alespoň na krátkou dobu, možná bychom dokázali opravit komunikační nebo najít jiný způsob, jak kontaktovat Enterprise."

"To se mi zdá rozumné," řekl Picard. Sehnul se a prohlížel si ušlapaný rudý jíl. "Podle mě vypadají tyto stopy kol čerstvě. Co soudíte vy, velvyslanče?"

"Soudím, že jste blázni, protože jenom chcete sedět na zadku, když je tady k prozkoumání celá planeta!"

"Nechme ji, ať zkoumá ona nás," opáčil Worf. Velký Klingon se již posadil na spadlý kmen, zatímco hodnostní označení Hvězdné flotily mu bezpečně spočívalo na širokém koleni. Z tlumoku vyndal malé pouzdro s miniaturním nářadím a začal vybírat nástroje, které potřeboval k jemné demontáži.

Deanna se na velvyslance usmála a pokusila se zmenšit jeho rozmrzelost z vynucené zastávky.

"V podstatě jsme na Enterprise velmi obezřetní," vysvětlovala. "Neustále čelíme neznámému a máme k němu hluboký a trvalý respekt."

Lewis si posměšně odfrkl. "Obvykle nebývám tak hrozné netrpělivý. Ale pochopte, Deanno, k řemeslu diplomata patří lidé. Dokud se nesetkám se všemi skupinami a nerozhodnu se, jak s nimi navázat kontakt, necítím se dobře. Chci hned teď vidět nějakého Lorčana, potkat se s ním maska proti masce!"

Deanna soucitně přikývla. "Doufám, že až se setkáme, že si všichni navzájem dokážeme porozumět."

"Pokud to nedokážeme," prohlásil velvyslanec, "nebude to kvůli vám. Váš skvělý humor a schopnost zachovat si chladnou hlavou jsou pro tuto skupinu skutečným přínosem." Na okamžik se zamyslel. "Máte toho tolik, aby po vás člověk bláznil, Deanno, než abyste byla ramenem k vyplakání pro tlupu vesmírných pilotů. Až tady budeme hotovi,

měla byste přemýšlet o vstupu do Diplomatické služby. Domnívám se, že tam by se váš talent dal využít lépe."

"Děkuji vám," řekla Deanna upřímně. "Ale myslím si, že mé schopnosti nemohou projít lepší zkouškou než na palubě Enterprise."

Worf pojednou zakroutil krkem, aby dohlédl na severní část cesty. Nozdry se mu rozšířily, když varoval: "Někdo přijíždí. Cítím je."

Lewis se rovněž zhluboka nadechl. "Koně! Věděl jsem, že mám pravdu. Dobrá práce, Worfe." Otočil se k Picardovi.

"Co uděláme, kapitáne? Máme čas se ukrýt."

"Otevřeně je pozdravíme," odpověděl Picard, aniž by na okamžik zaváhal. "Pokud máme najít onoho Všemocného Zabijáka a vrátit se v rozumnou dobu na loď, potřebujeme jejich pomoc."

Deanniny čichové smysly nebyly tak ostré jako Worfovy nebo Lewisovy, ale měla vlastní systém včasné výstrahy před nebezpečím - a ten varovně blikal. Formy života, které k nim směřovaly, byly docela určitě inteligentní a plné vzteku. Byly jako válečná jednotka, která právě prodělala bitvu. Jejich primitivní emoce ji vyděsily.

Náhle prožívaný strach ji vystrašil dokonce ještě víc než blížící se oddíl. Strach byl rovněž primitivní emocí, nutnou pro přežití v drsném prostředí. Neboť navzdory celé své zjevné kráse byla Lorca nejdrsnějším a nejnemilosrdnějším místem, jaké kdy spatřila. Atmosféra byla sice dýchací, ale také vystavená neustálým útokům sopečného popela, zmagnetizovaného železného prachu a nezkrotného ohně. Půda byla měkkou skořápkou nad vícími oceány; celá planeta připomínala vajíčko. Byla to velmi mladá planeta, ještě v počátečním stádiu, a skutečnost, že lidé přilnuli k její křehké schránce, byla neuvěřitelná. Ale co to musí být za lidi?

Zaslechli dusot koňských kopyt a otočili se, aby pohlédli na příchozí. "Fázery připravit," nařídil Picard. "Nastavit na omráčení!"

"Ano, pane," odpověděl Worf s velkou úlevou, že konečně může vytáhnout fázery.

"Jen zachovejte klid," řekl Picard, když se v dálce mezi hnědými kmeny stromů začaly míhat barevné záblesky.

"Beru si masku," oznámil Lewis a vytáhl z tlumoku zdobenou masku velvyslance. "Navrhují, abyste udělali totéž!" vyštěkl na druhý.

"Udělejte to," přikázal Picard a kývl na Worfa s Deannou. Znovu se objevily halloweenové masky. Výsadečový tým měl sotva čas, aby si je nasadil a narovnal dříve, než se cesta zaplnila barevně oděnými rytíři na drobných ponících. Koně se vzepjali a zastavili. Deanna napočítala šest maskovaných jezdců na šesti ponících, kteří v chladném vzduchu všichni vydechovali hustá oblaka páry.

Nejdříve bylo srovnání poníků s ozbrojenými válečníky absurdní či téměř směšné. Ale způsob, jakým poníci hrabali jíl a netrpělivě přešlapovali, dal brzo na srozuměnou, že se nemohou dočkat, až ponesou své pány do boje. Tváře jezdců byly skryty za děsivými maskami; každá z nich byla uměleckým dílem rovným masce Velvyslance. Ale ruce jezdců ve zbroji s řetězy uchopily jílců mečů, dosud zasunutých v pochvě, jako by nespoutané zbraně mohly samy vskočit do boje. Deanna nevěděla přesně proč, ale byla ráda, že má při tomto střetnutí na obličej masku.

V čele skupiny seděla na svalnatém grošovaném poníku válečnice, strnulá jako socha. Křivky na náprsním krunýři prozrazovaly její ženství. Ale měla největší a na pohled nejtěžší masku ze skupiny, zdobenou zubatou pěticípou hvězdou zhotovenou ze stejné lesklého stříbrného kovu, z nějž měl masku Fenton.

Z horního paprsku hvězdy se blýskal svítivý šíp z modrých drahokamů a vysílal jiskry, které propůjčovaly tvar nepravidelně rozmístěným jamkám pro oči, nos a ústa a končily ve střetu s duhou na bradě pokryté rubíny. Žádná část masky nebyla symetrická a celkový dojem byl hluboce rušivý. Pro Dianu se v masce oživil zmatek, zuřivost a vášně divoké přírody.

Takové postoje Deanna z ostatních masek nevyčetla, ale nebyly o nic méně děsivé. Jedna dřevěná maska představovala zvíře s vyceněnými zuby. Opravdová kůže a zuby byly slisovány tak, aby vytvořily čenich nad křečovitě rozšklebenou tlamou. Další maska se skoro celá skládala z per hnědé, bílé a levandulové barvy na dřevěném rámu. Ačkoliv byla překrásná, tomu, kdo ji nosil, propůjčovala vzhled připomínající sovu.

Dvě další masky se jedna druhé nápadně podobaly: byly to bronzové elipsy s podivnými znaky vytvořenými z rudých drahokamů, nahodile rozsetých na tváři a čele. Jednu měl na sobě muž a druhou žena, což vedlo Deannu k úvaze, zda ti dva nejsou osobně či služebně spjatí. Poslední maska se vyznačovala dvěma identickými hady ze zelených drahokamů, propletenými ve středu válečnického obličej. Každý směřoval jinam tak, aby vytvořili stylizované obočí nad očními jamkami. Oba hadi třímali v tlamě ptáka se žlutým peřím.

Deanna si uvědomila, že zcela bezděčně posuzuje společenské postavení každé z masek. Masku se svítivým šípem, kterou měla na obličej žena válečnice, byla nepochybně nejskvělejší podívanou, těsně následována velvyslanceckou maskou, kterou měl na sobě Lewis. V podstatě obě prezentovaly tak vysokou kvalitu řemeslné dovednosti, že bylo možné, že je vytvořila tatáž ruka. Třetí nejskvělejší byla zelená hadí maska a seřadit ostatní by už bylo otázkou osobního vkusu. Před zvířetem s vyceněnými zuby a vyplašenou sovou dávala Deanna přednost své malé masce Harlekýna.

Jezdci byli samozřejmě zvědaví na masky chodců, které jim určitě připadaly velmi exotické. Deannu napadlo, že halloweenové masky alespoň obsahují jistou dávku humoru, který naprosto postrádaly dokonalé, avšak vážné lorkanské masky. Deanna ucítila pohledy Lorčanů a ptala se sama sebe, zda takhle začínají všechna setkání na Lorce - zkoumavým pohledem zpod masek.

"Zdravím vás, Velvyslance," pozdravila žena v masce se svítivým šípem. "Já jsem Pronikavé Ostří. Poznávám tvou masku, ale masky tvých poddaných mi připadají odpudivé. Ani nedokážu rozpoznat jejich společenské postavení."

"Omlouváme se," řekl Lewis uhlazeně hlasem zesíleným prostřednictvím neporušeného otvoru masky, která jej šílila jako dokonalá kytara. "Jsme cizinci v této zemi a neznáme všechny její zvyky."

Maska se svítivým šípem sebou rozrušeně trhla. "Poznávám tvou masku, protože jsem ji už spatřila! Byla vyrobena

mistrem Fazoolem jako dar ferengskému velvyslanci před dvěma lety. Ty nejsi Fereng, proto musím zpochybnit tvé právo ji nosit."

I když se Fenton Lewis ukrýval za maskou, vypadal, že je obviněním konsternován. Zatímco zvažoval odpověď, Jean-Luc Picard si náhle vzpomněl na černou skvrnu, která špinila velvyslancův záznam, a na to, že ho Ferengové v nepřítomnosti usvědčili z vraždy. Lewis dozajista nepopře, že má masku od nich.

"Připouštím, že mi Ferengové masku prodali," řekl zprudka. "Ale jsem velvyslanec řádně zastupující Spojenou federaci planet. Mám právo nosit masku Velvyslance!"

"Nemyslím si," vzkypěla Pronikavé Ostří, hmatla za telecí kůži své boty, která jí sahala až ke stehnu, a vytáhla krátký, ale smrtónosně vyhlížející meč s dvojitým ostřím. "Tímto беру veřejně v pochybnost tvé právo nosit velvyslanceckou masku vyrobenou Fazoolem!"

"Tuto zvyklost nechápu," zavrkal Lewis sladce. "Jak jsem uvedl a jak ukazuje maska, jsme tady cizinci a netvrdíme, že ovládáme etiketu nošení masek."

"Prokletý šakale," zahřměl muž v usměvavé zvířecí masce. "Paní Pronikavé Ostří ti tu masku sundá - ať s tvou hlavou nebo bez ní!"

Očividně to byl oblíbený vtip, protože ti, kdo měli smaragdovou hadí masku a masku s péry, se srdečně rozesmáli. Picard si nemohl být jistý, nakolik je celá výzva jen vtip nebo blufování, ale byl rozhodnutý vyhnout se krveprolití. Za stávajících okolností se domníval, že by Fentonu Lewisovi nevadila trocha diplomatické výpomoci.

"Jsme mírumilovní návštěvníci," prohlásil. "Rádi budeme nosit jakékoliv masky, které nám vaše zvyky přisoudí, ale nejsme z vaší společnosti. Do této země jsme přišli pouze vyhledat vašeho vůdce, Všemocného zabijáka, a požádat jej o slyšení."

Nyní se maska s modrostříbrným svítivým šípem se zájmem předklonila. "Víte, kde se nachází? Po celý jeden cyklus po něm marně pátráme. Musí být buď mrtvý nebo se skrývá. V obou případech končí jeho nárok na masku Moudrosti."

"Můžeme spolupracovat, abychom ho našli," navrhl s nadějí v hlase Lewis.

"Ano, můžeme," odpověděla Pronikavé Ostří, "pokud si to budu přát." Natáhla šlachovitou ruku ve zbroji s řetězy a ukázala postupně na každého člena výsadečového týmu, konče Fentonem Lewisem. "Až budete mými poddanými, uposlechnete každý můj příkaz."

Muž v hadí masce sáhl do vaku u sedla svého poníka a vytáhl špinavý pytel z hrubé tkaniny. Mrštíł jím na zem k velvyslancovým nohám. "Dej nám velvyslanceckou masku a nasad' si tuhle."

Fenton Lewis stál bez hnutí. Masku mu navzdory zpochybnění propůjčovala důstojnost. Nakonec se v celé své značné výšce vztyčil a pohodil lví hřívou vlasů. "Budou hájit své právo nosit masku Velvyslance. Žádám meč."

"Ne!" řekl Picard úsečně a obrátil se k vysoké ženě bojovnici. "Pronikavé Ostří, neexistuje nějaký jiný způsob, jak tohle vyřešit? Přišli jsme sem v míru."

"To je ale uříukaný šakal," zachichotala se žena za maskou zvířete a ukázala na kapitána Picarda. "Bude z něj výborná chuva pro mé prasečí nájemníky."

Lorčané se rozesmáli, kromě Pronikavého Ostří, která si štíhlého muže v rohaté masce čerta měřila. "Nechceme urazit zbytek vaší skupiny tím, že budeme žádat vaše masky," řekla, "protože je nepoznáváme. Ale velvyslancecká maska od Fazoola je velkým pokladem a my nemůžeme dovolit žádnému podvodníkovi, aby ji nosil!"

Třpytivá maska se natočila k dalšímu ze svých druhů. "Opeřený Pavouku, podej tomu podvodníkovi svůj krátký meč."

Muž v masce s péry si sáhl do vysoké boty a vytáhl meč podobný tomu, který třímala Pronikavé Ostří. V pochvě upevněné na opasku čekal dlouhý dvousečný meč, až na něj přijde řada. Muž zabodl krátký meč do země u Lewisových nohou. "Nezneucti ho," vyštěkl.

"To neudělám," slíbil Fenton Lewis a popadl zbraň. Jakmile se jí dotkl, Pronikavé Ostří seskočila z poníka a postavila se do střehu. Mečem pokynula Picardovi. "Ať je váš doprovod svědkem, že toto je regulérní výzva, regulérně přijatá!"

Picard se otočil k Lewisovi. "Proboha, Fentone, dejte jí tu masku. Nestojí za to, abyste pro ni zemřel."

"Nemám v úmyslu zemřít, kapitáne," odpověděl velvyslanec. "Zasloužím si nosit právě tuto masku!"

Konflikt se zvrhl v násilí tak rychle, že členové posádky Enterprise nestačili zareagovat. Když oba maskovaní bojovníci zakroužili hroty mečů, bylo obtížné si uvědomit, že jeden z nich pochází z tisíce let vzdálené společnosti, která dovede cestovat vesmírem. Tady v lorkanských lesích si byli rovni.

* * *

Konečně se Worf připlížil za Picarda. Velký Klingon skřípal vzteky zuby. "Nechte mě, ať je omráčím, kapitáne," zavrčel. "Nemají právo takhle obtěžovat cizince."

"Nemají pocit, že by Lewis byl cizinec, protože znají jeho masku," poznamenala poradkyně Troi. "Mají pocit, že je uzurpátorem a že mají naprosté právo dělat to, co dělají."

Dvojice pokračovala v obezřetném kroužení ve snaze najít na blátivé a vyježděné cestě bezpečný opěrný bod. Jezdci seděli bez hnutí na ponících a sledovali souboj, jako by se takové události odehrávaly každý den a sotva stály za nějaký komentář. Picard s Deannou a Worfem s tvářemi zakrytými halloweenovými maskami stáli bez hnutí, ohromeni primitivní podívanou. Pojednou učinil Lewis výpad a Pronikavé Ostří jej šikovně odrazila. Kov zařinčel o kov a souboj začal.

Picard vytáhl fázer. "Worfe, nastavit na omráčení. Palte pouze při ochraně velvyslancova života."

"Ano, pane."

Souboj Picardovi připomínal šermířské zápasy, které viděl mezi stejně zručními účastníky, jako byli tito. Žádné zdoluhavé a nudné scény, které je tak často možné vidět ve starých pozemských filmech. Místo toho souboj probíhal bleskurychle, výpady i protiútoky byly jako prasknutí biče a soupeři si vyměnili řadu tak prudkých úderů, že se stěží

daly sledovat.

Fenton Lewis zahájil vynikajícím způsobem, ale musel brzy přejít do obrany, protože byl jasně o třídu horší. Během několika vteřin pak velvyslanec zavrával a ztratil rovnováhu ve snaze odrazit drtivý útok. Worf zvedl fázery, aby vystřelil, ale Picard mu zadržel ruku. "Ona si s ním hraje," zašeptal.

Vskutku se nezdálo, že by měla houževnatá válečnice v úmyslu Fentona Lewise zabít, jenom ho chtěla dokonale ztrapnit. Nakonec klopýtł přes padlý kmen a natáhl se jak široký tak dlouhý na záda, zatímco jeho zbraň zůstala vězet v zemi o několik metrů dál. Pronikavé Ostří sklonila meč a přitiskla hrot na prudce pulzující mužovo hrdlo.

"Dost!" zvolal Picard. "Ušetří jeho život!"

"Ušetřím," odpověděla Pronikavé Ostří jen trochu udýchaně. "Potřebuji každého poddaného, kterého mohu mít." Napřáhla ruku k padlému nepříteli. "Dej mi masku."

Fenton Lewis si pomalu odepnul zářivou masku a stáhl ji z obličeje. Drze na ni pohlédl. "Za tohle mi zaplatíš," prohlásil slavnostně.

"Cožpak nemáš žádné vychování?" zaječela a s nechutí se otočila, aby mu nemusela hledět do nahého obličeje. Nabodla na hrot meče špinavý pytel z hrubé tkaniny a mrštila jím po něm. "Zakryj se!" Fenton Lewis jen polkl, sklonil hlavu a přetáhl si přes ni pytel.

Pronikavé Ostří se otočila ke svým druhům a triumfálně zvedla masku Velvyslance nad hlavu. "Nyní máme v jednotce velvyslance! Kdo jím bude?"

"Nech mě, ať jsem Velvyslanec!" vykřikl muž v masce zvířete. "Jak vědí všechny ženy, mám výřečný jazyk."

"Ne, Chladný Anděli," zasmála se. "Jediným, kdo ti naslouchá, jsou zvířata, a já potřebuji, abys mi vychoval velké stádo válečných poníků. Ponechej si masku Cvičitele, protože ta se k tobě hodí nejlépe."

Otočila se k muži v masce se smaragdovými hady. "Co ty, Bylinkáři? Přeješ si stát se velvyslancem?"

"Rád bych přidal tento poklad do své sbírky," odpověděl muž, "ale nevzdám se masky Bylinkáře."

"Naším velvyslancem bude Opeřený Pavouk!" prohlásila žena a pyšně předala lesklou stříbrnou trofej muži v masce s péry. Druhové mu provolali slávu; podle ohromených pohybů se zdálo, že Pavouk je upřímně překvapen. Oběma rukama uchopil nabízenou masku.

"Děkuji ti, má paní," řekl a uklonil se. "Modlím se, abych si zasloužil toto povýšení a tvou důvěru."

"A co ti ostatní?" zeptala se žena v bronzové masce ve tvaru elipsy. "Jejich masky jsou pro nás cizí."

Pronikavé Ostří pokrčila rameny. "Ať jsou jakéhokoliv společenského postavení, nyní jsou mými poddanými. Přidají se k mému doprovodu."

Deanna s Worfem pomáhali omráčenému Lewisovi na nohy. Nyní se vztyčil v celé své výšce Worf, položil si ruce na kyčle a zlobně pohlédl přes veselou prasečí masku na Lorčany. "Klingon není ničí poddaný," prohlásil.

Jean-Luc věděl, že mohou Lorčany rychle vyfídit fázery, ale vázala jej Základní směrnice. Také věděl, že musí co nejrychleji získat nad situací kontrolu.

"Je proti našim zásadám míchat se do záležitostí jiných," vysvětloval kapitán pomalu. "Proto se nemůžeme stát vašimi poddanými ani přidat se k vašemu doprovodu, ačkoliv jsme touto žádostí poctěni."

"Vy odmítáte Pronikavé Ostří?" zeptal se muž v bronzové masce ve tvaru elipsy nevěčným hlasem. "Neuznáváte její ušlechtilost a masku Hromu?"

"Uznáváme její ušlechtilost," odpověděl Picard. "A uznáváme její právo mít poddané, ale přišli jsme sem jako návštěvníci a nemáme v plánu tady zůstat. Žádáme pouze bezpečný průjezd během našeho pátrání po Všemocném Zabijákovi." Žena výhrůžně vykročila k Picardovi. "Nepoznávám tvou masku, ale zdá se, že si myslíš, že jsi ušlechtlejší než já. To máš na mysli?"

Rudý čert zavrtěl hlavou. "Ušlechtilost s tím nemá co dělat. Tam, odkud přicházíme, věříme ve svobodu volby. Sloužíme jenom těm, které si vybereme. Jsme loajální vůči naší Federaci a nemůžeme přijmout nabídku připojit se k vašemu doprovodu."

"To není nabídka," řekla vůdkyně Lorčanů. "Vy se musíte připojit k mému doprovodu, nebo se já musím připojit k vašemu." Neochotně vytáhla meč.

"Kapitáne!" zvolal vyděšeně Worf.

Jak kapitán pomalu couval k Deanně a mohutnému Klingonovi, dal Worfovi znamení, aby se uklidnil.

Fenton Lewis seděl sklíčeně na kraji cesty o několik metrů dál s obličejem zahaleným do pytle z hrubé tkaniny jako do závoje.

Pronikavé Ostří se sklonila, aby zdvihla meč, který Lewis tak neúspěšně použil. Hodila jej kapitánu Picardovi, který překvapil sám sebe tím, že zbraň ve vzduchu chytil. Meč, který mu připomínal krátký římský meč, byl překvapivě lehký do ruky a dobře vyvážený.

"Budeme bojovat o masku té nejvyšší ušlechtilosti," vysvětlila žena, "a o právo vést tuto skupinu válečníků."

"Mám nějakou jinou možnost kromě souboje?" zeptal se Picard.

"Můžeš se přidat k naší skupině," odpověděla Pronikavé Ostří. "Každému z vás dáme hodnost sluhy, což je velmi velkorysé. Jak vidíte, maska Sluhy je docela pěkná." Pokynula rukou k muži s ženou, kteří měli masky s bronzovými elipsami.

"Byli bychom cestováním s vámi poctěni," odpověděl Picard. "Ale jako druhové, ne jako poddaní."

"Pak mi nedáváte na vybranou," řekla smutně, zaujala postavení a namířila mečem na kapitána.

Jean-Luc rychle zašeptal Worfovi: "Nesnáším podvádění, ale jestliže uvidíte, jak ukazují mečem vzhůru, omračte ji."

"S radostí," odpověděl Worf.

Nyní byla řada na Jeanu-Lucovi, aby obezřetně kroužil kolem bojovnice s honosnou maskou Hromu. Nechtěl dávat příkaz k palbě z fázery na obydlené planetě, ale ani on neměl na vybranou - nemohl se svou posádkou sloužit jiné

autoritě než Federaci.

Vědoma si jeho neochoty bojovat, Pronikavé Ostří kapitána hravě píchla mečem. "Ani neovládáš čepel tak dobře jako ten podvodník," podotkla. "Odhod' zbraň a přidej se k nám."

Rozhodující bude načasování, napadlo Picarda. Chtěl, aby si Lorčané mysleli, že přemohl jejich amazonskou velitelku v boji, ale nechtěl riskovat ani své, ani její poranění. Mohl si být jist Worfovou muškou, proto se opatrně propracovával stále blíže k ženě. Odpověděla několikerým rázným výpadem, který byl tak tak schopen odrazit. To je teprve ukázka, pomyslel si.

Worf si přál, aby se meč, stejně jako osud výsadkového týmu, nacházel v jeho ruku. Kapitán neměl proti dlouhorruké a vysoké válečnici nejmenší naději. Nyní si s ním očividně pohrávala. Worf si v duchu promítal vlastní strategii proti schopnějšímu protivníkovi: použil by hrubé síly, která by s potěšením snesla jeden či dva údery, s cílem vrazit meč do toho směšného blýskavého šípů.

Souboj trval jenom pár vteřin a Jean-Luc měl již pocit, jako by mu srdce mělo vyskočit z hrudi. Pronikavé Ostří odrazila nejlepší kapitánův výpad takovou silou, že mu téměř vyrazila meč z ruky. A to se snažila jen z poloviny. Jaká žena! Ale nebyl čas na plané lelkování - musel získat převahu. Koutkem oka zahlédl, jak se Worf přemísťuje, aby získal co nejlepší úhel k přesnému výstřelu. Klingon si fázer moudře skryl do dlaně; tak nebyl v jeho mamutí levačce vidět.

Pronikavé Ostří řála po Picardových nohách a těsně minula koleno. Picard dospěl k názoru, že zápas už trval dost dlouho. Zaútočil, čepelí zasáhl soupeřčin hrot a na okamžik srazil oba meče k zemi. Pak popadl Lorčanku za druhou paži, aby pod článkovanou zbrojí s řetězy ucítil pevné mladé svalstvo, a přitáhl ji k sobě. Byla touto nečekanou taktikou v zápase překvapena a pokusila se odtáhnout, ale Picard ji přesto podržel dost dlouho na to, aby mohl zvednout meč do vzduchu.

Světelný záblesk trval méně než vteřinu, ale Pronikavé Ostří se zhroutila k zemi, jako kdyby byla loutkou, jejíž nitky loutkář pustil. Její doprovod se ohromeně a užasle vztyčil v sedlech. Sledovali oba bojovníky a neměli ani tušení, odkud záblesk světla pochází nebo co měl znamenat. Věděli pouze, že jejich vůdkyně leží nehybně na zemi a cizinec v rohaté masce ji drží meč u hrdla.

"Nehýbejte se!" křikl na ně Picard. Oddechoval tak ztěžka, že se mu zvedala ramena, a cítil, jak se mu točí hlava.

"Nechceme žádné další potíže."

"Žádné nebudou," řekl Bylinkář. "Uznáváme vaši ušlechtilou masku."

Muž ve smaragdové hadí masce se uklonil a slezl z poníka. Ostatní pomalu a ztuhle učinili totéž.

"Ani jsem neviděl úder," naříkal Chladný Anděl a vrtěl vlasatou maskou Cvičitele.

"Je mrtvá?" zamumlala žena v masce Služebné.

"Ne, ne," ubezpečil ho Picard. Pohlédl na Worfa, který přikývl a dal tak kapitánovi znamení, že fázer byl nastaven na krátké omráčení. Nicméně kapitán stále držel hrot meče ženě na hrdle, přímo pod bradou oslnivé masky Hromu, vykládané drahokamy.

Oční jamky masky zůstávaly prázdné a nikdo nevěděl, že Pronikavé Ostří znovu nabyla vědomí, dokud se nezkusila posadit. Když šlechtična ucítila na hrdle chladný hrot meče, rychle si lehla zpět na vlhký jíl.

"Poprvé v životě jsem byla přemožena," přiznala. "Nevím jak, ale úder byl náhlý a rozhodující. Masku Hromu je vaše, i naši poníci jsou vaši a vy nám můžete poroučet."

Picard odtáhl zbraň. Cítil faleš svého vítězství a doopravdy litoval, že musel podvádět. Přemoci takovou báječnou ženu v poctivém boji by bylo skvělým úspěchem; podvést ji bylo nečestné a pod jeho úroveň. Doufal, že jí jednoho dne bude moci dát druhou příležitost v čestném zápase.

"Vstaňte," vyzval ji a nabídl jí ruku. "Dám přednost tomu, abyste si svou masku ponechala. Hodí se k vám."

Žena vstala; o několik centimetrů Picarda převyšovala, ale on spatřil skrze oční jamky masky Hromu tázavé zelené oči. Protože doposud viděl pouze masku, shledal, že pohled ženiných očí je neuvěřitelně důvěrný a vzrušující. Zahledl se do té nechápající hloubky.

"Vy si odmítáte vzít mou masku?" zeptala se nevěřičně.

Picard přikývl. "Odmítám si vzít cokoli, co je vaše nebo kohokoli z vašeho oddílu. Nabízíme vám stejné přátelství a úctu, které jsme hledali. Nejsme tady, abychom sbírali masky, peníze či poddané; jsme tady, abychom hovořili s vašimi vůdci o navázání vztahu mezi našimi dvěma světy."

"Pak jste jako Ferengové," dospěla k nevyhnutelnému závěru. "Z oblohy?"

"Ano," potvrdil Picard. "Vy chápete cestování vesmírem?"

"Chápu," odpověděla Pronikavé Ostří, "protože z oblohy pochází veškerý život."

"To je pravda," ozval se mastičkář. "Naši předkové přišli z oblohy, ale Drak, který žije uvnitř Lorky, nám cesty po obloze zakázal."

Picard potřásl hlavou. Nepřál si zúčastnit se jakéhosi druhu pseudonáboženské diskuse. Nyní se k němu přidali Worf s Deannou Troi a on marně hledal Fentona Lewise.

"Co víte o Všemocném Zabijákovi?" zeptal se Worf. "Je mrtev?"

"Kdo ví?" zeptal se Chladný Anděl zpod masky zvířete. "Prý ho viděli u Dračího obřadu na Hoře Pořádku. Nikdo z nás ho po dva či více cyklů neviděl."

Maska Hromu se roztrásla vzteky. "Ten, kdo svou masku skrývá, není král!" odplivla si Pronikavé Ostří. "Maska Moudrosti je nejskvělejší maskou, ale kde je? Jestliže nikdo neuvidí během trhu masku Moudrosti, vznesu nárok na trůn pro masku Hromu."

"Slyšte, slyšte!" brebentili ostatní Lorčané a opakovali drzé prohlášení Pronikavého Ostří.

"Paní Pronikavé Ostří si zaslouží vládnout!" vykřikl Opeřený Pavouk. Stále ještě svíral nově nabytou masku Velvyslance a Jean-Luc přemýšlel jak taktně zařadit, aby se maska vrátila k Fentonu Lewisovi. Nebo zda to má vůbec

zařídít.

"Kde je ten trh?" zeptala se Deanna Troi.

"V Chalupářských Lukách," odpověděl Pavouk. "Je to asi deset dní jízdy. Ale," uvědomil si najednou, "vy nemáte poníky."

Kapitán pokrčil rameny. "Můžeme jít pěšky."

"Snad byste mohli vyměnit tyto neobvyklé masky za poníky," navrhl mastičkář. "Nikdy jsme žádné jim podobné neviděli."

Picard se rozesmál a pohladil plastickou kozí bradku masky čerta. "S kým můžeme měnit?"

"Můžete začít s námi," zvolal Chladný Anděl a váhavě natáhl prst k Worfově žoviální masce prasete. "Tuto skvělou masku musím mít."

* * *

Komandér Riker si vyzkoušel masku Učedníka a žasl, jak skvěle mu padne. Denní Poutník uchopil kožené řemínky, jeden na každé straně a třetí na vrcholu, a svázal je na temeni Rikerovy hlavy do složitého turbanového uzlu. "Upravit si to můžete později," dodal.

Maska se stáčela kolem Willova obličeje a dotýkala se lících kostí, čela a nosu. Oproti pokožce byl jíl studený, ale vlastní vlhký dech mu zahříval obličej; bylo mu nejtepleji od příchodu na Lorku. Byl udiven, jak bezvadně se díry pro oči a vypuklina nosu setkaly s obličejem. Na otvor pro ústa samozřejmě neviděl a musel promluvit, aby poznal, zda je jeho hlas slyšet.

"Jak vypadám?" zeptal se v rozpacích.

"Stejně jako my ostatní," odpověděla doktorka Pulaski.

Rikerovi nasadil Poutník masku jako poslednímu a on se musel jen rozhlédnout, aby viděl, jak vypadá lorkanský učedník. Kromě rozdílné výšky a typu těla byl obklopen vlastními klony. Druhý výsadkový tým teď vypadal jako sbírka trochu špinavých terakotových mincí. Masky byly kruhovitě a vypouklé jako Poutníkova, ale až na několik náhodných skvrn na tvářích a čele byly ponechány v přírodním stavu. Vypadají nedokončené, ale svou přirozenou barvou mile organicky, napadlo Rikera. Protože měly stejnou barvu jako půda, dospěl první důstojník k závěru, že by byly výbornou maskovací pomůckou.

"Co dělají učedníci nejdříve?" zeptal se Dat nadšeně.

"Víte, jak vyrobit něco cenného?" opáčil Poutník.

Učni se hloupě podívali jeden na druhého.

"Máte něco, co můžete prodat?" pokračoval Poutník.

Znovu jej pozdravilo ticho maskovaných pohledů.

"Obával jsem se, že ne," zabručel kramář. "Tak začněte vykopávat další jíl a sbírejte péra, kosti, oblázky a všechno zajímavé, co najdete. Naučím vás vyrábět masky."

Kapitola pět

Ukázalo se, že masky jsou mezi Lorčany tak oblíbené, že si kapitán Picard téměř přál, aby byl na obchodní misi. Za pár tuctů čertů, Harlekýnů a růžových prasátek by mohli pravděpodobně vlastnit polovinu planety. Nyní měli za těchto okolností jednoho poníka, dvě masky Sluhů, opeřenou masku Posla a nevzhlednou masku Cvičitele.

Žádné smlouvání však nedokázalo navrátit velvyslaneckou masku Lewisovi. Jakmile bylo po boji, vytratil se Opeřený Pavouk do lesů a objevil se za pár okamžiků s oslnivou stříbrnou maskou na obličejí. Svou starou opeřenou masku vlídně věnoval Picardovi, ale bylo zjevné, že má z nového postavení požitky a že se nehodlá masky Velvyslance vzdát; jediné snad s hrotem meče na hrdle.

Nyní měl každý člen výsadkového týmu opravdovou lorkanskou masku, kterou mohl nosit, což je, jak doufal Picard, činilo méně nápadnými. Ale kapitán stál před nepříjemným úkolem masky rozdělit a tím i určit společenské postavení a hodnotu svých vlastních lidí. Masky Sluhů dal Worfovi a Deanně. Z estetického hlediska si Worf pravděpodobně zasloužil masku Cvičitele a Deanna roztomilou masku Posla, ale kapitán rezervoval tyto dvě masky s vyššími hodnotami pro Fentona Lewise a sebe.

Napřed ovšem musel najít Lewise, který od Picardova "vítězství" nad Pronikavým Ostřím kamsi zmizel. Ukázalo se, že Lorčané k nim nechovají žádnou zášť. Vlastně se zdálo, že jsou náhodným setkáním potěšeni. Aby oslavili téměř zdvojnásobení svých hodnot a získání nových masek, rozhodli se Lorčané vybudovat tábor brzy a odpočívat. Zatímco Lorčané vykonávali každodenní povinnosti, pověřil Jean-Luc Worf a Deannou, aby byli ve střehu a zůstali přátelští, zatímco on vyhledá velvyslance.

Jak kráčet po cestě, stáhl si kapitán opeřenou masku a mnul si vlhce lepkavou pokožku.

Dnes večer si nikdo z nich nedopřeje uklidňující sprchu. Ale větší starost mu působila nepřítomnost muže, který je sem přivedl, Fentona Lewise. Velvyslancovo ego bylo strašlivé a porážku nepřijal lehce, to bylo zřejmé. Možná se pohroužil do lorkanských tradic tak hluboko, že ztráta masky vysoké hodnoty hluboce zranila jeho sebevědomí. Jean-Luc doufal, že Lewis je natolik profesionálem, že zapomene na osobní nezdary a soustředí pozornost na misi.

Kapitána napadlo, že měli vlastně štěstí, když potkali Pronikavé Ostří s družinou. Jestliže nebude Všemocný Zabiják k nalezení, mohli se již nacházet ve společnosti příští vládkyně Lorky. Na druhé straně se zde možná pohybuje mnoho podobných skupin, které se všechny budou snažit proniknout do toho, co bylo očividným mocenským vakuem. Kdyby tuto situaci vyřešili, Lewisovy odborné znalosti diplomata by byly neocenitelné.

Ale jakým člověkem je velvyslanec Lewis? To, že byl ve svých kruzích chválen a vyznamenáván neznamenovalo, že je slušným a spolehlivým člověkem. Sobectví a ctižádost stály v pozadí velkých dobrých skutků stejně často jako altruismus. Také zůstávala otázka, kterou položila Pronikavé Ostří: Kde získal masku Velvyslance? U Ferengů, to bylo jisté, ale prodali mu ji, jak tvrdil, nebo někdo přišel spolu s maskou o život? Tehdy na Enterprise Lewis podotkl, že maska nevyšla levně. Ale zabil by člověk pro tak neobvyklý artefakt? Protože ale kapitán znal Ferengy a jejich lakotu, domníval se, že maska mohla být mnohokrát koupena, prodána a ukradena, než se ocitla v rukou Fentona Lewise.

Dokonce i teď maska patřila další osobě. Lorkanské masky, napadlo Jean-Luca, když pomyslel na masku se sovými péry a masku se zvířecími zuby, očividně dost často měnily majitele. Žasl, v jaké se to ocitli výjimečné kultuře.

Vychovávání drsným prostředím a zrození z divadla vyvinuli se tito srdeční lidé, kteří přežili, ve společnosti vybudovanou kolem masek. Skrývali se za maskami, ale čerpali z nich sílu a smysl života. A masky tím, že měnily majitele, přinášely tomu, kdo je nosil, okamžité uznání a dovolovaly mu, aby si vyzkoušel tolik různých zaměstnání, kolik bude chtít. Představte si tu svobodu - člověk mohl každý den představit světu novou tvář.

Výraz vhodný pro takovou společnost byl "svůdná". Ambiciózní osoba se mohla dostat daleko, jestliže dokázala vládnout mečem.

"Lewisi!" zvolal Picard, když si vzpomněl, proč je v lese. "Velvyslance Lewisi!"

"Zmlkňte, Picarde, a přestaňte řvát," přišla odpověď. Picard vzhledl a spatřil Fentona Lewise, jak sedí vysoko na stromě jenom několik metrů od tábora. "Počkejte tam. Hned budu dole."

Fenton Lewis hbitě sešplhal po tmavé borovici. Šaty měl celé zašpiněné od nahnědlého mechu, ale ze široka se usmíval.

"Dobrá práce, Picarde!" zvolal a poplácal kapitána po zádech. "Tam, kde jsem já selhal, jste vy uspěl! Ovšem měl jste na své straně toho velikého Klingona a jeho šikovný fázér."

Jean-Luc zrudl vzteky.

"Nepoužil bych fázera, kdyby se nejednalo o životu nebezpečnou situaci!"

"Víte zatraceně dobře, že ta dívka by každého z nás dokázala vyřadit, aniž by si zlomila nehet na prstu. Ale musel jste ji nechat odprásknout Worfem."

Picard se tak rozzlobil, že se téměř zajíkal. "Vrhl jste se do souboje, aniž byste se s námi poradil!"

Fenton Lewis prohnal vytáhl obočí. "Neměl jsem moc na vybranou, že ano? Ale nezlobím se na vás, ani vám nezávidím - jsem prostě rád, že jste uspěl a dostal ji na naši stranu. Tam chci tu tygřici mít."

Picard se uklidnil, když si uvědomil, že Lewis mluví rozumně, dokonce i přesto, že se nezachoval zrovna diplomaticky, pokud šlo o celou záležitost. Musel si pořád říkat, že v otázce střelby z fázera by si neměl dělat výčitky. Technologie zůstala Lorčanům utajena a nebyl ohrožen žádný aspekt jejich přirozeného vývoje. Koneckonců o cestování vesmírem již věděli; byla to pro ně jednoduše prastará historie. Nakonec se stalo jenom to, že zůstala zachována samostatnost výsadečového týmu.

"Tak jak je to s Všemocným Zabijákem a maskou Moudrosti?" zeptal se Lewis. "Nezaslechl jsem všechno, co říkala."

Picard pokrčil rameny, sám sebou nejistý. "Je zjevné, že ať má masku Moudrosti kdokoli, vládne Lorce. Ale masku Moudrosti po nějakou dobu nikdo neviděl a lidé začínají mít podezření, že se s maskou nebo Všemocným Zabijákem, který ji jako poslední nosil, něco stalo. Tito Lorčané míří na trh, kde hodlají provolat Pronikavé Ostří vládcem."

"To by mohlo být zábavné," usoudil Lewis s úsměvem. "Vidím, že pro nás máte nové masky."

Kapitán přikývl a natáhl ruku se dvěma navzájem šíleně nepodobnými maskami; jedna byla právě tak překrásná jako druhá ošklivá. "Z těchto můžete mít, jakou budete chtít, ale velvyslaneckou masku jsem zpátky získat nemohl."

"Není třeba si kvůli tomu dělat starosti," utrousil posměšně Fenton, uchopil masku chlupatého zvířete a zblízka si ji prohlížel. "Velvyslancká maska přináší víc potíží, než za co stojí. Svému účelu posloužila. Nyní nám bude lépe s něčím méně kontroverzním, jako je tohle." Ohrnul nos. "I když tahle dost smrdí."

Jean-Luc si sedl na zkamenělé pozůstatky prastarého padlého stromu a stíral si mech z nohavice. Ve snaze, aby to znělo věcně, nahlas uvažoval: "Jak se vlastně stalo, že jste přišel k masce Velvyslance?"

Lewis zaskřípal zuby a zamával pěstí. "Udělal jsem velkou chybu, že jsem se na aukci vydal sám a bez řádného celního odbavení. Nemám žádného svědka, který by svědčil při mé obhajobě, kapitáne, takže budete muset vzít za bernou minci to, co vám povím. Nebyla to úředně povolená umělecká aukce; to jsou ferengské aukce málokdy. Věděl jsem, že tam nabídnou nějaké vzácné zboží, ale nevěděl jsem, jak vzácné bude."

Posadil se na kládu vedle Picarda a pohlédl vážně na kapitána. "Člověk narazí na poklad jako maska Velvyslance jen jedinkrát za život. Je to nedocenitelné umělecké dílo, které zastupuje živou a životaschopnou kulturu, která je v Galaxii jedinečná. Myslíte si, že bych měl odvahu přijít sem bez ní? Musel jsem ji mít. Má nabídka byla nejvyšší; nebylo pochyb, že si zasloužím masku vlastnit. Ale vyskytl se jistě nesrovnalosti ve způsobu placení."

"Nesrovnalosti jakého druhu?" zeptal se Picard opatrně.

"Trpělivost, kapitáne," napomenul jej Lewis. "Pokud máte soudit mé činy, musíte si vyslechnout celý příběh. Pamatujte si, že opravdu nemám žádné svědky; nebyl přítomen nikdo z Federace."

"Vy máte ve zvyku navštěvovat ilegální umělecké aukce?"

Velvyslanec se usmál. "Často se nacházím na neobvyklých místech v příhodný čas," připustil. "Věděl jsem, že Diplomatická služba plánuje misi na Lorku, tak jsem se rozhodl. Neměl jsem v úmyslu masku ukrýt na toaletě nebo si ji dát do soukromé sbírky. Chtěl jsem, aby posloužila zamýšlenému účelu."

"Ale vy jste ji koupil dříve, než jste si to vyjasnil s Diplomatickou službou," usoudil Picard, "a oni nechtěli uhradit účet?"

Lewis pokrčil rameny. "Chtěli ho uhradit, ale znáte byrokracii. Pro ferengské dražitele nebyli dost rychlí. Hrozilo mi nebezpečí, že ztratím masku i vklad, tak jsem prodal podíl na masce dvěma ferengským obchodníkům. Jakmile jsme

odešli z aukce, pokusili se mě zabít a masku ukrást."

Civilista s dlouhými vlasy povstal a zahleděl se do tichých lorkanských lesů. "Zabil jsem je v sebeobraně."

"A sebral masku, která ve skutečnosti nebyla vaše!" zvolal Picard úsečně a vyskočil.

"Kapitáne, prosím," řekl velvyslanec tiše. "Vím, že má kariéra je téměř u konce. Pokud někdy vyřešíme naše neshody s Ferengy, celá ta špinavá šlamastyka vyjde na světlo. Do té doby budete jediný, kdo zná celý příběh a ví, že jsem se snažil učinit správnou věc a v touze po masce se zapletl do bitky." Trpce se zasmál. "Jak ironické! Zničil jsem si kariéru, abych získal lorkanskou masku, a pak ji ztratím den nato, co přijdu na Lorku."

"Za těchto okolností se mi téměř chce misi odvolat," zavrčel Picard.

"Ale to nemůžete," poznamenal velvyslanec, "protože je možná v sázce budoucnost lorkanského lidu a politický život na této bláznivé planetě vás pohltit stejně jako mě. Mně to nevadí, protože jsem stejně zamýšlel zde ukončit kariéru. Nikdy jsem neměl v úmyslu vrátit se k Hvězdné flotile, ale chtěl jsem se tady na Lorce stát nepostradatelným. Nyní je dvojnásobnou ironií osudu, že možná budu mít ve vyhnanství společnost."

Picard zavrtěl hlavou, neschopen vymyslet odpověď. Jejich životy byly v nebezpečí, Enterprise poletovala v zemi nikoho a mise byla téměř ohrožena - všechno kvůli okouzlení jednoho muže uměleckým dílem. A co mise?

Velvyslanecká maska byla ztracena, ale setkali se alespoň s jedním členem šlechty a zvítězili nad ním. Měli průvodce, lorkanské masky a mířili ke shromáždění, kde se bude rozhodovat o vůdci. Vrátit se teď na loď by znamenalo učinit zbytečnými všechna strádání, která vytrpěli, aby se dostali tak daleko.

Jean-Luc instinktivně vycítil, že Lorca stojí za všechnu námahu, která bude zapotřebí k její ochraně. Tito lidé byli pozemského původu. Teď je opustit by znamenalo upřít jim dědictví, které sami stvrzovali tím, že mluvili o "příchodu z oblohy". V případě, že by se planeta stala pro život příliš nejistou, mohla by jim Federace poskytnout bezpečnostní síť, aniž by narušila přirozený vývoj. A navíc: pokud planetu často navštěvovali Ferengové, Lorčané se již ocitli ve skutečném nebezpečí, že budou hospodářsky zotročeni.

"Lewisi," promluvil nakonec kapitán, poté co dupal nad tíhou své odpovědnosti, "nejsem soudce. Nemám zájem rozhodovat o tom, zda jste nebo nejste vinen vraždou. Poslali nás sem, abychom s Lorčany navázali diplomatické styky, a vy mi pomůžete misi splnit. Pokud ne, nechám vás v poutech dopravit na nejbližší hvězdnou základnu."

"To je hrozba, kapitáne?" opáčil Fenton Lewis a svrástil obočí. "Domníval jsem se, že to je pod vaši úroveň. Pochopitelně, že svůj úkol splním. Nepřišel jsem sem pod falešnou záminkou. Až do dne, kdy budu zproštěn služby, jsem pořád velvyslancem Federace."

"Postarejte se, abyste na to nezapomněl," nařídil Picard. "Nasaďte si masku a vrátíme se do tábora."

"Počkejte. Ještě jsem si to nerozmyslel. Řekl jste, že si mohu vybrat." Ukázal na opeřenou masku. "Co je to za vůni?"

Jean-Luc potěžkal dřevěnou masku ozdobenou péry levandulové, hnědé a bílé barvy. Maska byla navzdory své velikosti překvapivě lehká. "Nazývá se maskou Posla," řekl a podal výtvar Lewisovi. "Ve skutečnosti se od masky Cvičitele moc neliší - až na ty ozdoby."

Lewis přikývl a prsty pohladil levandulová péra, která na skrání masky opisovala křivku, aby vytvořila malé rohy. "Lorčan, který tohle nosil, má teď mou masku, takže si myslím, že je to poctivý obchod." Nasadil si masku a jeho výška, dlouhé vlasy a neobyčejné vzezření způsobily, že vypadal podivně božsky. Picard si vzpomněl na egyptského Ra, napůl muže, napůl slunečního boha v ptačí podobě.

"Jsem připraven znovu ukázat svou tvář," prohlásil velvyslanec.

"Jenom okamžik," vyžádal si Picard, zatímco rozmotával pásky masky Cvičitele a pomalu si ji nasadil. Jean-Luc nevěděl, zda cítí kůži, zuby nebo celkovou špínu předchozího majitele, ale maska zřetelně páchla pižmem. Jinak dobře vyrobená maska mu hladce přilnula k obličejí a byla desetkrát pohodlnější než nešikovná halloweenová škraboška. Důvodem bylo, že čenich s vyceněnými zuby mu dovoľoval neomezeně pohybovat ústy a tak si mohl být jistý, že jeho hlas bude zřetelně slyšet.

Fenton Lewis se zachechtal. "Máte jednu výhodu, Picarde. Nikdo vás kvůli masce nevyzve na souboj, protože ji nikdo nebude chtít!"

* * *

Will Riker začínal být čím dál netrpělivější. Promamili větší část dopoledne zkoušením masek Učedníků, a teď chtěl Poutník strávit celé odpoledne tím, že bude své nové svěřence učit, jak vyrábět masky pro trh. Will se napřed podvolil, protože pořád doufal, že Geordi pomocí lodních senzorů kapitána lokalizuje nebo že nalezne způsob, jak se spojit s Enterprise. Riker se obával, aby se nevyřítli na opačnou stranu a svůj úkol si ještě neztížili. Ale, zatraceně, tohle nebyla umělecká a rukodělná škola letního tábora!

Aktivoval komunikátor. "Žádná zpráva, Geordi?" zeptal se toho dne už počtvrté.

"Nic, komandére," přišla odpověď. "Jste připraveni transportovat se nahoru?"

"Ani náhodou," odpověděl Riker. "Zůstaneme tady, dokud nenajdeme kapitána."

"Necháme otevřené všechny frekvence," ujistil jej Geordi. "Mimochodem, senzory upozornily na zvýšení sopečné aktivity kolem rovníku."

"Skvělé," zabručel Riker. "Stále mě informujte. Konec." Strčil komunikátor do kapsy a zavřel ji na zip. Slunce zapadalo za stromy a Riker tleskal a dýchal si na ruce, aby je udržel teplé. Zatraceně, nikdy neviděl žádné místo, kde by dny byly tak krátké. Pochopitelně nepomáhalo, že trčí uprostřed vysokého lesa.

Will zaslechl hlasy ostatních členů výsadečového týmu, a než se otočil, upravil si masku. Kupodivu si za necelý půlden na masku zvykl. Když nic jiného, tak mu udržovala obličej v teple. Když měli všichni z posádky Enterprise tutéž masku, začínalo se zdát, jako by byla součástí uniformy, a Riker se v uniformě vždycky cítil dobře. Možná mohl mít z podivného pobytu na Lorce požitek, pokud by si byl jistý, že kapitánův výsadečový tým je v bezpečí.

Spatřil Data, jak sedí Poutníkovi u nohou a pečlivě sleduje návod, jak vyhledat správný druh dřeva k vyřezávání

masek. Doktorka Pulaski seděla poblíž, také naslouchala starému kramáři a pozorovala vírdžana Rebu, jak visí hlavou dolů na větvi stromu a olizuje rybí hlavu. Whiff a Greenblattová chránili skupinku tak, že střežili cestu z obou směrů. To, že se za celý den na vyježděné komunikaci nikdo neobjevil, jenom přispívalo k pocitu osamělosti.

"Jste jako výrobce masek hodně známý?" zeptal se Dat Lorčana, když se Riker přiblížil.

"Ó ne," řekl posměšně kramář. "Vždycky říkám, že mé masky jsou vyrobeny tím a tím, zatímco velký výrobce masek říká z toho a toho. Vyrábím úplně obyčejné masky a prodávám je za slušné ceny. Nikdo si nestěžuje."

"Ty dvě masky ve voze určitě nejsou obyčejné," podotkla Kate Pulaski.

"Ty jsem nevyrobil," řekl Denní Poutník se zjevnou úctou v hlase. "Ta z jilu a hedvábí je maska Majetného, kterou budu nosit na trhu, obklopen poslušnými učedníky. Masky s drahokamy je šlechtickou maskou. Říká se jí Lesní maska."

"Smíte tu masku nosit?" zeptal se Dat.

Kramář si sáhl rukou pod slunečnici a podrbl se na bradě. "Možná bych mohl, kdybych měl dvakrát tolik učedníků a tučt poníků." Dat si napjatě poposedl. "Myslíte, že by vás někdo vyzval na souboj, kdybyste ji měl na obličeji?"

"Určitě," přikývl Lorčan. "Musel bych mít meč neustále dobře naostřený." S nadějí v hlase dodal: "Ledaže byste vy všichni byli tak laskaví a bránili mě."

Rikerovi se zdálo, že žádost je dobrá záminka k ukončení zábavy. "Je mi líto, Poutníku," spustil, "ale už tady déle nemůžeme zůstat. Pokud nebudete souhlasit s tím, že nás vezmete do nějaké vesnice nebo někam, kde můžeme pátrat po zprávách o našichruzích, budeme vás muset opustit."

Lorčan vzrušeně vyskočil. "Ne! Nemůžete odejít. Dlužíte mi za masky. A nemůžete se jen tak sami potulovat - jako parta učedníků. Ať potkáte kohokoliv, prohlásí vás za své poddané." Reba začala souhlasně vřestět.

"My to riskneme," rozhodl se Riker a dal Datovi a Pulaski znamení, aby vstali.

"Dobrá," povzdechl si Poutník. "Jestliže vás vezmu do nějaké vesnice, i když to bude z cesty, souhlasíte s tím, že se mnou půjdete na trh?"

"Ten trh je pro vás velmi důležitý, že ano?" zeptal se Dat. Žlutý kotouč přikývl. "Ano, velmi důležitý."

"Dokud budeme v pohybu," kývl Riker, "a budeme potkávat lidi, s nimiž si budeme moci promluvit o našich přátelích, zůstaneme s vámi."

"Pojďme tedy!" zvolal Denní Poutník a zamával pažemi. "Jak se u nás říká, čas na nikoho nečeká."

* * *

Když se kapitán Picard vrátil s velvyslancem Lewisem do lorkanského tábora, byl znovu ohromen různorodostí masek. V táboře se odehrávalo tolik dalších věcí - lidé loví ryby, stavěli něco, co se podobalo miniaturnímu cirkusovému stanu, uvazovali a krmili poníky - až okouzlenost maskami Jean-Lucovi vadila. Ale zjistil, že od nich nedokáže odtrhnout oči.

Směs halloweenových masek s lorkanskými vytvořila v táboře atmosféru masopustního úterý. Bylinkář v umělecky tepané masce se dvěma hady uvazoval poníky spolu s Chladným Andělem, který se pyšně nesl v masce prasátka s kloboučkem na hlavě.

Picardovu pozornost poutaly dvě opravdu velkolepé masky, maska Hromu a maska Velvyslance, které skrývaly tváře Pronikavého Ostří a Opeřeného Pavouka. Ti dva společně loví ryby primitivními ručně vyrobenými udicemi. Dokonce i nezasvěcené oko, jako bylo Picardovo, dokázalo poznat, že oba umělecké předměty byly vytepány týnnž zručným řemeslníkem, Fazoolem. Od nablýskaného kovu přes výrazné safírové pruhy až po energickou bradu prozrazovaly obě masky důstojnost vlastníků a umělecké mistrovství tvůrce. Kdyby byla kterákoliv z těchto masek vystavena v muzeu, napadlo Picarda, pak teprve by se umělci dostalo pocty. Zde byl génius umění doplněn tím, jak nosil masku její momentální vlastník, a jak dokázal ducha masky ztělesnit.

Picard opět pocítil svody této civilizace, která byla na povrchu prostá, ale uvnitř rafinovaná. Kým byla například žena v masce Služebné? Promluvila jen jedinkrát, ale zato velmi působivě. Byla skutečně vycvičenou bojovnicí, nebo se za maskou ukrýval někdo jiný? Byl Picard kapitánem Enterprise nebo byl lorkanským Cvičitelem? Což nedělali lidé tam, odkud přišel, masky z vlastního obličeje?

Ted' měl Jean-Luc novou tvář. Nemohl ji spatřit, ale pozoroval reakce druhých. Nikdo se na tvář zvířete s vyceněnými zuby nedíval příliš dlouho. Pochopitelně na něj nikdo nehleděl dlouho ani jako na Picarda. Pozoruhodná ale byla lehkost, s níž ho všichni přijímali a s níž on přijímal je. Což si neuvědomovali, že by si sám pro sebe tuto neurvalou masku nevybral? Masky si zvláštním způsobem vybrala jeho.

"Kapitáne," přiblížil se k němu Worf. Dobře stavěný Klingon vypadal v kovové masce přes celý obličej ještě impozantněji. Ukázal na muže v masce prasete. "Chladný Anděl, tak se myslím jmenuje, řekl, že včera mĳeli jednu vesnici. Tvrdí, že kdybychom jeli celou noc, do svítání tam dorazíme."

"To je pravda, kapitáne," ozval se Chladný Anděl a pomalu vyšel z provizorní ohrady pro poníky. Hrál si s kloboučkem na hlavě prasátka. "Ta maska je opravdu báječná, ale není dost pevná do boje. Požádám výrobce masek ve vesnici, aby ji vyztužil dřevem nebo kovem."

"Jestli jedete do vesnice," řekl Fenton Lewis, "chtěl bych jet s vámi. Zeptáme se na Všemocného Zabijáka a masku Moudrosti."

"Není dost poníků, abychom jeli všichni," upozornil Worf. "Nedělejte si žádné starosti, kapitáne," zvolal Chladný Anděl a položil Worfovi ruku na ramena, "tomuhle chlapíkovi se mnou bude dobře." Ukázal na Lewise. "Tomu ale nevěřím."

Picard se nechťel nechat ovlivnit. "Měli bychom jít všichni."

Chladný Anděl ztlumil hlas a ukázal na Pronikavé Ostří. "Problém je v tom, že podle mě s tím naše paní nebude souhlasit. Je rozhodnuta dorazit za osm dní do Chalupářských Luk. Ale nebude jí vadit, když vás dohoníme."

"Raději si s ní promluví," rozhodl se Picard.

"To jsme již učinili, pane," přerušil jej Worf. "Povolila jet Chladnému Andělovi a mně, ale nikomu dalšímu. Tím na vás osm zbývají pouze čtyři poníci. Vrátime se co možná nejrychleji se zprávami."

Picard se kývnutím podvolil. "Buďte opatrný, Worfe. A někdy během zítřka se k nám vraťte."

"Jenom se držte cesty," radil Chladný Anděl Picardovi. "Neopouštějte ji."

Klingon a Lorčan se vrátili do ohrady, kde Bylinkář držel za uzdy dva osedlané poníky s lehkými ranci. Poníci se nakrmili směsí přírodního zrní a většinu odpoledne odpočívali, takže vypadali svěží a nedočkaví. Worf a Chladný Anděl nasedli a odvárali klusem, který ovšem nebyl nijak majestátní, protože nohy se jim div nešoupaly o zem.

"Myslím, že jsem tady jen do počtu," zabručel Fenton Lewis.

"Každý máme své pocity," ujistil jej Picard. "Zůstaňte na stráži. Potřebuji si promluvit s poradkyní Troi."

Picard rozhodně vykročil ke stanu, potěšen, že se může vzdálit od Fentona Lewise. Nevyčítal Chladnému Andělovi, že je nedůvěřivý vůči temperamentnímu průzkumníkovi, který se zdál být více zoufalcem než diplomatem.

Dvě služebné podkládaly špalíky stanovou podlahu. Jean-Luc si nejprve nebyl jistý, která z obou žen v bronzové masce ve tvaru elipsy je poradkyně Troi. Dokonce i oblečení měly podobné - tmavé kalhoty, vysoké boty a světlehnědé bundy z vlněné tkaniny. Žádná na sobě samozřejmě neměla zbroj s řetězy či náprsní krunýř, jako mívali výše postavení Lorčané. Picard v nošení podobných věcí nespatořoval žádnou velkou výhodu, neboť zbroj vypadala spíše jako ozdoba, než že by byla funkční. Ale poznal, že obě ženy velmi rychle vytvořily výkonný tým na zatloukání kolíků.

Stan byl zavěšen na barevném a oprýskaném kůlu uprostřed a tvořily jej pruhy červené a modré hladké tkaniny. Picard se materiálu dotkl; připomněl mu kůži. Vodovzdorná tkanina byla stejně jako úhoří kůže sešita z kusů různé velikosti, pak naolejována a upravena. Přejel rukou po velkém pletenci provazů a vzpomněl si pro změnu na struny z ovčích střev na antické violíně, kterou kdysi viděl. Možná byl tento materiál vyroben z rybí kůže nebo rybích vnitřností. Hloubal nad tím, když tu se k němu přiblížila jedna ze služebných.

"Kapitáne?" zeptala se známým znělým hlasem.

"Ano, poradkyně." V rozpacích si zammul čenich masky. "Zdá se, že v maskách jsem dostal poslední cenu."

"Je okouzující, kapitáne," poznamenala Betazoidka. "Také trochu děsivá."

"Lewis řekl, že se nemusím obávat, že by mě někdo vyzval k dalšímu souboji."

"Jak velvyslanec nese svou degradaci?" optala se poradkyně.

Picard zavrtěl hlavou, aby zdůraznil, jak je velvyslanec skleslý. Rozhlédl se, aby se ujistil, že na doslech nejsou žádní Lorčané. "Musíme velvyslance obezřetně sledovat," řekl. "Má co skrývat a já si nejsem přesně jistý, proč sem přišel."

"Je velmi tajuplný," souhlasila Deanna. "Vůbec jsem v něm nedokázala číst - kromě toho, že jsem zpozorovala, že se zřídka kdy přestává ovládat."

Kapitán přešel na méně nepříjemné téma. "Worf odjel s jedním z Lorčanů do blízké vesnice. Do zítřejšího večera se nás pokusí dohonit."

"Doufám, že něco zjistí," opáčila Deanna.

Kapitán se dotkl jejího lokte. "Jak se držíte vy?"

Pokrčila rameny. "Myslím, že dobře. Zářivá Dýka - to je ta Lorčanka v masce Služebné - mi byla ohleduplně nápomocná. Není to mladá žena a já cítím, že kdysi bývala šlechtičnou. Ale velice ji těší, že se nachází ve společnosti Pronikavého Ostří. Ona a celá skupina jsou ke své vůdkyni velmi loajální."

"Ano, to jsou." Picard zamyšleně přikývl. "Poradkyně, myslíte si, že když se k nim přidáme, budeme v bezpečí, byť jen dočasně?"

Deanna zaváhala. "Žijí v nejistém prostředí a mají sklony k násilí. V jejich přítomnosti nebudeme nikdy v bezpečí."

"Ale byli bychom na tom lépe bez nich?" přemýšlel Picard.

"Osamocení bychom možná narazili na Lorčany, kteří jsou ještě nebezpečnější. Myslíte, že bezpečí na této planetě vůbec existuje?"

"Naše postavení závisí na Pronikavém Ostří," usoudila Deanna, "a na vašem vztahu k ní. Tomu pevně věřím. Ostatní ji poslušně a budou s námi zacházet dobře, dokud s námi bude dobře zacházet ona."

"Nuže dobrá," řekl Picard přes groteskní masku Cvičitele, "pak bych se měl raději věnovat styku s veřejností. Pokuste se nashromáždit tolik informací, kolik budete moci."

"Provedu, kapitáne," řekla Deanna a pak dodala soucitně "a pokud je to nějaká útěcha, věřím, že setkání s Pronikavým Ostřím bylo štěstím."

"Já také," souhlasil Jean-Luc. "Zkusím s ní promluvit." Kapitán pokynul Troi a obdařil ji úsměvem, který neviděla.

* * *

Pronikavé Ostří si stáhla náprsní krunýř a zbroj s řetězy, ale velitelskou masku Hromu si ponechala. I když byla oblečena jen do obyčejného hnědého tkaného šatu, byla impozantní ženou. Jak vytahovala rybářskou šňůru z ukryté díry, zahlédl Picard svaly jejího předloktí. Šňůra byla mimořádně dlouhá, s několika hrubými háky. Bylo neuvěřitelné, že na každém háku se svíjela ryba toho nejošklivějšího, nejostnatějšího a nejbledšího druhu, jaký Picard kdy spatřil.

Opeřený Pavouk, který také neodložil děsivou masku Velvyslance, obratně uchopil každou rybu za žábry, což bylo jediné bezpečné místo k uchopení, a strhl ji z háku. I přes tento brutální postup sebou ryba dál plácala na zemi a zoufale lpěla na životě. Picard žasl nad množstvím a rozmanitostí ryb, rozházených na rudém jílu. Na rybářskou výpravu, která netrvala déle než dvě hodiny, to byl neuvěřitelný úlovek. Možná Lorca není příjemným místem k životu, pomyslel si Jean-Luc, ale nemohlo být pochybností o tom, že na ní lze žít.

Téměř cítil, jak jsou Pronikavé Ostří a Opeřený Pavouk hladoví. "Kolik ryb máte v úmyslu ulovit?" zeptal se.

"Dost, aby nám poskytly potravu na pár dní," odpověděla Pronikavé Ostří. "Některé sníme dnes večer a zbytek

vyudíme na cestu." Otočila se k Pavoukovi. "To stačí. Začni sbírat dřevo na oheň."

"Ano, paní." Pavouk strhl ze šňůry poslední rybu, hodil ji na mrskající se hromadu a odkráčel.

"Co používáte jako návnadu?" zeptal se Picard.

Bojovnice se natočila maskou k němu. I když maska nemohla měnit výraz, okamžikem mlčení vyjádřila rozpaky. "Trus. Menší ryby pojídají červy a rostlinné zbytky z trusu a větší ryby žerou totéž, a navíc menší ryby."

Zvedla udici, kde ještě visela nedotčená návnada, a Jean-Luc spatřil na háčku hrudku jílů s asi tuctem zmrzlých červů, kteří se k ní přilepili.

"Jak to, že vaši lidé jsou takoví nevzdělanci?" zeptala se.

"Přicházíme z velké dálky," odpověděl. "Náš svět se od vašeho hodně liší."

"Ale nosíte přece masky," podotkla tónem, jímž návštěvníkům přiznala alespoň jistou dávku civilizovanosti. "Vaše masky se nehodí k boji, ale mají určité kouzlo. Nikdy jsme neviděli nic jim podobného."

"Nenosíme masky pořád," připustil Jean-Luc, "jenom při zvláštních příležitostech."

"Jakých?"

Kapitán pokrčil rameny. "Při jistých svátcích, festivalech a večírcích."

"A po zbytek času vystavujete nahé obličej?" řekla pohoršeně.

"Ano," přiznal Picard. "Nevidíme na tom nic špatného."

Pronikavé Ostří potřásla v údivu svou úžasnou maskou. "A vídávají muži a ženy navzájem své obličej?"

"Neustále. Oceňujeme krásu a působivost lidského obličej."

"My rovněž," reagovala Pronikavé Ostří tiše, "ale vídáme jenom obličej svých nejdůvěrnějších společníků."

Picard věděl, že se nachází na nebezpečné půdě, ale skutečnost, že byl zvědavý na tuto okouzující ženu, jej donutila, aby se vrhl střemhlav. "Spatřili někdy ostatní ze skupiny vaši tvář?"

Znehybněla a hlas měla náhle stejně studený jako kov svého meče. "Kdybyste byl Lorčanem, byla by vaše nestoudnost potrestána smrtí!"

"Je mi to líto," omlouval se Picard rychle. "Nechtěl jsem se dopustit nezdvořilosti. Nerozuměl jsem tomu, co jste měla na mysli, když jste řekla 'důvěrný'."

Napadlo jej, že ji slyší, jak se za neproniknutelnou maskou směje. "Picarde," ozvala se bez onoho hrozivého tónu, "existuje toho hodně, co bych vás mohla naučit."

Mihla se kolem něj, lehce se ho dotkla a momentální blízkost jejího sošného těla Picarda přinutila, aby zalapal po dechu. Když se otočil, schválně od něj odcházel ke stanu.

"Přichází noc," oznámila a ukázala k obloze, kde zrovna začínaly vrcholky stromů mizet v rudé mlze. "Sluhové, připravte a vykostěte ryby. Všichni ostatní nasbírají a oškrábou dříví na oheň."

Zastavila se a otočila se zpět na Picarda. "Jsou pro vás tyto rozkazy přijatelné?"

"Zajisté," odpověděl kapitán. Pak zdvihl uschlou větev dlouhou nejméně metr. Protože si pamatoval pokusy předešlé noci, chtěl vidět, jak se jim podaří rozdělat oheň.

Ale nikdo z Lorčanů se nehýbal. Místo toho sklopili masky a čekali, až promluví jejich vznešená vůdkyně.

Pronikavé Ostří rozpráhla ruce a promluvila, jako by prováděla důvěrně známý rituál. "Velký Draku, spí dnes večer v míru a dovol nám spát v září tvého dechu. Poskytni nám hvězdy, aby nás provázely ve snu, a ranní jas, ať sleduje naši cestu."

Po této jednoduché modlitbě rozdělali uvnitř živého stromu obrovský oheň a nemilosrdně vykostěná nevzhledná těla slepých ryb rozvěsili na větve, aby se upekly. Dolní plátky se upekly rychle a rychle byly také zkonzumovány, zatímco ty z horních větví se udily celou noc. Tábor naplnila vůně, která jim více než vynahradila únavnou práci s oškrabáváním mechu z otopu.

Jakmile bylo po jídle, šla si Pronikavé Ostří lehnout do svého stanu. Bylinkář a Opeřený Pavouk ulehli přímo ve dveřích stanu a nechali své dva sluhy, aby se střídali na stráž. Kapitán navrhl Deanně Troi, aby spala uvnitř stanu, ale ta dala přednost spánku venku u ohně. Praskající plameny a přírodní teplo působily na něco prapůvodního v duši Betazoidky.

Z namáhavé činnosti během dne Deanna bolely svaly na ramenou, pažích i nohou a na vysokém lůžku z nastlaného věčně zeleného jehličí se necítila dobře. Vedle každodenního života na Lorce vypadal výcvik Hvězdné flotily jako procházka po holopalubě. Alespoň že tady není problémem zima, přemítala Deanna; kdyby se dostatečně pokryla mechem, mohla by pravděpodobně spát uvnitř ohně. Nebyly to hmotné potřeby, co jí nedalo spát.

Všimla si, že kapitánu Picardovi a velvyslanci Lewisovi ve spánku nebrání nic. Oba mírumilovně chrápali na druhé straně ohně. Deanna zahlédla jejich masky, jak leží na zemi vedle nich, a v duchu se ptala sama sebe, zda Lorčané spí s maskou na tváři. Když ve stanu nebylo světlo, pravděpodobně to nebylo zapotřebí. Lorkanský sluha se služkou se držel při sobě a byli očividně nervózní z toho, že vůbec spí v jednom táboře s tolika cizinci. Ale ani jejich tlumená konverzace nebyla tím, co jí nedovolilo klidně usnout.

O spánek, který tak zoufale potřebovala, ji připravila zneklidňující představa. Jedna z těch tichých postav chystala podvod. Nedokázala říci, kdo či co to je, ale pocit byl zřejmý.

Navzdory zlé předtuše nakonec přece podlehla spánku s vědomím, že nedokáže nijak zabránit mysli ve spekulacích. Situace se jistě brzy vyjasní.

* * *

A vyjasnila se dřív, než předpokládala. Po nějaké době se Deanna jako bleskem probudila, zmatená a dezorientovaná. Skutálela se z provizorního lůžka a skrčila se pod přečínající větev stromu. Spočítala těla kolem ohně. Jeden z lorkanských sloužících spal s maskou na obličej. Kapitán Picard byl stočený do embryonální polohy a pokojně podřimoval. Ale kde je Fenton Lewis?

Instinktivně vycítila, že odešel.

Kapitola šest

Deanna Troi jemně zatřásla kapitánem Picardem, aby jej probudila, a přitom ztlumila hlas tak, aby nepřilákala pozornost lorkanských služebníků, z nichž jeden postával na stráži u stanu.

"Kapitáne," zašeptala, "prosím, vzbudte se."

Zareagoval okamžitě. Odvalil se z lůžka a zamrkal na ni. "Co se děje?"

"Fenton Lewis zmizel."

"Lewis?" zeptal se, pořád ještě ne zcela probuzený. Pohlédl na místo, kde se velvyslanec vedle něj uložil. Nyní tam spatřil pouze důlek v jehličí. Nanejvýš výmluvné bylo, že zmizela i opeřená maska Posla. "Jste si jistá, že se nepotuluje někde poblíž?" zeptal se Picard.

Betazoidka s jistotou potřásla hlavou. "Je pryč. Nikde v táboře jeho přítomnost necítím."

Kapitán popadl svou masku a vyšel zpod stromu. Jeho dech tvořil u praskajícího ohně obláčky páry a on se chvěl chladem temné noci. Kvůli mrakům, které pokrývaly planetu, nesvítily nad obřímí stromy žádné hvězdy, ale zdálo se, že sama mlha jiskří slabým světlem. Fenton Lewis by určitě nebyl natolik šílený, aby se sám vydal do neznámé temnoty. Z jakého důvodu by to udělal? Byl snad natolik pokořen Pronikavým Ostřím, že nedokázal čelit dalšímu dni v její tlupě? Mohlo se mu něco přihodit?

Deanna se dotkla kapitánova ramene; otočil se, aby spatřil její netečnou masku Služebné. "Blíží se stráž," zašeptala.

Jean-Luc měl sotva čas natáhnout si masku Cvičitele s vyceněnými zuby, než se lorkanský sluha vynořil ze tmy v kotouči světla, které strom zalévalo. "Je všechno v pořádku, pane Cvičiteli?" zeptal se.

"Vše je v naprostém pořádku," přikývl Picard. "Vraťte se prosím na své stanoviště."

Sluha vyrazil, ale Picard za ním potichu zavolal: "Počkejte. Neviděl jste našeho společníka, Posla?"

Bronzová elipsa se pohupovala sem a tam. "Ne, co si naše paní šla lehnout." Pohlédl podezřívavě do tmy za Picardova ramena. "On není s vámi?"

"Teď ne," odpověděl kapitán. Rychle přemýšlel a dodal: "Možná odešel, aby pro mne doručil zprávu. Požádal jsem ho, aby vyrazil brzy."

Sluha pokrčil rameny a pokynul k černému lesu. "Doufám, že se drží silnice. Ve tmě je snadné spadnout do močálu."

"Vš, že musí být opatrný," poznamenala Deanna uklidňujícím hlasem. "Děkujeme vám."

Sluha přikývl a zmizel ve tmě, která obklopovala stan Pronikavého Ostří.

Jean-Luc se otočil k Deanně, ztlumil hlas, ale nedokázal skrýt zlost.

"Co je s tím bláznem? Kam mohl jít?"

"Lewis je podivný muž," připustila Deanna. "Tvrdohlavý. Cítíla jsem, že je něčím rozrušený."

"Má důvod," zavrčel Picard a dál to nerozváděl. Místo toho se několik chvil procházel ve snaze vybavit si všechno, co věděl o velvyslanci Fentonu Lewisovi. "Deanno," řekl nakonec, "myslíte si, že je Lewis schopen nás opustit a pokusit se zůstat na planetě sám?"

Pokrčila rameny. "Proč ne? Co mu my teď můžeme nabídnout, když jsme zůstali bez spojení s lodí? A nemůže předpokládat, že Pronikavé Ostří podpoří jeho cíle."

"Jaké jsou jeho cíle?" zeptal se s obavou, že už zná odpověď. Deanna zmateně zavrtěla hlavou. "Svého času bych řekla, že jeho cíle jsou totožné se záměry Federace. Ale tady" - pokynula k obrovskému pralesu kolem nich - "přicházejí v úvahu i jiné věci. Kdyby našel masku Moudrosti, mohl by být králem."

Jean-Luc přikývl a najednou si vzpomněl na příběh od Rudyarda Kiplinga, který četl v kurzu literatury dvacátého století. Ten vyprávěl o "civilizovaném" muži, který cestoval do primitivní země s nadějí, že se stane králem. Dosáhl svého cíle, vybavil si Jean-Luc, ale přišel o hlavu.

Deanna si kapitánovo mlčení vyložila jako žádost o návrhy. "Mohli bychom jít za ním," řekla bez velkého přesvědčení.

"Ne," reagoval kapitán. "Je zkušený zálesák a my nikoli. Kromě toho, pokud se k nám má Worf zítra znovu připojit, musíme pokračovat v cestě s Pronikavým Ostřím. Nemáme žádnou jinou možnost, než ponechat velvyslance Lewise jeho vlastním nápadům."

"Když jej do obličeje švihla třetí větev, byl Worf docela vděčný za masku Sluhy. Ovšem málokterý Lorčan by jel na sklonku noci krkolomnou rychlostí po temné a špinavé cestě. Nebo snad ano?"

Následoval Chladného Anděla, jehož poník na něj neustále kopyty házel hroudy jílu. Občas ho nějaká udeřila do obličeje a hned měl další příklad toho, jak je maska užitečná.

Nehledě na značnou zátěž zůstával Worfův poník při síle a našlapoval s jistotou. Chladný Anděl měl metodu, jak zachovat zvířata svěží i při cestování velkou rychlostí: dvacet minut cvałem naplno, pak dvacet minut chůze, aby se koně ochladili, potom hlt vody a pětiminutový odpočinek, než se vrátili ke cvalu. Worf neměl tušení, jak daleko pojedou, ale Chladný Anděl byl zjevně potěšen, jak rychle postupují. Několikrát slíbil, že si při rozednění dají k snídani dušené ryby a plavuňové vdolky.

* * *

Chladný Anděl zpomalil do klusu a Worf usoudil, že sesednou, aby si oddechli. Zatáhl za otěže, ale zvíře nechtělo zastavit; málem se srazilo s koněm. Chladného Anděla.

"Zastav!" nařídil.

Klinton popadl uzdu a škulbl, Poník se přestal vzpírat a nervózně hrabal kopyty do země; Worf natáhl ruku, aby pohladil hustou hřívou a zrohovatělou kůži zvířete. "Zpomal," opakoval konejšivě. "Je čas si odpočinout."

"Pospíchá," vysvětlil Chladný Anděl, "protože cítí seno a vodu ze studny. Vesnice je přímo před námi."

"Kde?" zeptal se Worf pochybovačně a zíral do tmy. Nekonečné stromy zakrývaly jakoukoliv známku civilizace.

"Uvidíš ji s prvním světlem," odpověděl muž v umělohmotné masce prasete. A sesedl. "Nechci vjet do vesnice za tmy. Lidé by si nás mohli splést s bandou nájezdníků."

Worfova maska Sluhy se napřímila. "Jsou nájezdníci a zloději problémem?"

"Ne pro mě, to ne." Svalnatý cvičitel zvířat pokrčil rameny. "Ta. chátra obvykle nemá. na boj žaludek." Dotkl se prsty tenoučké halloweenové masky. "Ale někdy musím bojovat. Proto si musím tuto masku nechat využít."

"Nosívali zloději také určitý druh masky?" zeptal se Worf sarkasticky.

"Ovšem," přitakal Chladný Anděl. "Nosívali masku Nájezdníka, která je pomalována červeně a často je obrněná, a značně robustní." Dotkl se prsty malého zeleného kloboučku na vrcholu masky prasete. "Tohle představuje zvíře, že ano?"

Klinton přikývl. "Domnívám se, že ano, ale nejsem odborník na lidské masky nebo lidská domácí zvířata."

"Pak tedy nejsi člověk?" zeptal se Lorčan věčně, zatímco si uvolňoval sedlový řemen.

Worf se chtěl vyhnout konfliktu, proto volil slova obezřetně. "Jsem humanoid, což je velmi podobné. Ale existují rozdíly."

Chladný Anděl sklouzl ze sedla, které bylo pod rozprostřeným nepromokavým plátnem o něco menší než dřevěná koza na řezání dříví, i z poníka, jež chránila hrubá houně. "Worfe," poznamenal, "dokáží poznat, že neuznáváš naše masky. Pravděpodobně je chápeš jako jistou formu marnivosti."

"Napřed jsem je tak vnímal," připustil poručík a odvázel sedlo a houni ze svého poníka. "V jiných lidských kulturách jsou masky určitou formou marnivosti. Ale tady na Lorce mají praktické využití. Masky ukazují povolání a společenské postavení majitele."

Chladný Anděl se znovu dotkl prsty masky prasete. "Protože má podobu zvířete, tak je to maska Cvičitele, že ano."

"Ovšem," přikývl Worf.

Když rozprostřel houně na zem a lehl si na ně, dokázal si téměř představit Lorčanův úsměv za směšnou maskou. "Teď se trochu vyspi, humanoide. Do příchodu dne máme asi hodinu."

* * *

I večer letěla po palubách Enterprise šeptanda. Během pohotovosti vyhlášené úřadujícím kapitánem Geordi LaForgem nebylo ztlumeno ani jedno světlo. Geordi vyhlásil poplach hlavně proto, aby udržel transportní místnosti v plné pohotovosti, ale zároveň doufal, že práce navíc zaměstná obyvatele lodě natolik, že si nebudou dělat starosti o kapitána. Ale teď už dokonce i děti zaslechly, že kapitán se svou skupinou ztratil spojení s lodí. Dospělí se netečně střídali při mimořádných povinnostech, sestavovali bezpečnostní oddíly, vypomáhali na ošetřovně a ve strojovně a odložili obvyklou vědeckou práci, aby mohli zkoumat záhadnou rudou planetu.

Stejně náruživě, jako oni pozorovali Lorku během patnácti obletů, střežila zmagnetizovaná mračna všechna její tajemství. Místo, kde se nacházejí kapitán Picard, poradkyně Troi a poručík Worf, zůstávalo neznámé. Jistou útěchu poskytovalo časté spojení Geordiho s komandérem Rikerem, ale ani jejich společné úsilí na dvou různých frontách nic neobjevilo. Lorca zůstávala hádankou a první výsadek tým ztraceným. Geordi mohl sedět v kapitánském křesle a hledět na displeje s údaji, ale nic jej nemohlo uklidnit, dokud neuslyší kapitánův hlas. Wesley Crusher obsluhoval kormidlo po dvě běžné směny bez přestávky. Nejméně dvě běžné směny, pomyslel si Geordi a vzpomněl si, že on sám už je ve službě ještě déle a že neviděl nikoho u konzole. Mladíkovi došly síly; bylo mu sice šestnáct, ale to neznamenal, že by se měl upracovat do vyčerpání.

Netrvá žlutý poplach příliš dlouho? přemýšlel inženýr. Posádka minula vrchol nasazení a dosáhla stavu podrážděnosti. Naneštěstí se nedal předpokládat rychlý návrat ani jednoho z obou výsadekových týmů. Možná budou kolem této planety obíhat týdny, než kapitána najdou. Možná se kapitán s velvyslancem zapletli do citlivého vyjednávání a nechtějí být nalezeni nebo přinuceni k okamžitému návratu. Do Geordiho mysli vstupovaly i horší možnosti, ale žádná z nich by si nežádala, aby poplach trval.

"Poručík LaForge všem," oznámil. "Od tohoto okamžiku je poplach zrušen. Transportní místnosti budou až do dalšího příkazu udržovat stav pohotovosti. Opakuji, poplach je zrušen."

Pohlédl na Wesleyho a všiml si, že mu chlapec pohled oplácí s náznakem úsměvu.

"Výsadekové týmy mají teď noc," podotkl. "To je vhodná doba, abyste si dal přestávku."

"Co jsi teď zač, lodní doktor?" zabručel Geordi a i jemu se podařil unavený úsměv. "Oba potřebujeme přestávku."

Rozhlédl se po kompletní sestavě střídajících členů posádky a posoudil je ne podle vnějšího vzhledu, který viděli ostatní, ale podle elektromagnetických impulsů a aktivity mozku odhalovaných jeho vizorem. Jedna nestárnoucí Vulkánka měla nervovou soustavu, která byla specificky uspořádána a vyvážená, navzdory vysokému zatížení mozku, který ji poháněl, a skvěle fungovala. Byla pouhým podporučkem, ale on instinktivně poznal, že se na ni může spolehnout.

"Podporučku, můstek je váš," obrátil se k ní Geordi a mávl rukou ke kapitánskému křeslu.

Když Vulkánka sestupovala ze zádi na velitelské stanoviště, nehnula ani brvou.

Geordi vykročil k turbovýťahu. "Pokud se skutečně jakékoliv spojení s planetou, okamžitě mi ho zpřístupněte do Přední desítky."

"Ano, pane."

"Podporučku Crushere, mám k vám zvláštní žádost," dodal.

Wesley dychtivě vzhlédl. "Ano, poručíku?"

"Doprovodíte mě do Přední desítky. Vaše směna skončila."

Podporučík se přidal k Geordimu a oba muži mlčky vstoupili do turbovýťahu, aby si nad hlavou nechali přeletět oceán únavy. Oba by rádi sloužili třeba dvě další směny, jen kdyby to pomohlo najít postrádané druhy a dopravit je na loď. Ale oba věděli, že zůstat na můstku bylo podobné jako pozorovat vroucí hrnec. Jednoduše by to nepomohlo.

"Kde jsou?" mumlal podrážděně Wesley.

"Někde na té planetě." Geordi pokrčil rameny. "Ztratili jsme s nimi spojení tak rychle, že musím předpokládat, že jim selhalo vybavení."

"Anebo sopečná erupce..." Mladý podporučík myšlenku nedokončil.

Dveře turbovýťahu se otevřely a oba zjistili, že hledí do opuštěné Přední desítky. Nábytek a osvětlení byly vkusné a uklidňující, ale za okny levoboku visela hrozivá rudá planeta a vyžadovala pozornost. Dokonce ani tady, pomyslel si Geordi, se nedá uniknout úzkosti.

Napřed jej opuštěné odpočinková středisko zmátlo. Pak si vzpomněl, že pohotovost byla zrušena teprve před několika okamžiky. Místnost se brzy začne plnit. Zády k planetě, na kterou hleděli po celé dny, se s Wesleyem zhroutili do prvních křesel, k nimž dospěli.

"První zákazníci," pozdravila je Guinan, když se vynořila za barem. Hlavu si zahalila tmavě šedivou látkou, již dala tvar exotického klobouku.

"Ahoj, Guinan," Wesleymu se podařilo unaveně zamávat rukou na pozdrav.

"Ahoj, Wesley."

Geordi si povzdechl. "Obávám se, že mi máte co děkovat za pokles obchodu."

"Já vím." Guinan se k nim naklonila s vřelým úsměvem.

"Dokážeme kapitána dostat na palubu," zamumlal Geordi. "I s Worfem a poradkyní Troi."

Mrskla. "Myslela jsem si, že velvyslanec by se tam měl vyznat."

"Není jeho vina, že senzory odmítají poskytovat údaje," řekl Wesley. "Víme, že jsou tam různé formy života, ale jsou natolik roztroušené, že je nedokážeme zachytit a určit."

"Nemáme žádný důvod domnívat se, že výsadek tým má nějaké potíže," dodal Geordi rychle. "Za všechno může selhání přístrojů."

"Přesto si přeji, abychom se o nich brzy něco dozvěděli," řekl s povzdechem Wesley.

Guinan otřela stůl. "Nemají na Zemi přísloví: 'Žádná zpráva dobrá zpráva'?"

"To je pravda." Geordi přesvědčivě přikývl. "Pravděpodobně prožívají nejlepší období svého života."

* * *

Worf se nacházel někde mezi spánkem a polobdřením, když najednou kolem sebe ucítil vlhko, doprovázené nepřijemným šmráním. Předtím ulehl na suchou zem, ale nyní klouzal hlavou napřed do kaluže bahna. Instinktivně se dotkl země, ale ta mu protékla mezi prsty.

Jak padal do močálu, obklopila jej ledová voda. Chystal se zakřičet o pomoc, když vtom mu pod maskou a kolem úst zavířila vlna bahnité vody, která ho přidusila. Jak se drápal po kluzkém jílu, prskal a kašlal.

"Přestaň kopat!" nařídil mu energický hlas za ním a on ucítil, jak jej silné ruce uchopily za stehno.

Worf se přestal zbytečně zmitat a soustředil se na to, aby se napřed zachytil chomáče trávy, potom keře a nakonec kofene. Nyní ho ty ruce popadly v pase a on věděl, že se již hlouběji nepropadá, ale pořád ještě nemohl dýchat. Zabořil dlouhé nehty na prstech do kofenů a chomáčů trávy a pomalu se odstrkoval od hladové bažiny. Na ramenou mu ulpělo bahno, ale z masky mu začala odkapávat poloslaná voda a konečně mu dovolila zalapat po dechu.

Po chvíli plné napětí a úsilí se Klingon odvalil na mokrou, ale pevnou půdu a Chladný Anděl ho odtáhl od zrádného pramene. Worf si s námahou klekl a sípavě dýchal.

"Ten močál tě skoro dostal," poznamenal Lorčan. "Možná se zvětší. Vezmeme poníky a vypadneme odsud."

Zatímco dávali oba pocestní ve slabém světle rozbřesku velký pozor, kam šlapou, odvázáli poníky a vedli je bez zastávky po cestě, dokud nestáli na suchém jílu.

Worf složil sedlo, a zatímco se mu ramena ještě namáhavě zvedala, přikrčil se.

"Mohu si sundat masku?" zeptal se chraplavě.

"Sundej si ji," odpověděl Chladný Anděl. "Otočím se."

Ve skutečnosti zvědavost přiměla Lorčana, aby se otočil jenom zpola, ale Worfovi to nevadilo. Chtěl si pouze otřít jíl a bláto z obličej. Kdyby to bývalo možné, svlékl by si i šaty.

"Stává se tohle často?" zabručel.

"Jistě," pokrčil Lorčan rameny a kradmo pohlédl na Klingonovo masivní obočí a hluboko posazené oči. "Cesta je rozježděná a pronikají jí podzemní prameny."

Worf si osušil obličej rukávem a opět si nasadil masku. "Předpokládám, že se ve vesnici nebudu moci vykoupat?"

"Vykoupat?" rozesmál se Chladný Anděl. "Vždyť ses právě vykoupal!"

Zbytek cesty šli pěšky vedle poníků a bedlivě dávali pozor na nové močály. Než rozbřesk přešel do chladně mlhavé šedi rána, zahlédli před sebou mezi stromy chuchvalce kouře. Zaslechli šťastné hlásky a první vesničané, které zahlédli, byly děti oblečené do stejných hnědých šatiček, se zářivě pomalovanými dřevěnými maskami a obuté do dřeváček. Primitivní čmáranice na maskách naznačovaly, že dětem bylo dovoleno, aby si své masky samy zdobily. Jejich společenským postavením zjevně bylo dětství.

Přestaly si hrát a zadívaly se na Chladného Anděla v masce prasete. Worfa v masce Sluhy a ve špinavých šatech si stěží všimli.

"Věděl jsem, že ta maska přiláká pozornost," zašeptal Chladný Anděl pyšně. "Budu nejslavnějším cvičitelem zvířat na Lorce."

Ale Worfovu pozornost upoutaly řádky doškových chýš, které lemovaly rozšířenou část cesty, jakousi náves. Válcovité chýše z jilu používaného jako pojivo byly rudé a vzdálenost mezi nimi se pohybovala od několika až do dvaceti metrů. Všechny stály na kůlech, asi metr nad zemí. Worf si po nedávném zážitku dokázal představit proč.

Každé obydlí mělo komín a ty větší měly dva, což naznačovalo více než jednu místnost. Žádné nebylo vyšší než jedno podlaží a Worfovi vesnice svými příbytky podobnými hromádám zrní připomněla farmu na Khitomeru. Mezi některými chýšemi viděl řádky obdělávané půdy a zdálo se, že hlavní plodinou je vláknitý hnědý lusk, pravděpodobně pěstovaný spíše pro tkaninu než k jídlu. Uprostřed obce kolem nízké stavby bez střechy přecházelo půl tuctu vesničanů s maskami.

"To je studna," vysvětlil Chladný Anděl, když si všiml, kam se Worf dívá. Ukázal na další chýše, z nichž každá měla na hrubých dřevěných dveřích namalovanou charakteristickou masku. "Tam je kovárna. Tamto je řezbář. Tam je koželuh a toto je krejčí, který ti, pokud si budeš přát, může ušít nové šaty. Na druhém konci ulice je pekař a pochopitelně výrobce masek. Městečko není dost velké na to, aby mělo hostinec, ale výrobce masek je mým přítelem. Dá nám něco k jídlu."

"Tak na co čekáme?" zeptal se Klingon.

Pokračovali středem vesnice. Barevné maskování obyvatelé byli příliš zaneprázdnění vytahováním vody nebo ryb ze studně, než aby jim věnovali mnoho pozornosti. Ale když vzhledli od své práce, zahledli se na Chladného Anděla, který si pozornost očividně vychutnával. Tři děti, které potkali před vesnicí, je nyní následovaly, a než došli k cíli, měli za sebou celý zástup zvědavých nejmenších.

Obchod výrobce masek byl jedním z největších ve vesnici a na dveřích byly namalovány tři masky.

"Proč tři?" zeptal se Worf.

"Ta horní je maska Výrobce masek," vysvětlil Chladný Anděl a ukázal na stylizované ztvárnění lidského obličeje. Jak ironické, pomyslel si Worf, že symbolem výrobce masek je tvář, s jejímž zakrytím si dal tolik práce.

"Ostatní jsou rodinné masky," pokračoval Chladný Anděl. "Ukazuji rodokmen výrobce masek." Zaklepal na dveře. "Doufám, že není příliš brzy. Výtečné Ruce není žádný mladík."

Dveře otevřela jakási stařena. Měla na sobě bílou masku s tolika namalovanými originálními znaky, že vypadala jako chodící pergamen.

Chladný Anděl se uctivě uklonil. "Prosím, řekněte pánovi, že je zde ponížený služebník Chladný Anděl."

"Nepoznávám vaši masku."

"To ani nemůžete," zareagovalo žoviálně prase a uklonilo se hlouběji. "To je maska Cvičitele z jiné země daleko odtud. Pán ji pozná."

Žena zmizela za třpytivým závěsem, aniž by návštěvníky pozvala dál. Chladný Anděl se otočil k Worfovi a pokrčil rameny.

O několik vteřin později se za závěsem objevil malý muž v masce Člověka. Masku zobrazovala mladého muže s nakrátko přistřiženým vousem, ale mladistvé přestrojení bylo v rozporu s drsnými rukama a stařeckým držením těla. Okamžitě sáhl po hallowenské masce Chladného Anděla a pohládl tenoučký růžový povrch. "Co je to za materiál?" zeptal se váhavě.

"Nevím." Chladný Anděl pokrčil rameny. "Zeptejte se mého přítele."

"Je to syntetická látka," odpověděl Worf.

"Máte toho víc?" zeptal se výrobce masek.

Worf věděl, že transportér by toho mohl na planetu dopravit kila, pokud by to bylo nutné. Obchodování nebylo prvotním úkolem, ale mohlo být dobrým prostředkem k jeho splnění. "Možná," kývl. "Musíme se dohodnout s vaším vůdcem. Nevíte, kde by se dal najít Všemocný Zabiják?"

"Zabiják?" uchechtl se Výtečné Ruce a zavrtěl hlavou. "Ten musí být skoro stejně starý jako já." Podrážděně se otočil k Chladnému Andělovi. "Proto mě budíte?"

"Ne," řekl Lorčan rychle. "Má nová maska je na pohled roztomilá, ale nehodí se do boje. Chtěl bych vás požádat, abyste ji pomocí své velké zručnosti a moudrosti vyztužil."

Výrobce masek přikývl. "Mohl bych udělat odlitek, ale budete ji tu muset na dva týdny zanechat. Pojdte dál."

Byli uvedeni do prostorné místnosti, která byla částečně obytná a částečně dílna. Z doškového stropu visely masky v různém stupni rozpracovanosti, role látky, pruhy kůže, špalíky dřeva, svazky peří, šňůry drahokamů a další třpytivé harampádí. Krb vháněl do místnosti horký vzduch plný sazí a Worf si povšiml měchů, svěráků, kladiv a ostatního kovářského nářadí. Výtečné Ruce byl očividně připraven vytvářet masky, které byly stejně funkční jako nádherné.

"Přejete si něco k jídlu?" zeptal se hostitel.

"Ano, prosím," odpověděl Chladný Anděl. Otočil se na Worfa a Klingon téměř zahlédl, jak na něj mrká.

Výrobce masek odešel do sousední místnosti a návštěvníci slyšeli tlumené, ale temperamentní hlasy. Když se Výtečné Ruce vrátil, nesl světle zelenou masku s přehnaně nafouklými tvářemi, očními jamkami s velkými víčky a tence roztřepeným okrajem.

Ukázal masku Chladnému Andělovi. "Co si myslíte o této masce Rybáře?" zeptal se pyšně.

Chladný Anděl vyhybavě přikývl. "Skvělé dílo."

"To nejskvělejší!" řekl výrobce masek úsečně. "Vyměním vám tuto úplně novou masku Rybáře za tu legrační věc, kterou máte na obličeji vy."

Maska prasete se energicky zavrtěla. "Ne. Nežádám novou masku. Žádám úpravu."

"Nuže dobrá," zabručel výrobce masek a podal Chladnému Andělovi masku Rybáře. "Noste ji, dokud se nevrátíte pro svou masku. Teď vám ale nemohu udat předběžnou cenu."

"Chápu," přikývl Chladný Anděl. Otočil se od nich a obratně zaměnil masku prasete za masku Rybáře. Udělal to tak

rychle, že Worf nedokázal ani zahlédnout obličej svého druha.

"Pamatujte si, že na to budu potřebovat dva týdny."

"Budete mít víc než to," řekl Chladný Anděl, který vypadal a jehož hlas zněl v bledé rybí masce podivně. "Jedeme na trh v Chalupářských Lukách."

Když byla společníková záležitost vyřízena, Worf se rozhodl naléhavě žádat o další informace. "Výtečné Ruce," oslovil hostitele uctivě, "jste si jistý, že o Všemocném Zabijákovi už nic víc nevíte?"

"Vím, že nosí masku Moudrosti," odpověděl starý umělec. "A je to skvostná maska, hodná krále. Ale už jsem ji po mnoho, mnoho cyklů neviděl." Do hlasu se mu vloudila podrážděnost. "Možná, že kdybychom měli opravdového krále, nebyli by nájezdníci tak drzí!"

"Brzy budeme mít královnu," slíbil Chladný Anděl. "Až se vrátím z trhu, bude to skvělá zpráva!"

"Skvělou zprávou by bylo, kdyby se už neobjevili žádní nájezdníci," zabručel výrobce masek.

Tíživé ticho, které následovalo, protrhl příchod ženy v masce Učence. Nesla podnos se dvěma miskami, z nichž stoupala pára.

"Á! Rybí guláš!" zvolal Chladný Anděl a vítězně zammul špinavýma rukama.

* * *

Pronikavé Ostří vstala v celé své impozantní výšce a hlas jí zajiskřil jako svítivý šíp na masce Hromu. "Co tím myslíte, že nevíte, kde je!"

Kapitán Picard si přál, aby si směl sundat masku Cvičitele s vyceněnými zuby a promluvit si s ní tváří v tvář.

"Pronikavé Ostří, chci s vámi jednat poctivě. Muž, jež nazýváme Fentonem Lewisem a který sem přišel jako velvyslanec, opustil v průběhu noci tábor. Nevíme, kde se nachází ani kam šel."

Ruka Pronikavého Ostří opsala máchnutím oblouk, jímž zahrnula celý oddíl. "Sluha mi řekl, že jste posla odeslal pryč. Lhal jste mu?"

"Ano," připustil Picard. "V tu chvíli jsem nechtěl vzbouřit celý tábor. Byla chyba, že jsem lhal, a já to přiznávám. Chci získat vaši pomoc při hledání Lewise."

Vykočila a její obrovská chromová maska se mu náhle tyčila před obličejem. "Porazila jsem ho v boji a on má právo mě nenávidět. Myslíte, že odešel, aby pomohl našim nepřítelům?"

"Je tu cizinec," odpověděl kapitán. "Neví, kdo jsou vaši nepřítelé."

"Pak na něj zapomeňte," řekla bojovnice a celou záležitost pustila mávnutím ruky z hlavy. "Musíme se na Luka dostat dřív, než začne trh. Nemůžeme se zabývat zběhy." Otočila se k Picardovi, pronikavé zelené oči jí zářily v důlcích masky. "Ale vy mi, Picarde, přejete něco špatného?"

"Ne," odpověděl kapitán důrazně. "Ctím vás a přeji vám jen dobré."

Žena ho popadla za ramena. "Pak zůstaneme společníky, Picarde. Nebudu vás soudit podle skutků jednoho z vašich poddaných."

Byla velmi pohněvaná a Picard nechtěl ohrozit ono opravdové pouto, které se mezi ním a touto impozantní ženou vytvořilo. Nehledě na masky, souboje a strádání je oba spojovalo něco na prvotní úrovni, co bylo skutečné, skutečnější než okolnosti každodenního života na planetě. Nedokázal jí lhát a věděl, že by nedokázala lhát jemu. I když byli oba plným právem vůdci, zdálo se, že se navzájem potřebují. Natáhl ruku po jejích svalnatých pažích a stiskl ji ramena na oplátku.

"Můžete mi věřit," řekl prostě.

* * *

Will Riker seděl vedle Poutníka v kramářově voze a sledoval nekonečnou přehlídku stromů, které je míjely. Dat, doktorka Pulaski a členové bezpečnostní složky Greenblattová a Whiff kráčeli za nimi po bocích. Poník Denního Poutníka udržoval pomalé tempo a nikdo se nemusel moc snažit, aby mu stačil. Ve skutečnosti Will odmítl zaujmout místo ve voze, ale Poutník trval na jeho přítomnosti.

"Ti společníci, po kterých pátráte, musejí být velmi důležití," podotkl kramář.

Riker přikývl maskou Učedníka a už si sotva všiml váhy jilu nebo provlhlého tepla. "Jsou více než společníci. Jsou to přátelé."

"Jsem dotěrný stařec," řekl Lorčan, "ale soudím, že jeden z vašich pohřešovaných přátel je žena."

Komandér se natočil, aby pohlédl na svého spolucestujícího, ale neúprosná maska mu pochopitelně nic neprozradila. Projednou byl Will vděčný, že i jeho vlastní emoce se skrývají za maskou. Byl tak zaneprázdněný starostmi o výsadečkový tým jako celek, že ani nečelil obavám o Deannu Troi.

Ztráta kapitána Picarda by byla strašná, ale na tuto možnost byl duševně připraven. Musel být - tvořilo to součást jeho práce. Ale už nikdy znovu nespatřil Deannu? Will se nedomníval, že by se s tím uměl vyrovnat.

"Najdeme je," zašeptal víc k sobě než ke komukoliv dalšímu.

"Pokud byli ve vesnici, zjistíme to," ujistil jej kramář. Ukázal k vrcholům stromů, kde právě začínalo prokukovat slunce. "To není mlha; to je kouř. Měli bychom tam být za patnáct minut."

"Jak bychom se měli chovat?" zeptal se Dat.

"Chovejte se jako učedníci," snažil se je poučit kramář. "Nedotýkejte se ničeho, co není vaše, neprojevujte příliš zvědavosti a nechte mluvit mě."

"To zní dost jednoduše," poznamenal Dat.

"Přesto" řekl Riker ponuře, "budte připraveni na všechno."

Kapitola sedm

Když se kramářův vůz se skupinkou učedníků blížil k vesnici, podal Denní Poutník otěže Rikerovi. "Vemte to na chvíli," požádal.

Riker zmateně uchopil otěže a sledoval, jak se kramář ponořil do hlubin vozu. Poník s prohnutým hřbetem nevěnoval změně kočího žádnou pozornost a dál se trmácel cestou. Za okamžik se Poutník vynořil; na obličej měl jinou masku.

Byla rovněž vyrobena z jílu, ale zhotovil ji zřejmě vynikající řemeslník. Otvory pro oči, nos a ústa byly zformovány do domýšlivého výrazu, bezbarvá péra vytvářela široké obočí a okraje masky bohatě zdobil modrý brokát. Podivné znaky byly četnější než na masce Kramáře a tvůrce je dovedně nanesl v jiskřivě zlaté malbě.

"Moje maska Majetného," řekl Lorčan pyšně. "Prosím, nezneuctěte mě tím, že každému povíte, že nejste mí učedníci."

"To neuděláme," reagovala Kate Pulaski. "Je to překrásná maska."

"Ano, to je," souhlasil Poutník. "Musel jsem dát dva poníky, abych ji získal, a dnes poprvé ji budu mít na sobě." Stydlivě sklopil hlavu. "Až dodnes mě v ní viděla jenom Reba."

Dat se znepokojeně rozhlédl. "Kde je vírdžan?"

"Nesnáší vesnice," vysvětlil Poutník. "Někteří lidé z malých měst vírdžany jedí."

"Přidá se k nám později?" zeptal se android.

"Vždycky se k nám přidá," odpověděl nový Majetný.

Cesta se rozšiřovala a začaly se objevovat první chýše na kůlech. Will Riker podal opratě kramářovi a seskočil z vozu. Uvažoval, zda nemá ze zadní části vozu vytáhnout fázеровou pistoli. Když spatřil hrstku dětí v jasné pomalovaných maskách, jak se honí mezi chýsemi, rozhodl se, že ji s sebou nevezme.

"Žádné fázerky," zašeptal posádce. Pak se obrátil na Poutníka. "Vkládáme ve vás důvěru."

Poutník přikývl. "Přijel jsem sem kvůli vám. Nemám důvod vás zradit."

Před první velkou chýší vůz zastavil. Kolem nich se shlukly děti a dospělí odložili motyky, vědra s vodou a rybářské šňůry na tak dlouho, aby zaznamenali nové příchozí. Ostatní se vynořili z chýší a dav se pomalu blížil ke křiklavě pomalovanému vozu. Učedníci znepokojeně couvali, dokud nestáli bok po boku u vozu, a hleděli na moře barevných masek.

"Máte nějaké cukroví?" zeptalo se jedno malé dítě.

"Ne," zavrtěl Poutník smutné hlavou. "Je mi líto."

Jakýsi dospělý na něj zamával primitivními hráběmi. "Poznávám ten vůz! Nejsi Denní Poutník?"

"To jsem já," odpověděl kramář s královskou úklonou.

"Líbí se mi tvá nová maska," zvolala žena, jejíž vlastní maska byla trochu spíš jako kus pytloviny natažený na dřevěný rám.

"Teď jsem Majetný," chvástal se Poutník. Ukázal na řadu jílových masek. "To jsou mí učňové."

"Kde máš krámek?" zeptal se jakýsi vesničan jízlivě.

"Krámek otevřu na trhu v Chalupářských Lukách."

Oznámení vyvolalo souhlasný šepot a mnohé masky přitakávaly. Poutník seskočil z vozu a pokynul muži s hráběmi.

"Příteli, pokud nakrmíš a napojíš mého poníka, dám ti nový spouštěč ohně."

"Ujednáno," kývl muž a sáhl po uzdě.

Poutník pokynul Rikerovi. "Pojďte se mnou do chýše výrobce masek. Ten bude vědět, zda vesnici mají nějakí cizinci."

Riker pohlédl na stejné maskované spolčníky, aniž by si byl jistý, který z nich je Katherine Pulaski. Nakonec rozpoznal popruh se zdravotnickým vybavením. "Doktorko, půjdete prosím s námi?"

"Zajisté. Co ostatní?"

Poutník toho využil, aby předvedl svoji autoritu. "Vy ostatní, zůstaňte u vozu! Date, můžete brát objednávky na zboží, ale nic neprodávejte, dokud se nevrátím."

"Budu se řídit vašimi pokyny," řekl Dat poslušně.

Denní Poutník zamířil do velké chýše se třemi maskami namalovanými na dveřích, zatímco Will Riker a Kate Pulaski šli hned za ním. "Výrobce masek je diskrétní a spolehlivý," zašeptal. "Tihle vesničané by řekli cokoli, co bychom chtěli slyšet, v naději, že od nás za informaci dostanou na oplátku nějaké jídlo zadarmo. Je to velmi chudá vesnice."

Zastavili se u dveří a Denní Poutník energicky zaklepal. Otevřela jakási žena.

"Majetný," uklonila se uctivě, "pojdte dál, prosím. Výrobce masek bude rád, že vás vidí."

Byli uvedeni do dílny. Kate Pulaski dospěla k názoru, že výrobce většinu své řemeslné práce docela určitě prodává, protože viděla jen napůl nedokončené masky a suroviny. Žena, která je pustila dovnitř, se odbelhala za závěs do sousední místnosti a vzápětí zaslechli tlumené hlasy.

"Výtečné Ruce byl kdysi velmi slavný," zašeptal Poutník. "Ale teď už je pomalejší a jeho práce není tím, čím bývala."

Pulaski se dotkla jedné masky s chocholem a prsty přejela po hledí, které mělo chránit čelo a lícní kosti bojovníka. Samotná obrněná přilba by byla chloubou muzea na většině míst v Galaxii a ona bezděky přemítala, jaké materiály starý umělec použije, aby ji proměnil v hotovou masku. Nos, ústa a bradu by mohla tvořit kůže. Možná přidá více per, nebo něco z oněch oslnivě zelených drahokamů.

Když se zpoza závěsu vybelhal shrbený muž v realistické masce Člověka, pořád ještě zírala na poklady shromážděné v místnosti. Uklonil se Poutníkovi, ale doktorku Pulaski a velitele Rikera ignoroval.

"Šlechetný Majetný," oslovil Poutníka. "Jsem poctěn, že mohu přivítat vás a vaše učedníky. Naneštěstí mám v současnosti málo výtvorů, které by ozdobily vaše sídlo."

Poutník mu zadržel ruku. "Nevádí, starý příteli. Hledám pouze informaci. Jsem to já, Denní Poutník."

Maska s bezvýrazným obličejem se opět napřímila. "To jsi ty, Poutníku! Vidím, že se ti daří lépe."

Kramář přikývl. "Nezměrně. Mám pět učedníků a jsem na cestě na velký trh."

"Každý dneska jede na trh," hudoval Výtečné Ruce. "Podle mne je to jenom další příležitost pro nájezdníky a bandity."

Poutník pohlédl na Rikera a vycítil jeho netrpělivost. "Starý příteli, hledáme některé své druhy. Jsou cizinci v této zemi a možná nejsou obeznámeni s našimi zvyky." Jeho hlas naprosto otevřeně vyjadřoval znechucení. "Možná ani nemají masky. Nespatřil jste v několika, posledních dnech podobné cestovatele?"

Výrobce masek zavrtěl hlavou. "Jediní, kdo tudy projížděli, byli Pronikavé Ostří se svou skupinou. Právě dnes ráno se dva z nich vrátili, aby tu zanechali k úpravě neobvyklou masku."

"Neobvyklou masku?" zeptal se Riker.

Oba starší muži na něj pohlédli a on si náhle vzpomněl, že učedníci mají být vidět, ne slyšet.

"Ano," potvrdil Výtečné Ruce a sám se obrátil na Poutníka. "Ta maska je zhotovena z materiálu, jaký jsem dosud nikdy neviděl."

"Mohu ji vidět?" zeptal se Poutník.

"Proč ne?" Výrobce masek pokrčil rameny. "Tvrdili, že je to maska Cvičitele, ale nepodobá se žádné, kterou jsem kdy spatřil. Možná mi o ní můžete povědět více." Stařec se odbelhal do vedlejšího pokoje.

Když se za chvilku vrátil, upracovanými rukama svíral halloweenovou masku prasete.

Kate Pulaski vycítila, že se komandéru Rikerovi chce proskočit doškovou střešou, ale obdivuhodně se ovládal. Jenom natáhl ruku. "Prosím, pane, smím ji vidět?"

Poutník přikývl na souhlas a Výtečné Ruce podal vysokému učedníkovi veselou prasečí masku. Will ji na několik okamžiků podržel a pak ji neochotně podal zpět starému výrobcí masek. "Kdo jste říkal, že vám ji dal?"

"Jeden z bojovníků, kteří následovali Pronikavé Ostří. Jmenuje se Chladný Anděl."

Riker se napjatě předklonil. "Jste si jist, že to nebyl cizinec?"

"Chladný Anděl zde byl jenom o den dříve s Pronikavým Ostřím a celou její tlupou."

Will se otočil k Poutníkovi. "Kdo je Pronikavé Ostří?"

Kramář slova přímo vychrlil. "Tvrdí, že je vznešená, ale je o málo lepší než nájezdníci. Doufám, že na ni vaši přátelé nenarazili."

Kate by se potřebovala někam posadit, ale v přečpané chýši bylo sotva dost místa, aby se tam dalo dýchat. Nebo možná, že se jí tak špatně dýchalo proto, že se nesmírně vyděsila, a navíc ji dusil i děs, který cítila z komandéra Rikera. Věděla, že Will má tucty otázek, na něž chce znát odpověď, a ona také. Ale stejně tak dobře věděla, že oba Lorčané by jim nebyli schopni pomoci, ani kdyby chtěli. Na planetě, kde se každodenně bojovalo o přežití, by nikoho ani nenapadlo znepokojovat se přítomností pár cizinců.

Opět pohlédla na halloweenovou masku, nalezenou šťastnou shodou okolností. Když jí do vědomí pronikl celý její význam, začala doktorka Pulaski chápat, k čemu potřebují na Lorce masky. Zakrývaly slzy a úzkost.

Pochmurné představy doktorce náhle přerušily výkřiky a pláč zvenčí. Výkřiky se změnilly v jekot a na boku chýše něco zapraskalo. Riker vyburcován k činnosti vyskočil ze dveří. Poutník popadl meč z pracovního stolu Výtečných Rukou a hnál se za ním.

* * *

Starý výrobce masek padl na kolena a kvílel: "Nájezdníci! Nájezdníci!"

Tou dobou už Kate dorazila ke dveřím. Spatřila, že náves se proměnila v chaos. Vesničané přechali všemi směry a za nimi se řítily a mávali meči jezdcí. Whiff, obrovitý Antarean, srazil mávnutím ruky jednoho poníka do chýše Výtečných Rukou a pustil se do křížku s jakýmsi mužem v červené masce. S hrůzou sledovala, jak útočník rozřízl ostrou čepelí Whiffovi rameno. Ale říznutí nebylo natolik vážné, aby velikánského Antareana vyvedlo z rovnováhy; uchopil muže za chomáč vlasů a zkroutil mu šíji do ohavného úhlu. Červená maska spadla na zem pod kopyta poníka.

Podobné scény na ni útočily odevšad. Jeden vesničan stál sice připraven k boji, ale útočník jej bleskově nabodl v plném cvalu na oštěp a pak umírající tělo táhl nejméně deset metrů, než se utrhl. Zranění vesničané se plazili mezi kůly svých chýší, útočníci je honili a ty nejpomalejší dobíjeli. Uprostřed nejhorší tlačenice vrazila jakási postava v jílové masce meč do nohy jednomu z útočníků skrz mřížovaný koš na sedle jeho poníka. Muž i zvíře se zamotání do sebe zhroutili a postava vrazila meč do břicha padlého útočníka až po jilec.

Kate si s úžasem uvědomila, že tou postavou je Denní Poutník. Ani se neobtěžoval vytáhnout vlastní meč, ale prostě se zmocnil meče oběti. Otočil se právě včas, aby odrazil úder pěšího útočníka v červené masce. Kramář svižně podřepil a širokým obloukem mu odsekl nohy v kolenou.

Pulaski sledovala, jak se Riker vnořil mezi dvě chýše, zatímco za ním vyrazil útočník s oštěpem. Zbraň minula komandéra o centimetry a zůstala třet v doškové střeše oplácené jilem.

To Willovi poskytlo přesně tu příležitost, jakou potřeboval. Popadl muže a stáhl jej z poníka.

Oba je přitom povalil na zem, ale útočník se mu hbitě vysmekl, odkutálel se a vyskočil. Tasil meč, ale Will jej popadl za zápěstí dříve, než ho mohl použít. Nyní, když oba muži natahovali ruce, aby se zmocnili zbraně, to byla otázka hrubé síly. Riker použil techniku tchai-t'i, aby si útočníka přehodil přes hlavu, a než soupeř dopadl, zvedl jeho meč. Během vteřiny byl útočník opět na nohou a sahal po oštěpu, ale Will mu vrazil meč do podpaží, přetl klíční kost a hrot projel krkem. Riker couvl, zděšený tím, co udělal, zatímco útočník se zhroutil na zed.

Pak jí výhled zastřela červená maska a doktorka spatřila zdvižený meč, který se jí chystal probodnout. Než mohl útočník dokončit pohyb, zasáhl jej oslepující záblesk světla a znehybnil ho uprostřed náprahu. Vyděšený poník uskočil a jezdec po hlavě spadl na zem. Tam zůstal bez hnutí ležet.

Doktorka, která z té záchrany v posledním okamžiku ještě lapala po dechu, vzhledla a uviděla podporučíka

Greenblattovou stát u vozu. Důstojnice bezpečnosti jí dala vztyčeným palcem znamení a pak zvedla fázer na dalšího útočníka. Avšak ten toho viděl dost; nasadil poníkoví ostruhy a co nejrychleji odcválal z vesnice.

Konečně doktorka spatřila Data; chránil skupinu dětí, schoulených pod chýší. Jeden z pěších útočníků se na androida vrhl s mečem. Dat útočníka šokoval tím, že uchopil špičku meče holou rukou a zastavil ji několik centimetrů od svého břicha. Ať jím bandita kroutil a cloumal sebevíc, mečem nepohnul; jako by vězel v cementu.

"Už ho nevrátím," řekl Dat.

Muž v červené masce se rozhlédl, a protože viděl, že většina jeho druhů je mrtvá nebo zmizela, pustil meč a pokusil se uprchnout. Naneštěstí pro něj se za ním vyřítla hrstka vesničanů, povzbuzená zjevným vítězstvím, a ubila ho zemědělským náradím. Kate odvrátila oči.

Prohlédla podporučíka Whiffa, aby zjistila, jak vážně je zraněn. O chvíli později se k ní připojili Riker s Greenblattovou a Datem.

Antarean byl stále při vědomí a seděl zpřímá, ale z ramene mu proudila krev.

"Možná bych mohla zastavit krvácení," řekla doktorka, "ale pokud byla přerážnuta tepna, měli bychom ho vážně poslat na ošetřovnu."

"Je zraněn ještě někdo další?" zeptal se Riker.

Členové posádky Enterprise zavrtěli hlavou. Byli pořád ještě příliš omámeni, než aby toho moc namluvili.

"Je zraněno mnoho vesničanů," řekl Dat. "Nejméně čtyři jsou mrtví."

"Mrtví," opakoval Riker otupěle a pohlédl na útočníka, kterého zabil.

"Celé jsem to viděla," řekla Kate. "Neměl jste na vybranou."

"Proto se nebudu cítit lépe," zabručel Will v marné snaze vytlačit z mysli pohled na zhroucené tělo.

Riker pocíťoval jenom výčitky svědomí, ale vesničané se nadšeně smáli a okrádali těla zabitých útočníků. Zranění obyvatel vesnice byla ošetřována a své mrtvé pohřbívali s úctou, ale kolem pěti mrtvých útočníků se strhl velký poprask. Vesničané jim obřadně snímali masky a posmívali se jejich holým obličejům. Někteří kolem té spousty krve tancovali.

Riker setřásl pocit viny a vkročil do jedné chýše, aby se podíval dovnitř. Byla prázdná. "Date, máš u sebe komunikátor?"

"Ano."

"Vezmi podporučíka Wiffa dovnitř a zavolej Geordiho, ať transportuje Whiffa na ošetřovnu."

"Ano, pane." Android bez námahy zvedl zraněného důstojníka a odnesl jej do chýše.

Komandér unaveně položil ruku na rameno Kate Pulaski. "Pojďte, doktorko, podíváme se, co můžeme udělat pro zraněné. Starosti, jak celou událost vysvětlím v lodním deníku, si budu dělat později."

Po zbytek dne Katherine Pulaski ošetřovala zraněné vesničany. Ve vážném nebezpečí se nacházel pouze jeden z nich a pravděpodobně by přišel o nohu, i kdyby jej mohla vzít na palubu Enterprise. Tomu ovšem bránila Základní směrnice, stejně jako bránila vměšování do záležitostí obyvatel jakékoliv planety, ale nezakazovala členům Federace bránit své životy při bezohledném útoku.

I když jí ostatní s vážně zraněnými pomáhali, teď byla Kate sama v prázdné chýši a ošetřovala posledního pacienta, ženu s povrchovými ranami na zádech a rukou. Riker byl venku s Datem a podporučíkem Greenblattovou a zjišťovali, co asi znamená fakt, že objevili v obchůdku výrobce masek halloweenské prasátko. Přinejmenším se dozvěděli, že Picardova skupina se dostala do kontaktu s tlupou Lorčanů, vedenou někým jménem Pronikavé Ostří. Kate mohla jen doufat, že se Poutník mýlil, když tvrdil, že společníci Pronikavého Ostří jsou jen o málo lepší než tlupa nájezdníků.

Ozvalo se zaklepání na dveře. "Vstupte!" zvolala Kate.

Dovnitř strčil hlavu Riker. "Doktorko, končíte? Denní Poutník říká, že výrobce masek a představení vesnice nám chtějí poděkovat za pomoc. Možná je to příležitost dát se do práce."

"Jsem hotová," odpověděla doktorka a urovnala poslední obvaz. "Měňte si je dvakrát denně," řekla ještě ženě a podala jí balíček sterilních obvazů, který byl transportován z lodi.

"Děkuji vám, léčiteli," řekla žena uctivě. Na cestě ven kývla na Rikera. "Vám také děkuji, pane."

Riker jí pokynul jílovou maskou. "Jsem rád, že jsme mohli být nápomocni."

"Udělalí jste víc, než že jste nám jen pomohli," opáčila žena. "Osvobodili jste nás."

Jakmile žena odešla, otočil se Riker k Pulaski a ztlumil hlas. "Musel jsem jim říci, že Whiff je mrtev a že Dat odešel, aby se zbavil těla. Neexistuje žádný jiný způsob, jak objasnit jeho nepřítomnost, aniž bychom prozradili víc, než smíme."

"Rozumím," odvětila doktorka. Když komandér odešel, pečlivě uklidila chýši a zabalila veškeré vybavení. Nechtěla zanechat stopy jejich skutečné totožnosti.

Kate vyšla ven a spatřila, že se většina vesničanů shromáždila kolem Poutníkova vozu. Přidala se ke čtyřem učedníkům s jílovými maskami, kteří nyní stáli v řadě tváří v tvář Poutníkovi, Výtečným Rukám a shromážděným vesničanům. Od chvíle, kdy útok začal, kramáře ani výrobce masek nespátřila a přemýšlela, kde jsou.

Výtečné Ruce si významně odkašlal a postavil se tak zpřímá, jak mu letitá páteř dovolovala. "Dnes je velký den v dějinách naší milované vesnice," oznámil. "Nikdy jsme tlupu nájezdníků neodrazili tak úspěšně, a ještě jsme jich více jak polovinu zabili."

Dav zabučel na souhlas a někteří bujaře provolávali slávu.

Kate pohlédla na lodní kolegy, ale prosté masky neprozradily nic ze zvědavosti či rozpaků.

"V hluboké vděčnosti za vaši pomoc v čase nouze," pokračoval výrobce masek, "nám váš patron dovolil, abychom vás poctili maskami, které odrážejí vážnost, v níž vás chováme."

Výtečné Ruce pohlédl na Poutníka, který kývl na souhlas. Stál pyšně vedle vozu a Kate si pomyslela, že pod maskou Majetného s největší pravděpodobností září radost.

"Té, která se nazývá doktorkou," pokračoval Výtečné Ruce, "darujeme masku Bylinkáře, léčitelskou masku."

Obřadně zvedl ruku, jeden z mladších vesničanů odběhl domů a objevil se za okamžik se žlutou maskou s dvojicí zelených hadů, stočených uprostřed tváře. Zatímco držel masku opatrně za okraje, podal ji Výtečným Rukám, který ji slavnostně předal Katherine Pulaski.

Jakmile uchopila robustní bronzovou masku, pochopila, proč se jí dotýkali jen na okraji: barva na žluté tváři a kolem nádherných smaragdových hadů byla ještě mokrá a leskla se. S úžasem pohlédla na Poutníka.

"Nemusíte si masku nasadit hned teď," vysvětlil. "Ráno to byla červená maska, kterou měli na sobě vrazi. Teď přijde vhod jako maska Bylinkáře, kterou má nosit léčitel."

"Děkuji vám," řekla a trochu se zajíkla. "Je to pocta."

Výtečné Ruce přikývl a vesničané zamručeli na souhlas. "Nyní," pokračoval výrobce masek, "muže jménem Dat, který chránil naše děti, vyznamenáme tím, že mu darujeme masku Učitele."

Opakoval rituál se zdviženou rukou a čekal, zatímco jeden z mladíků donesl bílou masku. Byla trochu podobná té, kterou nosila pomocnice výrobce masek. Zdobily ji podivné znaky a symboly, ale byl jí dán dobrotivý úsměv a něžný výraz. Pokud si Kate pamatovala, byla to první usměvavá lorkanská maska, kterou viděla.

Dat přijal masku. I když měl obličej zakrytý, dokázala Kate rozpoznat, že android má z pocty radost. "Budu ji na věky opatrovat," slíbil.

"Té jménem Greenblattová," navázal výrobce masek, "která pevně vzdorovala, hájila vůz svého pána a srazila jednoho z útočníků ohnivým šípem, darujeme masku Lučištníka."

Přinesli další čerstvě přemalovanou masku. Svítila surrealistickou modří a bílými šípky, které přes temnotu černého pozadí vylétaly z nosní dírky k okrajům masky. Černé zbarvení a pevná konstrukce masce propůjčovaly vzhled impozantního kousku zbroje.

Mladá blondýnka přijala masku vlídně. "Kéž bych jí byla hodna," řekla.

Další maska podaná Výtečným Rukám byla nepozměněná maska Nájezdníka, stále ještě skropená krví. "Tato maska," řekl uctivě, "je darována na počest toho jménem Whiff, který již není s námi. Vezměte si ji, aby vám ho na cestě připomínala."

Podal masku Nájezdníka Poutníkovi, který ji uchopil oběma rukama a pohlédl jí do ponuré tváře.

"Nájezdníci představují všechno, čím v naší zemi pohrdáme," prohlásil. "Jsme dědičným právem i zvyklostí násilní lidé, ale nepotřebujeme tuto chuť po krvi uspokojovat nesmyslným zabíjením a rabováním mírumilovných vesnic. Můžeme naši energii namířit k tomu, abychom z rodné planety udělali lepší místo k životu."

Přijímám tuto masku pro své následovníky a přátele v naději, že již nikdy žádného nájezdníka neuvidíme." Ukázal na své překvapené učedníky. "Kdybych měl tučet dalších takových, nosil bych masku Mstitele a zbavil bych naši krásnou zemi všech banditů a lupičů. Možná, že se na trhu v Chalupářských Lukách konečně spojí mírumilovní Lorčané, aby skoncovali s těmito mrchožrouty, kteří loví nevinné."

Dav propukl v ovace a Katherine Pulaski znovu užasla nad schopnostmi svého "pána". Napřed kramář, pak výrobce masek, potom smrtelně nebezpečný šermíř a teď řečník a politik. Bral výčet povolání a masek, které mohl Denní Poutník vykonávat a nosit, nějaký konec?

Pochopitelně, že souhlasila s každým slovem, které pronesl. Otázkou zůstávalo, zda je on nebo někdo jiný na této planetě schopen vnést pořádek do společnosti, kde právo vytváří moc a konečným soudcem je meč? Byli Lorčané na pokojné soužití připraveni?

Dříve, než mohla o této otázce uvažovat hlouběji, zvedl Poutník ruce, aby utišil zástup, a pak začal hovořit: "Váš ctěný soused, výrobce masek, mě velmi poctil, neboť mi dovolil, abych sám daroval masku muži jménem Will Riker, který osvědčil opravdové vůdcovské schopnosti a velkou statečnost. Jemu se dostane zvláštního vyznamenání."

Odešel ke svému vozu, aby přinesl masku, a vrátil se s úžasným výtvozem ze dřeva a drahokamů známým jako Lesní maska. Mimořádný lesk zvýrazňoval překrásné černočervené žilkování. Otvory pro oči, nos a ústa očividně vznikly přirozeně ještě v době, kdy dřevo rostlo. Od brady jakoby vyrůstaly větve, proplétaly se po lících a zpodobňovaly růst stromu. Nad čelem se větévky změnily v neuvěřitelné seskupení zelených, žlutých a červených drahokamů, uspořádaných do podoby drobného listí. Krása této masky brala dech a Kate si ji ihned dokázala představit ve vzduchotěsné vitrině muzea.

Poutník masku zvedl do výše, aby si ji celé shromáždění mohlo prohlédnout. Jak provolávali slávu, komandér Riker couvl, jako by nemohl uvěřit, že ta nezměrná pocta je určena jemu. Ani Kate Pulaski tomu nemohla uvěřit.

"Vím, že ztratím schopného učedníka," řekl Poutník, "ale nenapadá mě nikdo jiný, na kom bych tuto masku viděl raději. Wille Rikere, nos Lesní masku, ať celý svět pozná, že jsi rozený šlechtic."

Podal úchvatnou masku Willovi, který ji uchopil rozechvělou rukou. "Nevím, co mám říci. Dostalo se mi od vás mimořádné pocty."

Výtečné Ruce a Denní Poutník radostně zatleskali. "Jenom ten, kdo je toho hoden, dokáže být tak uctivý. Budiž pozdraven náš nový šlechtic, náš bylinkář, náš učitel a náš lučištník. Truchlím nad skolem našich mrtvých. Ale z masek smrti se rodí nové masky. Oslavme je všechny hostinou."

Provolávání slávy teď bylo opravdu ohlušující a Kate pocítila, že ji vtáhl veselý shon vesničanů, z nichž se jí a ostatním vyznamenaným každý snažil osobně poblahopřát. A zatímco byla v moři barevných masek postrkována sem a tam, na okamžik zapomněla na úkol výsadkového týmu, na Enterprise a na důvod, proč všichni přišli na Lorku.

V té chvíli byla Lorčanem.

Kapitola osm

Kapitán Picard se ten den snad už postě ohlédl a uvažoval, kde je Worf se svým lorkanským průvodcem. I když polovina skupiny šla pěšky, Pronikavé Ostří je neúnavně povzbuzovala, a tak měli dobrý čas; od chvíle, kdy ráno zrušili tábor, urazili po hrbolaté cestě asi tak patnáct kilometrů. Ale po větvích velkých stromů se už plazila tma s jantarovými mraky a les se měl brzy zahalit soumrakem. Picard si nedělal starosti, zda je Worf schopen se o sebe postarat, ale chtěl vědět, jestli je velký Klingon v bezpečí.

Snad narazí na Fentona Lewise, který se musel pohybovat někde mezi větší částí skupiny a vesnicí. Pořád ještě nemohl uvěřit, že by velvyslanec Federace dezertoval. A "dezerce" byl vhodný výraz; o tom nebylo pochyb. Picard choval slabou naději, že se Fenton Lewis domníval, že bude-li sám, dokáže více a v každém případě má v úmyslu se vrátit. Ale kapitánův mozek si zároveň neustále přehrával rozhovor, v němž Lewis připustil, že až budou veřejně známy skutečnosti o smrti oněch dvou Ferengů, jeho kariéra skončí. Ve skutečnosti měl velvyslanec pramálo pohnutek vrátit se do stáda oveček Federace.

"Picarde," oslovil jej chraplavý hlas, "nevidím váš obličej, ale podle vašeho držení těla to vypadá, že máte potíže."

Jean-Luc se otočil, aby spatřil, jak vedle něj kráčí Pronikavé Ostří. Šla pěšky celou cestu, protože blahosklonně dovolila poradkyni Troi a vlastním přívržencům, aby jeli na ponících. Z osmičlenné skupiny cestovali celou dobu pěšky jenom Picard a Pronikavé Ostří.

"Dělám si starosti o Worf a Chladného Anděla," odpověděl. "Očekával jsem, že už nás dávno dohoní."

"Děláte si příliš mnoho starostí, Picarde. Oba muži jsou loajální, a jakmile budou moci, dohoní nás. Mají nejrychlejší poníky. Možná se zastavili, aby si zaflirtovali se ženami z vesnice."

Picard se pokusil představit si Worf, jak "flirtuje" s ženami ze sousedství. Ta představa mu vykouzlila na skryté tváři úsměv. "Jsem si jist, že jsou v pořádku. Možná se znepokojují zbytečně."

"Jenom pro případ, že by se zpozdili," řekla, "zřídíme tábor brzy, a tak jim umožníme, aby nás dohonili. Vím o kus dál o močálu, kde se dobře rybaří. Tam zastavíme."

Maska Hromu se odvrátila a Picard letným pohledem zachytil měděnou barvu vlasů Pronikavého Ostří. Měla je obtočené kolem šíje. Na tak atletickou ženu měla překvapivě štíhlý a ženský krk. Byla to vysoká žena, o šest nebo sedm centimetre vyšší než Picard, a v úžasné fyzické kondici. Nicméně se v duchu tázal, jak svalnatá je doopravdy a kolik z té impozantní postavy tvoří zbroj a maska.

Pak se Jean-Luc s pocitem studu pokáral. Teď tady v myšlenkách svléká ženu. Kapitán hvězdné lodi se chová jako láskou nemocný teenager. Musí svou nepatřičnou zvědavost držet na uzdě a soustředit se na misi.

Ale co vlastně ještě mají za úkol, kromě přežití? V této chvíli se zdálo, že šance nalézt mytologického Všemocného Zabijáka a vydupat si diplomatickou dohodu je směšně vzdálená. Byli odříznuti od lodi, postrádali dva členy posádky a pochodovali špatným směrem. Ukázalo se, že celá mise je naprostá hudařina.

Avšak jak pochodoval po boku Pronikavého Ostří, nemohl se cítit úplně neschopně. Mise byla částečně úspěšná, neboť získali upřímné přátelství a důvěru místní vůdkyně. Šli na místo, kde se očividně sejde největší shromáždění významných lorkanských osobností, jaké se momentálně konalo. Picard si sliboval, že misi dovede do úspěšného konce.

Když se otočil, aby se opět rozhlédl, spatřil, jak na něj šlechtična upřeně hledí. V důlcích lemovaných drahokamy jiskřily zelené oči. "Chtěla bych, abyste vy a vaše služebná se mnou, dnes večer pojedli v mém stanu," pozvala jej.

Přikývl a byl rád, že může tentokrát své emoce skrýt za odpudivou maskou zvířete.

"Bude nám potěšením."

"Dobrá," řekla rozhodně. "Pokud máme mít něco k jídlu, musím teď najít močál."

Bojovnice vykročila a dlouhé nohy ji bez námahy nesly do čela průvodu kolem jezdců na ponících. Kapitán uvažoval, zda ji nemá následovat a dozvědět se více o skrytém průchodu do podzemního moře, ale rozhodl se to neudělat. Uvidí ji u večere a to bude stačit.

Příliš mnoho Pronikavého Ostří by mohlo být nebezpečné.

* * *

Chladný Anděl s Worfem zastavili u močálu, aby napojili poníky a dali jim trochu zrní. Za normálních okolností by se zde utábořili na noc, ale Chladný Anděl byl přesvědčen, že nejsou moc daleko za hlavní skupinou. Na důkaz ukázal na několik čerstvých otisků kopyt a šlépějí v navlhlem jílu cesty.

Poručík Worf hleděl na svého statečného poníčka se soucitem a účastí. Přestože často zastavovali, trápili zpocená zvířata až do vyčerpání. Ale Chladný Anděl trval na tom, že poníci to mohou zvládnout, a Worf vzal lorkanského cvičitele za slovo. Navzdory jantarovým mrakům blížící se tmy zůstávali koně čilí a připravení dát se opět do klusu, zatímco hrabali kopyty a hravě pohazovali vaky s krmivem.

To jsou mladí koně," ujistil jej Chladný Anděl, když prozkoumal uzdu poníka. "Ten můj má zuby jako sekýra. Podívej se, jak rozžvýkal úplně nové udidlo."

Worf si masíroval bolavé hýždě a několikrát se hluboce předklonil. "Možná bychom měli zbytek cesty jít pěšky."

Chladný Anděl se rozchechtal. "V zemi, odkud pocházíte, nemáte poníky?"

"Ó, ne," odpověděl Klingon. "Jsem zvyklý na jezdecké koně."

Chladný Anděl tázavě vztyčil výpravnou rybí masku. "Koně?"

"Podobné těmto zvířatům," odvětil Worf a pohlídl propocenou hřivu poníka, "jenom větší."

Lořčan pokrčil rameny, jako by byl ochoten připustit, že něco takového může přicházet v úvahu. "Slyšel jsem mnoho příběhů o ponících ze starých časů - předtím, než se rozdýchal Drak. Vypravěči říkají, že poníci nepocházejí z Lorky, ale že sem přišli spolu s našimi předky. Ale ti prastarí poníci byli odlišní. Byli stejně chytří jako lidé, uměli tančit a kouzlit."

Věříte něčemu takovému, Worfe?"

"Ano." Poručík přikývl, protože si vzpomněl, že Lorčané pocházejí z divadelního souboru, který možná používal cvičené poníky jako součást představení. Poníci by jistě byli lepšími vesmírnými cestovateli než koně normální velikosti. "Nedá se přesně říci, co se událo v minulosti," poznamenal. "Ale pochybuji, že poníci někdy byli stejně chytří jako lidé."

"Možná ne," souhlasil Lorčan. "Chovám poníky a myslím si, že nejsou vůbec chytří."

"Ale tito jsou stateční a vytrvalí," řekl Worf upřímně a pohlédl do očí kurážného koně.

Chladný Anděl přikývl. "Děkuji ti. Tyto dva jsem vycvičil z hříbat."

"Máte někde farmu?" zeptal se Klingon. "Nebo ranč?"

"Pronikavé Ostří má daleko na západě nádherné sídlo," vysvětlil pyšně. Pak se stal nostalgickým. "V posledních měsících jsme tam nebyli moc často. Má tučet nevolníků, kteří hospodaří s půdou a pěstují obilí. Teď už si asi myslí, že jim to místo patří."

"To jste Všemocného Zabijáka hledali tak dlouho?"

"Dlouho," zahučel Lorčan, "hledali jsme mrtvého muže a hledali jsme přívržence a bojovníky ve snaze přimět lidi, aby přijali Pronikavé Ostří za královnu. Ale prosadit změnu je na Lorce těžké. Lidé dávají přednost starým příběhům a tradicím, takovým, jako je bezmyšlenkovitá oddanost Všemocnému Zabijákovi."

"Co vlastně udělal?" zeptal se Worf.

"Nosil masku Moudrosti," odpověděl cvičitel, jako by to stačilo. "Vím, že Zabiják byl skvělým válečníkem, který urovnal mnoho sporů, ale jeho doba patří minulosti."

"Jak důležité je pro vládce, aby nosil masku Moudrosti?"

Chladný Anděl se odmlčel, aby se pod maskou poškrábal. "Nemohu uvěřit, jak můžete být vy cizinci nevzdělaní."

Vládce, který by nenosil masku Moudrosti, by byl možná někým uznán, ale ne všemi. Jakmile by se objevil někdo jiný s maskou Moudrosti, byl by za krále uznán on. Protože Pronikavé Ostří neví, kde se maska Moudrosti nachází, je to pro ni těžší."

"Pokud tedy vládce nevlastní masku Moudrosti," dospěl Worf k závěru, "jeho právo vládnout je vždy zpochybnitelné. Masky je forma ratifikace."

Chladný Anděl obratně sundal vak s krmivem a nabídl hrst poníkovi. "Slovo 'ratifikace' neznám, ale mnozí Lorčané věří, že maska Moudrosti sama vybírá vládce. Neptej se mě jak. To se dá jen těžko vysvětlit."

Klingon souhlasil a nasadil poníkovi uzdu.

Chladný Anděl navrhl: "Pojďme kus pěšky, aby poníci mohli strávit potravu."

Lorčané zřídili tábor v rekordním čase, protože se nemohli dočkat, až si po tak namáhavém pochodu odpočinou. V močále nachytali ryby a ty teď začínaly syčet nad ohněm založeným uvnitř obří jedle. Kapitán Picard a poradkyně Troi čekali, dokud nestáhl z větví první plátky, a pak se přiblížili ke stanu Pronikavého Ostří.

Noc pod velkými neprůhlednými mračny byla temná, ale zároveň nejteplejší ze tří nocí, které výsadkový tým strávil na Lorce. Jak se Picard s Deannou přiblížili ke stanu, vylekali se když se střecha zakomíhala a před nimi se náhle vynořila lesklá velvyslanecká maska. Opeřený Pavouk se od svého povýšení motal všude, střežil návštěvníky místo Pronikavého Ostří, každému vnucoval své názory a všestranně se snažil otrávit.

"Chtěli jste něco?" zeptal se.

"Byli jsme pozváni, abychom povečeřeli s Pronikavým Ostřím," odpověděl Picard a popuzeně se zašklebil. Jak snadno dokázala maska zakrýt pocity! Jako kapitán byl Jean-Luc zvyklý emoce ukrývat. Nyní mohl obličej poskládat do jakéhokoliv výrazu, který si zvolil. Masky se tvářila stále stejně zdvořile.

"Paní nás pozvala sama," dodala Deanna.

Obrovitá stříbrná maska přikývla a Opeřený Pavouk rozevřel střechu stanu; tím odhalil olejové svítilny v pozadí.

"Nyní si vzpomínám, že se o tom zmínila. Vstupte prosím a jděte dál. Paní se oblékla k večeři."

Její Výsost Pronikavé Ostří se skutečně oblékla k večeři. Měla na sobě bílý péřový župan, který jí splýval z ramen až k nohám a propůjčoval jí podobu zářivého sloupu. Zjevení korunovala maska Hromu a Jean-Luc Picard měl pocit, jako by hleděl na anděla.

"Posaďte se, prosím," vyzvala je a rozmáchla se. "Je mi líto, že vám nemohu jako židle nabídnout nic lepšího než sedla."

Jean-Luc si všiml, že sedla ani nevypadají po tolika hodinách chůze nepohodlné. Posadil se a stejně tak učinila i poradkyně Troi.

"To je překrásný župan," pochválila Deanna.

"Děkuji vám, Služebná." Masky Hromu přikývla. "Máte nějaké jméno, jímž byste přednostně chtěla být nazývána?"

"Deanna bude stačit," odpověděla masky tvaru elipsy.

Dva lorkanští sloužící vstoupili s kovovými talíři plnými horkých ryb a husté ovesné kaše uvařené z téhož obilí, jaké dostávali poníci. Každému ze tří stolovníků dali šálek vody, talíř a dřevěnou lžici a pak spěchali sníst vlastní večeři.

Pronikavé Ostří seděla se zkříženými nohama na zemi a balancovala talíř mezi stehny. "Jezte," zavelela.

Picard se pod maskou zasmál její nekrálovské póze. Byla myslí a povahou královnou, ale nikdy k tomu nebyla vychována. Dalo se jí ovšem přičíst k dobru, že byla neustále tímž člověkem, ať ji halila hrubá pytlovina a bahno nebo si oblékla drahokamy a večerní šaty.

"Ujišťuji vás, že jsem potěšena, že vás mám za spolence," řekla vášnivě. "Ale mám jednu otázku. Až dorazíme na veletř, podpoříte mě jako královnu?"

"Nemůžeme nikomu stranit ve vašich vnitřních záležitostech," řekl Picard upřímně.

"Proč ne?" zeptala se Pronikavé Ostří a předklonila se. "Budete podporovat někoho jiného?"

Picard s Deannou na sebe pohlédli a poradkyně na sebe vzala úkol odpovědět. "Přicházíme z dalekého vesmíru a máme přísně zakázáno vměšovat se do vaší kultury. Ale chtěli bychom být přátelé a ujistit vás, že mezi myriádami světů ve vesmíru nejste sami." Mávnutím ruky chtěla naznačit celou Galaxii.

"Ano, hvězdy," vzdychla Pronikavé Ostří a uvolnila se. "V tomto ohledu jste vy a Ferengové stejní. Připomínáte nám, že naši předkové přišli z hvězd. Bohužel o nich mnoho nevíme."

"Co o minulosti víte?" zeptal se Jean-Luc.

"Víme, že přežili hroznou katastrofu," odpověděla Lorčanka. "To říkají všichni vypravěči příběhů. Ve starých dobách, ještě než se usadili na tomto místě, cestovali naši předkové kolem této planety v obří vzducholodi. Ale poté, co přišli sem, vydechl Drak, který žije uprostřed světa, obludný sloup ohně a vzducholod' pohltil."

Deanna se prudce napřímila. "Tím by se to vysvětlilo. To vysvětluje mé sny, kapitáne. Domnívám se, že když hvězdná loď divadelního souboru obíhala Lorku, protrhla obrovská sopečná exploze atmosféru planety a zničila plavidlo. Také zahalila planetu věčným mrakem, který snížil teplotu a učinil život nesmírně obtížným. Od té doby byli ti, kdo přežili, ponecháni napospas nehostinné přírodě, aby se protloukali bez technologie, která byla všechna zničena při katastrofě."

Ale masky a pozůstatky divadelního dědictví přežily," opáčil kapitán.

Pronikavé Ostří je přerušila; zdálo se, že je zmatená. "Z vás dvou by byli dobří vypravěči, kdyby vám někdo rozuměl. Minulost je minulost. Víme o ní velmi málo a neděláme si s ní starosti. Mou starostí je budoucnost. Jak mohu přimět své krajany, aby se za mne postavili? Lorca potřebuje vůdce."

Kapitán zavrtěl hlavou. "Nemůžeme vám pomoci upevnit moc. Jsme na misi, která má navázat kontakt, nic víc."

Pronikavé Ostří narovнала atletická ramena. "Pak pro nás nemáte takovou cenu jako Ferengové. Když ti sem přijdou, nabízejí obchod - výrobky, které nemáme. Nabízejí synthehol, který si mnoho našich lidí oblíbilo."

"Co chtějí na oplátku?" zeptal se Picard.

"Mají zájem o mech, který pokrývá stromy."

Picard přikývl. "Levná přírodní izolace - ochrana proti ohni. Mohli by ji se stromů stáhnout. Kde byste pak byli? Vaše lesy by shořely. Ferengové vždycky něco chtějí. My nabízíme přátelství a na oplátku nic nežádáme."

"Viděla jsem vaše přátelství," odporovala Pronikavé Ostří. "Přišli jste sem s maskou ukradenou Ferengům. To je příklad vašeho přátelství?"

Jean-Luc mávl rukou. "Začněme znova. Pozvala jste nás na večeři, ne na politickou debatu. Co se mě týče, měla byste mít možnost jednat s Ferengy, s Federací nebo s kýmkoliv, koho si vyberete. Přišli jsme sem, abychom přijali a ocenili vaši pohostinnost, nic víc."

"To je lepší." Pronikavé Ostří přikývla. "Politika je příliš nudným tématem k večeři. Musíme být vděční za to, že jsme se setkali." Pohlédla zpřímá na kapitána.

"Tak to cítím i já," reagoval napjatě.

Protože Deanna Troi předpokládala, že její přítomnost bude brzy nadbytečná, spolkla poslední sousto ryby. Snědla už dost toho, co pro ni bylo velmi sytým jídlem. "Děkuji vám za výtečnou večeři," řekla. "Musím jít."

Ani Picard ani Pronikavé Ostří se ji nepokusili zastavit. "Spěte dobře," popřála jí šlechtična.

"Budete u stromu?" zeptal se kapitán.

"Ano," odpověděla Betazoidka. "Zůstanu kvůli poručíku Worfovi a velvyslanci Lewisovi v pohotovosti."

"Ale trochu se vyspěte," nařídil Picard.

Deanna vstala a přikývla. Za okamžik zůstali Picard a Pronikavé Ostří sami v tlumeném světle dohasínající svítlny. Noc kolem nich byla tichá a teplá a ani světlo či slídivé oči do stanu z nepromokavého plátna nepronikly.

Odložila talíř a postavila se v celé své impozantní výšce. Pěřový župan se třpytil a ještě podtrhával krásu její přepychové postavy. "Musím vám něco ukázat, Picarde."

"Co?"

"Můj obličej."

"Rád bych ho spatřil," zachroptěl Picard a také vstal, aby mohl čelit pohledu na ni.

"A já bych vám ho ráda ukázala," nadechla se vznešená bojovnice, "ale nejsem na takové počínání zvyklá."

"Je tak neobvyklé ukazovat tvář důvěrným společníkům?" zeptal se kapitán.

"Pro mne ano."

Picard se snažil najít správná slova. "Nechci, abyste se kvůli mně necítila dobře. Naše zvyky nejsou vašimi. U mne doma bych vaši tvář viděl při prvním setkání."

Měla tichý a zamyšlený hlas. "To považuji za nemyšlitelné, ale svým způsobem pěkné."

"Tak mi dovozte, ať vám napřed ukáži sebe," řekl Picard. Sňal masku Cvičitele a vyčkával; obdařil ji jen zdrženlivým úsměvem. Pamatoval si její reakci na holý obličej Fentona Lewise a nechtěl ji vyděsit.

Oči Pronikavého Ostří se uvnitř jamek orámovaných drahokamy rozšířily a ona přistoupila těsně k Picardovi. Když váhavě natáhla rozechvělou ruku, aby se dotkla jeho obličeje, zíral jí do strašidelných očí. Když neucukl, dodalo jí to odvahy a začala mu hladit lícní kost a přejela rukou po čelisti až k bradě. Hřbetem ruky pohládila krátké, tři dny staré vousy. Oběma rukama sledovala tvar Picardova tenkého aristokratického nosu a prsty mu jako vějíř rozprostřela po obočí.

Chvilí tak setrvala a její prsty doháněly Picarda k šílenství. Když mu přejela dlaní přes čelo a temeno hlavy, přitiskla se k němu tělem.

Picard přestal uvažovat jasně. Chtělo se mu hladit ji všude, po celém těle, ale ruce byly přitahovány maskou Hromu. Masky působila jako zakřivené zrcadlo, které odráželo zlatavé světlo svítlny a zborcené obrazy jeho vlastní tváře. Sáhl

po řemincích masky.

"Nechte to na mně," řekla a lehkým dotykem si sáhla do týla. "Je na to figl." Když jí maska sklouzla z obličeje, zachytila ji rukou.

Picard zalapal po dechu. Nebyl připraven na tak pobledlý nevinný obličej, v němž nebyla ani stopa zkaženosti a klamu. Obličej bojovnice vyhlížel neuvěřitelně mladistvě a Picarda na okamžik vydělala myšlenka, že by mohla být ještě dítětem. Ale ne, napadlo jej, když jí pohladil jemné lícní kosti a hebkou pleť, dětská je jenom ta pokožka. Protože pleť obličeje té dívky nebyla nikdy vystavena škodlivému ultrafialovému záření, vypadala Pronikavé Ostří možná o dvacet let mladší, než byla.

Avšak tvář bojovnice nebyla úplně bez kazu. Od kořínků vlasů přes čelo až po kořen nosu se jí šikmo táhla zubatá jizva.

Jean-Luc natáhl ruku, aby se jizvy dotkl, a Pronikavé Ostří couvla. Ale políbil ji ruku, což ji uklidnilo. Vrátila se mu do náruče a dovolila mu, aby se dotkl oné jediné vady. Byla to stará jizva, sotva tmavší než její neobyčejná pokožka, ale měla obrysy horského pásma na plastické mapě. Očividně si byla jizvy vědoma jen zpola - a Picard obavy rozehnal polibkem.

Prozkoumával vroucí a rozechvělé rty a byl uvržen do hlubokého tunelu zapomnění. Na světě nezáleželo na ničem jiném, jenom na těch rtech. Padl do slastné propasti tak hluboko, že neslyšel zvenku volání. Pronikavé Ostří se od něj neochotně odtáhla.

Uchopila masku a jemu pokynula, aby udělal totéž. "Co se děje?" zavolala.

"Chladný Anděl a ten nový sluha se vrátili!" oznámil Opeřený pavouk. "Ten druhý sluha, který si připadá jako Cvičitel, by měl být informován."

"Děkuji vám," pronesla Pronikavé Ostří.

Melancholicky se na Picarda usmála a přetáhla si masku přes hlavu. Jako opona spouštějící se na půvabnou scénu jeviště maska znovu zakryla andělskou tvář Pronikavého Ostří. "Musíte jít, Picarde."

Ztěžka si povzddech, hluboce zklamán. Než si nasadil masku, podařilo se mu říci: "Dnes večer jsem byl poctěn."

"Já také," oplatila mu poklonu. "Jsem tak ráda, že jste s námi."

Jean-Luc opustil stan dřív, než mohl říci něco hloupého.

* * *

Jakmile se kapitán Picard, poradkyně Troi a poručík Worf ocitli dost daleko z doslechu Lorčanů, Worf si okamžitě stáhl masku a začal si z ní sklepávat hrudky bláta.

"Nic, kapitáne," řekl ponuře. "Nedozvěděli jsme se o Všemocném Zabijákovi nic, co bychom již nevěděli. Ale ať vlastní masku Moudrosti kdokoli, určitě velí více přívržencům a podaným než kdokoli jiný."

"To je jisté," souhlasil Picard.

"Jaká je vesnice?" zeptala se Deanna.

"Primitivní," odpověděl poručík a stíral si slepený jíl z obličeje a krku. "Chýše jsou postavené na kulech a nejváženější osobou je výrobce masek. Masky nosí dokonce i děti."

"Jak jste se tak zašpinil?" zeptal se trochu pobavené Picard.

"Spadl jsem do močálu," přiznal se Klingon. "Tohle je pekelná planeta."

Deanna nervózně přešlapovala. "Máme špatné zprávy. Velvyslanec Lewis zmizel."

"Přesněji řečeno," upřesnil Picard úsečně, "utekl."

Worf zvedl hlavu a svažtil záhyby obočí. "To je nanejvýš nešťastné. Osobně jsem toho muže neměl rád a nepřekvapuje mě, když slyším, že je nespolehlivý, ale cenil jsem si jeho schopností."

Důstojník bezpečnosti pokrčil rameny a doloval si kusy jílů pro změnu z vousů. "Dá se říci, že bez velvyslance naše mise skončila a my se co možná nejdříve můžeme vrátit na Enterprise."

"Mohlo by se zdát, že naše mise selhala," připustil Picard. "Minimálně ta část, která se týká doprovodu velvyslance k oprávněným lorkanským představitelům. Ale kdo vůbec jsou oprávnění představitelé téhle planety?"

"Pronikavé Ostří," navrhla Deanna. "Domnívám se, že její přívrženci v ní věří skoro stejně, jako si věří ona sama."

Jean-Luc sváděl těžký duševní souboj, neboť se snažil tu výjimečnou ženu objektivně zhodnotit. On byl do ní zamilován, ale byli do ní zamilovaní Lorčané? Měla dostatek podpory, aby mohla vládnout Lorce bez posvátné masky Moudrosti?

"Brzy zjistíme, jak je Pronikavé Ostří důležitá," předpověděl. "Na trhu. Mezitím budeme získávat víc a víc poznatků o planetě, její minulosti a sociální struktuře. Domnívám se, že v daném okamžiku jsme se skupinou Pronikavého Ostří v bezpečí, a můžeme jenom doufat, že v bezpečí je i Fenton Lewis."

"Enterprise, pane," připomněl mu Worf. "Nevědí, co je s námi, a určitě mají mimořádné obavy."

Jean-Luc sklonil hlavu a povzddech si. "Vím, jaké znepokojení panuje na palubě Enterprise. Ale není možné, aby neobjevili tak velké shromáždění, jako je tento nadcházející trh. Najdou nás. Mám důvěru v komandéra Rikera a zbytek posádky."

S rutinou starého zvyku si Worf a Troi připjali bronzové masky a kráčeli k ohni. Jean-Luc pohlédl na hrůznou masku zvířete ve vlastní ruce a užasl nad lehkostí, s níž byl výsadkový tým vtažen do kultury masek. Když si vzpomněl, jak nádherný byl upřímný obličej Pronikavého Ostří, nebyl si již jistý, zda Lorčané dělají chybu, když milují masky.

* * *

Denní Poutník si byl vědom času, který potřebují, aby urazili vzdálenost k Chalupářským Lukám, a chtěl místo oslavy ve vesnici cestovat přes noc. Ne že by ty oslavy byly nějak ohromné. Vesničané pohostinně otevřeli své truhlice, ale byli chudí a měli jenom věci opravdu nezbytné k životu; trochu ryb, ale většinou sušených, a krupicovité obilí. Lovecký oddíl odešel nychytat vírdžany, ale k velké Poutníkové radosti se vrátil s prázdnými rukama.

Mnozí vesničané strávili odpoledne místo oslavami modlitbou k Drakovi a jiným bohům. Vždyť ztratili čtyři lidi a hodně jich bylo zraněno, připomněl si velitel Riker. Ve vesnici, kde žila snad pouhá stovka obyvatel, to byly značné ztráty. Hudba byla tichá a zajišťovalo ji pár strunných nástrojů.

Nyní se Poutník s druhým výsadečným týmem toulal konejšivou nocí, zatímco je stromy přátelsky obklopovaly. V obavě před děrami a močály trval jejich patron na tom, že budou kvůli poníkovi udržovat jen pomalý krok. S loudáním a s pomyšlením, že se vyhnou jakémukoliv rozčilení, byl spokojen i Will Riker. Hluk krátké, ale krvavé bitky mu stále burácel v uších a on si velmi přál, aby to pominulo. Násilí má tak blízko k normálnímu způsobu života, pomyslel si, na planetě i v duši člověka. Pořád ještě si nechtěl vybavit pohled na muže, jež usmrtil.

Zvedl ruku a pod prsty ucítil naleštěné dřevo Lesní masky. Její chladný povrch mu poskytoval úlevu. Will se rozhodl, že si masku ponechá, pokud to bude možné, jako vzpomínku na Lorku. I když sem nechtěl jít - chtěl jen a pouze najít kapitána - Will cítil, že jej Lorčané uznávají. A s ním i celý tým. Všichni přece obdrželi povýšení za zásluhy v boji. Ale udílení masek bylo více než vyznamenáním; bylo způsobem, jak přivítat v obci nové lidi.

Lorčané přesně vypožadovali, čím by jim jednotliví členové týmu mohli přispět, a přidělili každému z nich profesi. K dobru jim byla možné přičíst, že nezbožňovali peníze, ačkoliv se zdálo, že některé primitivní mince mají jistou hodnotu. Ale masky v sobě nesly opravdovou hodnotu, protože vyjadřovaly cenu každé osoby pro společenství.

Will téměř litoval, že už nenosi masku poddaného. Postrádal obyčejnost údělu učedníka.

Nechápal zcela, co znamená nosit masku šlechtice. Pokoušel se sám sobě namluvit, že to z něj udělalo jakéhosi důstojníka, a nic víc, ale ve způsobu, jakým jej vesničané oslovovali, když začal masku nosit, byla obřadnost. Nebo strach?

"Prr," vydechl Poutník, přitáhl otěže a zastavil pomalé kodrcání vozu. Nepřestával šeptat. "Rikere, před námi někdo je."

Riker skočil kramářovi po bok. Dat, doktorka Pulaski a podporučík Greenblattová znehybněli a naslouchali. Stíny u úpatí velikých stromů byly dost tmavé, aby schovaly armádu.

Will napínal oči a uši, aby něco objevil, ale nedokázal to. "Možná je to Reba," podotkl.

"Reba by nečekala, aby mě mohla pozdravit," namítl starý kramář. "Skočila by na vůz a popadla by mě do náručí."

Riker pohlédl na podporučíka Greenblattovou a zahlédl, jak svírá fázorovou pistoli, dosud ukrytou v pouzdře. Dal jí znamení a ona ji tajně vytáhla.

"Neznamenáme pro vás hrozbu," zavolal velitel.

"Cesta je dost široká, abychom prošli všichni," opáčil Poutník.

Ve stínu překvapivě blízko vozu vstala osamělá postava. Chvilí vyčkávala a pak kráčela přímo k nim; pomalu a rozvážně pohupovala pažemi.

Já pro vás také neznamenám hrozbu," řekl radostný mužská hlas. "Jsem sám."

Cizinec zůstal neviditelným, dokud se nezastavil necelé dva metry od nich a Will mohl konečně spatřit jeho masku, umělecký výtvar ozdobený péry bílé, hnědé a levandulové barvy.

"Dobrý večer, pane Posle," zvolal Poutník s úlevou. "Určitě máte spěšnou zprávu, když cestujete tak pozdě v noci. Ale nemáte důvod se před námi schovávat."

"Promiňte mi," omluvil se muž v masce Posla. Uklonil se a vlasy mu spadly přes ramena. "Stalo se mi neštěstí. Báł jsem se, protože jsem nevěděl, kdo jste."

"Počkejte okamžik," řekl pojednou Dat a vykročil k neznámému. "Ten hlas poznávám. Vy jste velvyslanec Fenton Lewis, že ano?"

Muž leknutím zavrával a o krok ucouvl, zahleděl se na masky všech přítomných a pak se rozesmál, až se za břicha popadal. "To je senzační!" vykřikl. "Nepoznal jsem ani jednoho z vás. To je ten android?"

"Velvyslanče?" optal se Riker a proběhl kolemponika. Žády k Dennímu Poutníkovi si strhl masku.

"Rikere," zvolala zmatená sova. "Nikdy bych si nepomyslel, že vás tak rád uvidím."

"Kde je kapitán?" zeptala se Kate Pulaski. "A ostatní?"

"Vy jste nic neslyšeli?" zeptal se velvyslanec.

Několik masek zavrtělo hlavou.

Velvyslanec Lewis se dotkl své opeřené masky a po krátkém v zaváhání si ji sundal. "Je ironické," řekl, "že se musím řídit hodnotami této masky a být poslem špatných zpráv."

"Jakých zpráv?" zeptal se Riker.

"Kapitán Picard a ostatní jsou mrtvi."

Kapitola devět

"Co?" zalapala Kate Pulaski po dechu. Strhla si masku Bylinkáře. "Kapitán je mrtev?"

Will Riker sklopil hlavu a skoro si přál, aby si masku mohl opět nasadit. "Co se stalo?"

"Byli jsme napadeni tlupou zlodějů," odpověděl Lewis. "Vedla je jakási žena."

"Pronikavé Ostří," řekl Dat zasmušile.

Fenton Lewis pokrčil rameny. "Mohlo by to být její jméno. Nedostali jsme příležitost, abychom je poznali."

"Vy jste jediný, kdo přežil?" zeptal se Riker, aniž by se obtěžoval zakrýt pochybnosti. "Jak se vám to podařilo?"

"A jak jste přišel k té masce?" zeptala se doktorka Pulaski.

Lewis zdvihl ruce. "Jednu otázku za druhou, prosím. Vím, že má zpráva pro vás znamená hrozný šok a chcete znát

každou podrobnost. Rád napíšu úplné hlášení, ale v tomto okamžiku mně dovozte, ať vám poskytnu jen krátkou verzi."

"Prosím," naléhal Riker.

"Přežili jsme tu hroznou sopečnou erupci," pokračoval velvyslanec rozvážně, "a zjistili jsme, že veškeré naše vybavení bylo vyřazeno z provozu sopečným prachem. Je vysoce zmagnetizovaný."

"Toho jsme si vědomi," podotkl Dat.

Lewis ukázal na obrovité stromy. "Mířili jsme do těchto lesů, kde jsme hledali bezpečí. Naneštěstí jsou na této planetě kromě sopek další nebezpečí. Byli jsme napadeni ze zálohy a přemoženi náhlým útokem."

"Nepomohla vám ani maska Velvyslance?" zeptala se nedůvěřivě Kate.

Fenton Lewis se dramaticky odmlčel. "Zachránila mi život: Ostatní byli okamžitě zabiti a mě zajali. Lorčané si vzali mou masku, ale nechťeli mě nechat neoděného, tak mi dali tuto." Ukázal na opeřenou masku a tón jeho hlasu naznačoval, že je ve srovnání s maskou vyrobenou Fazoolem hodně podřadná.

"To není možné," zabručel Poutník.

Ostatní se otočili, neboť na lorčanského kupce na voze všichni zapomněli. Zakrýval si oči, protože si všichni kromě Data a Greenblattové sňali masky.

"Pronikavé Ostří je arogantní a nevyzpytatelná," vysvětlil Poutník, "ale není někým, kdo by zaútočil ze zálohy." Než se napřímil, připustil: "Mohla by zabít jednoho nebo dva v souboji -"

"Jednoho nebo dva!" vykřikl úsečně Fenton Lewis a nasupeně pohlédl na povýšenou masku Majetného. "Říkám vám, je to vražedkyně." Otočil se opět na Rikera. "Mám toho za sebou dost, veliteli, a nemám rád, když je mé slovo zpochybňováno."

Willa Rikera se zmocnily nejistota a děs. Pokoušel se soustředit mysl na to nejdůležitější: zda přijmout příběh Fentona Lewise za bernou minci a pravdu. Riker neměl toho muže rád ani mu nevěřil, ale nemohl popřít, že skutečně viděl směšnou halloweenskou masku v obchodě výrobce masek. A na vlastní kůži zažil násilí, které je na Lorce běžnou součástí života. Will doufal, že pokud je tohle všechno pravda, Worf se bil statečně.

"Dokážete najít místo, kde se to stalo?" zeptal se Riker chraplavým hlasem. "Nejsem si jist."

"Raději byste o tom měl přemýšlet," řekl komandér. "Nemohu ohlásit, že je kapitán nebo kdokoliv další mrtev, dokud nenajdu tělo."

"Váš příběh není doložený," řekl Dat Lewisovi.

Velvyslanec pokrčil rameny a natáhl si masku. "Dobrá. Nic neslibuji, ale udělám, co bude v mých silách, abych vás dovedl na místo útoku."

"Přišel jste z jihu," řekl Dat. "Půjdeme tedy tímto směrem?"

"Zcela správně," potvrdil Lewis, otočil se a vypochoďoval do tmy.

"Pojedete s námi?" zeptal se velitel Denního Poutníka.

"Dokud zůstanete na cestě a zamíříte na jih, jsem s vámi."

Před svítáním během pomalé chůze konverzace vážla. Dokonce i Poutník byl zticha, protože cítil zármutek společníků. Kate Pulaski neznala Jeana-Luca, Deannu a Worfa tak dlouho jako ostatní, ale nedokázala pochopit, že jsou mrtví. Bylo toho příliš mnoho, než aby to mohla vstřebat, a bylo to příliš hrozné. Cítila jenom prázdnotu.

Zjistila, že vedle ní kráčí komandér Riker. Pohlédl na ni a pak sklopil zrak. Nyní kolegové z lodní posádky nespíchali, aby se zbavili masek.

"Informuješ Geordiho?" zeptala se.

"To nechci," odpověděl Will, "dokud je nenajdeme. Co se mě týče, pořád jsou pohřešováni."

"Rozumím," řekla Kate. Když upozorovala, že velvyslanec Lewis je dost daleko mimo doslech, dodala: "Myslíte, že by mohl lhát?"

"Vy ne?" zeptal se Riker.

Jediná odpověď, na jakou se Kate zmohla, byla: "Souhlasím s vaším rozhodnutím hledat je." Ve skutečnosti si nebyla jistá, zda chce doopravdy znát celou pravdu. Chtěla si uchovat nějakou naději, i kdyby měla mít jenom podobu popření reality.

Dat nemohl se svým zesíleným sluchem zabránit, aby neslyšel mučivou konverzaci mezi velitelem Rikerem a doktorkou Pulaski. Tak tohle je zármutek, pomyslel si. Dat mohl pouze pozorovat emoce, protože nevěřil, že kapitán Picard, poradkyně Troi a poručík Worf jsou mrtví. Android zhodnotil velvyslance Lewise i Poutníka podle spolehlivosti zdroje a dospěl k názoru, že Poutník je daleko kvalitnější.

Měl k tomu dobrý důvod: Lorčan byl v této záležitosti nestranný a nebyl na ní zainteresovaný. Přestože dal jasné najevo antipatie k Pronikavému Ostří, nechtěl, aby byla považována za loupežnou vražedkyni. To naznačovalo vyvážený názor a kramář znal své krajany daleko lépe než kdokoliv z nich. I když byla Lorca agresivní společností, vládla zde pravidla a zvyklosti: dokonce i nájezdníci brali na vědomí nutnost označovat se červenými maskami. Lorčané se často chovali násilnický, ale nebyli divochoy.

Největší pochybnost v Datových obvodech pramenila z nové velvyslancovy masky. Byla to starožitná lorkanská maska zhotovená s úctyhodnou zručností. Ačkoliv neměla stejnou cenu jako velvyslancecká maska, měla maska Posla doajista určitou hodnotu. Proč by chladnokrevní vrahové ušetřili jeden život ze čtyř, když by stejně chtěli masku Velvyslance ukrást? A proč by dávali své oběti místo ní cennou masku?

Dat zaregistroval četnost, s níž na Lorce docházelo k výměně masek. Byly téměř obchodní jednotkou. Každému členu byla například věnována nová maska. Ale to bylo výměnou za poskytnuté služby. Denní Poutník dal každému z nich masku Učedníka výměnou za to, že se budou chovat jako jeho učedníci. Ale nikdo nedostal masku pro nic za nic. Dvě nesporné skutečnosti - to, že se halloweenová maska objevila v krámu ve vesnici a to, že Lewisova původní lorkanská maska byla směněna za jinou - pouze naznačovaly obvyklý obchod.

Skutečnost, že je Fenton Lewis naživu a zdrav, v podstatě Data silně ubezpečovala, že se podařilo přežít celému týmu.

* * *

"Co budeme dělat na místě nazývaném Chalupářská Luka?" zeptala se Deanna Troi léčitele.

Zelení hadi s drahokamy se otočili k ní, ale léčitel kráčel. "Bude tam hodně lidí, všichni důležité občané a poddaní. Pronikavé Ostří získala šlechtickou hodnost druhého řádu a je na žebříčku hned za králem. Ale kde je král? Kde je Všemocný Zabiják a kde bloudí maska Moudrosti?"

Chvilí oba mlčky kráčeli lorkanským svítáním. Poté, co předali poníky kapitánu Picardovi a Pronikavému Ostří, se nacházely na konci zástupu. Oddíl se zjevně blížil ke známé křižovatce, kde už bylo pravděpodobné, že se setkají s dalšími cestovateli, a bylo považováno za nutné, aby koně měli vůdcové. Deanna chůzi pěšky přivítala.

Bylinkář se ploužil po kraji lesa a zůstával trochu pozadu, nasbíral výhonky a byliny. Co natrhal, ledabyle nacpal do kožené brašny zavěšené přes rameno a pak dohonal Deannu.

"Náš úkol nebude jednoduchý," přiznal. "Musíme každého, koho potkáme, přesvědčit, že Lorca může mít vládce, který nenosí masku Moudrosti. Podle mého názoru byl Všemocný Zabiják pryč tak dlouho, že se tím vlastně zřekl trůnu."

"Co když bude na trhu a bude mít masku Moudrosti?" zeptala se.

Sevřel pěsti. "Tím lépe. Pak Pronikavé Ostří napadne jeho právo nosit ji."

Deanna vážně přikývla. "Co když masku Moudrosti našel někdo jiný a nosí ji?"

"To bude totéž," odpověděl Lorčan.

"Tak tedy - možná pochodujeme do bitvy."

Maska Bylinkáře na ni pohlédla. Pod hadím obočím na ni nasupeně zíral pár velmi tmavých očí. "Můžete si dělat, co budete chtít. Doufejme, že bude lehčí přesvědčit ostatní než vás."

"Omlouvám se," připustila Deanna. "Neměla bych vás kritizovat. Vím, že věříte ve správnost své věci a já to respektuji."

Jak si povzdechla, široká ramena se mu nadzdvihla. "Z vás nebude moc dobrá služebná. Měli bychom vám dát jinou masku. Jaké máte schopnosti?"

Deanna přemýšlela, jak by mohla popsat své povolání výrazy, kterým by Lorčan rozuměl. Nakonec pokrčila rameny a řekla: "Hraji velmi dobře karty."

Lorčan se zachichotal a jeho hlas zazněl i pod maskou vře. "Tak vám dáme masku Hráče. Ale buďte opatrná, jinak ji na vás Chladný Anděl vyhraje."

"Kolik masek může mít jeden člověk?" zeptala se.

"Máme přísloví," odpověděl léčitel. "Člověk může mít sto masek, ale nosit může jenom jednu."

Deanna pozorně přikývla a po několika okamžicích kráčeli v příjemném tichu.

"Je pravda," zeptal se, "že tam, odkud pocházíte, chodí lidé bez masek?"

"To je pravda," odpověděla.

"Nenastydnou vám obličej?"

Betazoidka se nahlas rozesmála a vychutnávala si náhlý pocit uvolnění. "Ano, nastydnou."

"Pak je nesmyslné nenosit masky."

"Ale nemůže být přece pořád takhle chladno," trvala na svém Deanna. "Jaká bývají na Lorce léta?"

Nyní byla řada na Bylinkáři, aby se zasmál. "Tohle je léto."

"Ach."

"Alespoň jste věděli dost na to, abyste si masky vzali s sebou."

"Přizpůsobili jsme se vašim zvykům, protože chceme být přáteli. Nevěříme lidem z jiné oblasti, kteří se pokoušejí změnit, jak žijí jiní lidé."

"Kdybyste mohli změnit způsob života, kterým žijeme," řekl léčitel, "udělalo by to na mě dojem."

"Proč?" Zesílil hlas. "Protože tyhle boje o uchvácení moci musí přestat. Na Lorce přežívají jenom ti nejsilnější."

Nekladu Všemocnému Zabijákovi za vinu, že se skrývá. Určitě bych nechtěl svádět po celý den souboje. Míval družinu přívrženců, kteří ho chránili, ale nakonec byli všichni zabiti. Všemocný Zabiják si vybojoval svůj příděl soubojů a měl by odejít na odpočinek."

"Souhlasím s vámi," řekla Deanna. "Tak proč pochodujeme do boje? Jak může další bitva něco změnit?"

"Potřebuji trochu tohoto puškvorce," poznamenal a sehnul se, aby vytáhl z půdy u cesty tenké stéblo.

Počkala na něj a přemýšlela, jak vlastně Bylinkář vypadá pod elegantní maskou. Byl uhlazený, nebo divoký? Proč by jí mělo záležet na povrchní kráse? Maska charakterizovala člověka, jak jej vnímali všichni, kdo ho znali, a to jí stačilo.

Vzpomněla si, jak odmítl přepychovou velvyslaneckou masku, aby si uchoval prostší masku Bylinkáře. Určitě pro něj znamenala velmi mnoho.

"Jděte dál," vybídl ji. "Nemusíte na mě čekat."

"Já chci," sehnula se, aby mu pomohla posbírat puškvorec, který natrhal.

"Tohle je velmi dobré na bolesti břicha," poznamenal a mmul rostlinku mezi prsty. Rozsochou tří větví stékal sluneční paprsek a osvětloval masku s drahokamy i drobnou květinu, kterou Bylinkář držel. Měl vskutku schopnost uzdravovat; Deanna měla poprvé od té doby, co dorazila na Lorku, pocit uklidnění.

"Což nikdo z vás nemá manželky a děti?" zeptala se.

"To je život vesničana," řekl posměšně. Po chvíli si to ale rozmyslel. "Možná, až bude Pronikavé Ostří korunována a stane se jistou vládkyní Lorky, najdu si čas na přemýšlení o takovém přepychu."

Přikývla a přála si, aby mu výrazem obličejů mohla ukázat, moc s ním soucítí.

Pojednou se Lorčan zprudka napřímil a znehybněl. Maska se pomalu otáčela jako talíř radaru.

"Co se děje?" zašeptala Deanna.

"Pojďte," řekl, popadl ji jednou rukou za paži a druhou si z boty vytáhl dýku. "Dohoníme ostatní."

Klusala vedle něj po cestě a ohlížela se, ale nic neviděla. Brzy zahlédli poníky a zbytek doprovodu a léčitel zpomalil na rychlou chůzi.

"Co jste viděl?" zeptala se.

"Zaslechl jsem šeptat hlasy," odpověděl Lorčan. "A co je horší, domnívám se, že jsem mezi stromy letmo zahlédl červenou barvu."

Deanna byla zmatená. "Červenou? Co to znamená?"

Maska se otočila k ní a ona postřehla, jak se tmavé rozšířily překvapením. "Vy jste nikdy neslyšeli o nájezdnících? O banditech v červených maskách?"

"O banditech jsem slyšela," odpověděla. "Nevěděla jsem, že s nimi má Lorca potíže."

Bylinkářova maska přikyvovala. "A velké. Jejich kořisti jsou obzvláště cestovatelé. Proto jste ve větším bezpečí, když cestujete s námi v doprovodu Pronikavého Ostří."

"Co se s nimi dá dělat?"

Nervózně hodil pohled přes rameno a pak ji popadl za paži. "Nic, dokud nebude mít Lorca vládce. Dohoníme ostatní - už se nebudeme loudat pozadu."

* * *

Geordi LaForge se přistihl, že prsty bubnuje na opěradlo kapitánského křesla. Okamžitě přestal. Hleděl na neměnný povrch Lorky, na nekonečnou křivku horizontu a kroužící mračna lososové barvy. Skoro se mu zachtělo požádat Wesleyho Crushera, aby vypnul obrazovku, ale pak by se nedalo sledovat vůbec nic.

Kdyby jen ta planeta nebyla tak zatracené nehostinná, pomyslel si Geordi. Za normálních okolností by kapitán na dlouhé oběžné dráze, jako je tato, vyslal na povrch planety technicky dobře vybavené týmy a ostatní členové posádky by si mohli vzít volno na zotavenou. Když nebylo kromě udržování standardní orbity nic na práci, mohli si vzít volno všichni, přemítali důstojníci. Transportní místnosti zůstávaly v plné pohotovosti, ale všichni ostatní členové posádky jenom čekali a střídali se v každodenní rutině jako obvykle. Ale na tom, že byli pryč všichni hlavní důstojníci a že kapitán, velitel bezpečnosti a lodní poradkyně jsou pohřešováni, nebylo bohužel nic obvyklého.

"Pane Crushere, jak je to dlouho, co jsme naposledy slyšeli o veliteli Rikerovi?"

"Téměř čtrnáct hodin, pane," odpověděl mladík. "Když jsme s ním naposledy mluvili, tým večerel v lorkanské vesnici. Tam, kde jsou, je teď dopoledne."

"To je dlouhá doba," souhlasil Geordi. "Zjistěte, zda je dokážete vyburcovat."

"Ano, Pane," odpověděl Wesley. Prověřil komunikační kanály a pak zavolal: "Enterprise veliteli Rikerovi. Enterprise veliteli Rikerovi."

Tady Riker," ozval se unavený hlas. "Co se děje, Wesley?"

Poručík pohlédl na Geordiho, který povstal a přistoupil k panelu. "Tady je Geordi, pane. Požádal jsem Wesleyho, aby se s vámi spojil, protože jsme od vás čtrnáct hodin nedostali zprávu."

"Promiňte," omluvil se Riker váhavě. "Máme spoustu práce."

"Nějaké novinky? Něco o kapitánovi?"

Dlouhá odmlka nijak nezmírnila obavy můstku. "Nic se neprokázalo," řekl nakonec komandér. "Geordi, když laskavě přejdete do kapitánovy pracovny, promluvím si s vámi soukromě."

Důstojník strojovny pohlédl na Wesleyho Crushera, který se kousl do rtu a pohlédl na konzoli. "Vezmu to za vás."

Poručík LaForge přešel pomalým krokem můstek a vešel do kapitánovy pracovny. Jakmile se za ním se zahučením zavřely dveře oznámil: "Jsem v pracovně. Co se děje, veliteli?"

"Nejdříve ze všeho," povzdychl si Riker, "jsme našli velvyslance Lewise, živého a zdravého."

"To je skvělé," zvolal Geordi.

"Ne," reagoval Will. "Podle Lewise byli všichni ostatní členové výsadečového týmu zabiti bandity."

"Cože?" zeptal se poručík LaForge ochromeně.

"Přál bych si, abyste mi špatně rozuměl, ale rozuměl jste mi dobře. Podle velvyslance jsou kapitán, Worf a Deanna do jednoho mrtví."

Geordi ztěžka dosedl. "Tomu nemohu uvěřit."

"Ale žádná těla jsme neviděli," pokračoval Riker s náznakem naděje v ochraptělém hlase. "A určitá část Lewisova vyprávění postrádá logiku. Ted' to nebudu prozkoumávat, ale tyto zprávy o úmrtí jsou neoficiální a nemají být šířeny. Je to jasné?"

"Ano," zaskřehotal Geordi.

"První výsadečový tým se stále pohřešuje a my je pořád hledáme. Všem řeknete jenom tohle. A také musíte pátrat."

"To budeme."

* * *

Na povrchu planety Riker sledoval, jak vůz Denního Poutníka mizí za hustým rákosím. Postava v masce barvy slonoviny zastavila v zatáčce na cestě a vyčkávala. Riker dal Datovi znamení, aby zůstal, kde je.

"Riker konec -" začal, ale než mohl větu dořici, země se začala chvět. Současně zazněla neobvyklá exploze, která Rikera srazila k zemi.

Napřed si byl jist, že na něj vystřelili, ale pak si uvědomil, že otřesy pocházejí ze země. Dokonce i obrovité stromy se rytmicky kolébaly a z hloubi planety vycházel děsivý rachot. O deset metrů dál vystřelil dvacet metrů do vzduchu gejzír páry a smáčel Rikera horkou vodou.

"Ááá!" zaječel, ale silné paže ho odtáhly a zvedly.

Během pár vteřin byl v bezpečí. Nejenom, že jej zachránil Datův rychlý zákrok, ale jev skončil stejně nečekaně, jako

začal. Gejzír se zmenšil asi na tři metry a pak se změnil v maleb bublající pramen.

Dat ho postavil na nohy. "Byl jste zraněn, pane?"

"Ne, ne," odpověděl Will. Sundal si masku a otřel obličej. Z masky se pořád ještě kouřilo, jak se z ní vypařovala horká voda. Hledal komunikátor, ale ztratil ho, když upadl.

"Zkontaktujte Geordiho," řekl Datovi. "Zjistěte, co to bylo."

"Ano, pane." Android rozeplnul vnitřní kapsu bundy a vytáhl komunikátor. Jemně se ho dotkl. "Dat Enterprise. Poručíku LaForge, ohlaste se."

"Date!" odpověděl Geordi. "Je velitel v pořádku?"

"Ano, je." Dat pohlédl periferním viděním na doktorku Pulaski a podporučíka Greenblattovou, které k nim běžely.

"Všichni jsme v pořádku. Co bylo příčinou zemětřesení?"

Geordi se vrátil na můstek a stanul za Wesleyem Crusherem. "Podporučík Crusher zaměřil polohu. Pová vám to."

"To, co jste prodělali, nic nebylo," pronesl Wesley. "Čtyři sta kilometrů severně od vás došlo k velké sopečné erupci."

Riker a ostatní se otočili k severu a nad stromy, které ztmavly krvavými šmouhami, spatřili oranžově zbarvené nebe.

"Mám vás transportovat nahoru?" zeptal se Geordi.

"Ne," odmítl Riker. "Nesmíme ztrácet čas a myslím, že vzduch se nijak nezhorší. Ale jaká je pravděpodobnost, že se to stane znovu?"

"Nemůžeme vám poskytnout žádné předpovědi. Ale já bych řekl, veliteli, že pravděpodobnost dalších erupcí a zemětřesení na planetě je velmi vysoká."

"To jsem si myslel," zabručel Riker. "Geordi, zůstaňte připraveni, abyste nás mohli ihned transportovat."

"Ano, pane," řekl úřadující kapitán stručně. "Pane, mohu soukromě s Datem?"

"Poslužte si," zavrčel první důstojník, "já stejně nemám komunikátor."

"Můžete si půjčit můj," nabídla se podporučík Greenblattová a naklonila elegantní masku Lučištníka k Rikerovi.

"Děkuji vám, podporučíku." Když Riker natáhl ruku, aby si vzal komunikátor, zahlédl opuštěnou postavu Fentona Lewise; čekal na silnici. "Přál bych si, aby všichni spolupracovali tak jako vy," složil Greenblattové kompliment.

"Přemýšlím, zda zemětřesení nemohlo negativně zapůsobit na velvyslancovu paměť."

Znovu si natáhl masku a brodil se po silnici, zatímco Greenblattová a doktorka Pulaski spěchaly, aby s ním udržely krok.

* * *

Geordi mířil z můstku Enterprise zpátky do kapitánovy pracovny. "Sepiš to, Wesley, a drž to v tajnosti."

"Ano, pane."

Jakmile se dveře zlehka zavřely, poručík zavolal: "Date, slyšíš mě?"

"Ano, Geordi."

"Date, co si mám myslet o informaci, že kapitán, Deanna a Worf jsou mrtví?"

"Nepodložené," odpověděl android. "Velvyslanec Lewis nemá, naprosto žádný důkaz, jímž by podepřel své tvrzení. Nyní pátráme po údajných ostatcích."

"Co ti říká instinkt?" zeptal se Geordi.

"Já nemám instinkt," připomněl mu Dat. "Ale kdybych ho měl, řekl bych, že jisté masky změnily majitele, jak k tomu tady často dochází, ale neexistuje jediný důkaz, že někdo zemřel."

"Dobrá," zašeptal inženýr. "Nic není oficiální a tak to zůstane. Ale prokaž mi laskavost, Date."

"Ano, Geordi?"

"Jestli začne jít do tuhého, dovolte nám, ať vás odtamtud dostaneme."

"To vám dovolíme. Geordi, tohle je úchvatná kultura. Až se vrátím, budu mít hodně zajímavých postřehů."

"Chci slyšet jediný postřeh," řekl Geordi, "o tom, jak jsi zachránil kapitána."

"Budu si pamatovat každou podrobnost. Konec," odpověděl Dat.

"Konec," uzavřel hlavní inženýr.

Když Geordi vyšel z kapitánovy pracovny a zamířil ke kapitánskému křeslu, věděl, že se všechny oči na můstku dívají na něj. Kolegové důstojníci by z něj nikdy netahali informace, ale budou sledovat každý jeho pohyb a reakci a čekat, až udělá chybu a poskytne jim vodítko, aby zjistili, co to utajování znamená.

"Kapitánův výsadekový tým se stále pohřešuje," oznámil. "Byli jsme požádáni, abychom při pátrání zintenzívnili úsilí. Co ty skenery, Wesley?"

"Oblasti teď krouží čerstvá vrstva prachu a popela," povzdechl si chlapec, "je na veliteli Rikerovi, aby je našel."

"Zkoušej to dál," opáčil Geordi a zabořil se do kapitánského křesla. Na obrazovce neustále zářila rudá koule Lorky a on několik okamžiků znovu nervózně bubnoval prsty na opěradla.

* * *

Jean-Luc Picard se pokoušel uklidnit vyděšeného poníka. Hladil ho po hřívě a konejšivě na něj mluvil, ale zvíře zůstávalo po zemětřesení celé vyplašené. Nakonec to vzdal a slezl.

"Picarde," řekla úsečně Pronikavé Ostří, která ještě pořád seděla na poníkovi, který se splasil a bezhlavě skákal po cestě. "Nemůžeme dopustit, aby nás zpomalil malý ohňotřes."

"Ve vši účtě," řekl kapitán, "domnívám se, že poníci si potřebují odpočinout. Zdá se, že berou ohňotřesy vážněji než vy."

"Jsou to hloupá zvířata," zavrčela válečnice.

"Oni si pravděpodobně myslí totéž o nás," poznamenala Deanna, která se právě přidala k oběma vůdcům. Ukázala na

léčitele, jenž se hnál, aby ji dohonil. "Kapitáne, v dané chvíli není zemětřesení naší jedinou starostí. Bylinkář si myslí, že v lese za námi zahlédl bandity."

Když se Deannin společník přiblížil, otočila se maska Hromu k němu. "Co jsi viděl?"

"Jenom záblesk červené, má paní," odpověděl. "Ale slyšel jsem hlasy."

Pronikavé Ostří se vztyčila v sedle a popadla poníka za hřívu, aby přitáhla jeho pozornost a přinutila ho stát klidně. Pátravě si prohlížela les, zatímco je dohnali Worf s Chladným Andělem, Opeřeným Pavoukem a dvěma lorkanskými sluhy.

"Zbabělci," zahučela. "Neodváží se vylézt. Domnívám se, že my nejsme jejich budoucí obětí. Pravděpodobně doufají, že u křižovatky přepadnou nějaké nic netušící cestovatele."

"Co můžeme udělat my, má paní?" zeptal se Pavouk.

"Můžeme zalehnout a číhat v záloze," navrhl Chladný Anděl.

"Ne," řekla šlechtična. "Moc ráda bych těm nájezdnickým vyvrhelům dala lekci, ale nesmíme ohrozit naši věc. Až dorazíme na trh, budeme potřebovat, abychom byli všichni zdraví."

Seskočila z poníka, svázala otěže dohromady a podala je muži v zelené masce Rybáře. "Chladný Anděli, udělej všechno, co můžeš, abys uklidnil zvířata. Když budeš muset, doved' je ke křižovatce. Nechci, aby nájezdníci dostali jediného našeho poníka."

"To nedostanou, má paní," slavnostně slíbil dřívější cvičitel. Za několik vteřin vytvořil z poníků karavanu tak, že ovinul otěže jednoho kolem sedla zvířete před ním. Zamlaskáním je pobídl k chůzi a odvedl je.

Pronikavé Ostří si prohlížela každého člena své družiny zvlášť, maska Hromu se hrozivě otáčela a Jean-Luc měl pocit, jako by se ocitl zpátky na Akademii Hvězdné flotily a měl dostat od přísného učitele obzvláště nepříjemný úkol.

"Potřebujeme dobrovolníky, kteří by nás kryli zezadu," oznámila. "Bude to nebezpečný úkol, protože my ostatní musíme spěchat ke křižovatce. Myslím, že si můžeme dovolit zanechat naše červené fantomy tam, kde jsou."

"Já se toho ujmu," nabídl Picard okamžitě.

"Já také," reagoval Worf.

Opeřený Pavouk se posmíval: "Nevíte, co máte hledat."

"Domnívám se, že poznáme, když se na nás někdo pokusí zaútočit," odporoval Klingon.

"Nemáme čas se hádat," řekla Pronikavé Ostří úsečně. "Picarde a Worfe, hodně štěstí. Vaši srdnatost vítám." Mávla. "Všichni ostatní poklusem vpřed."

Pronikavé Ostří se lehkým během vydala za poníky. Deanna pohlédla na kapitána Picarda a ten jí dal znamení, aby ji následovala. Ostatní Lorčané žádné povzbuzení nepotřebovali a Worf s Picardem brzy zůstali na cestě sami. Znepokojeně se rozhlíželi.

"Domnívám se, že vím, co chcete udělat," řekl Klingon.

Kapitán přikývl. "Nemůžeme se vzdát příležitosti promluvit si s ostatními Lorčany, ať už jsou jacíkoliv. Jedním z nich by mohl být Všemocný Zabiják, nebo o něm budou možná něco vědět."

"Co když jsou to doopravdy nájezdníci a vyvrhelové?" zeptal se Klingon.

"Fázery nastavit na omráčení."

* * *

Geordi si sundal vizor a uložil ho na malý kulatý stůl. Slabounké světlo v baru Přední desítka najednou zablikalo a zhaslo, a zatímco si Geordi masíroval bolavé spánky, místnost se ponořila do tmy.

"To čekání mě přivádí k šílenství," zasténal. Guinan mu nesla heřmánkový čaj.

"Neměla bych vám to říkat," oslovila ho, "ale šíří se že prý víte víc, než připouštíte."

"To vím. Ale nic z toho není oficiální a drby jsou tím důvodem, proč musím zůstat zticha." Když si důstojník strojně opět nasazoval vizor, obličej se mu zkrivil bolestí. "Minimálně dnes se tam dole odehrávalo něco nového. Vybuchla obrovská sopka."

"Byl někdo zraněn?" zeptala se Guinan.

"Pokud je nám známo, tak ne."

"To nevypadá, že by se tam výsadekové týmy nudily," podotkla.

Geordi rozvážně míchal čaj. "Víte, co je to taxík?"

"Ne," odpověděla humanoidka.

"Je to prastarý pozemský dopravní prostředek, úplně závislý na řidiči. Jeho obměny existovaly všude, po celé Galaxii. V podstatě je řidič k dispozici na zavolání pasažéra a jistý čas tráví tak, že sedí ve voze a čeká, až se pasažér vrátí. Tomu se říká 'nechat běžet taximetr'."

"Nu," povzdychl si, "já se cítím jako řidič taxíku, který nechává po čtyři dny běžet taximetr. Nemůžeme odsud udělat naprosto nic, kromě toho, že musíme mít pořád připravené transportní místnosti. Každá nová erupce na planetě způsobí, že se mračna stanou ještě neproniknutelnějšími. Každý den, který uplyne, u mě zvyšuje pocit bezmocnosti."

Guinan se posadila na židli naproti němu a soucitně jej pozorovala. "Geordi, za mimořádných okolností velíte hvězdné lodi Enterprise. Nic, co kdy v dalším životě učiníte, nebude tak důležité. Čekání není nečinnost - je to čekání, které může být mnohem těžší než přímý čin. Čas činu přijde brzy, a až přijde, budete připraven."

"Děkuji vám." Poručík se usmál. "Vím, že to, co dělám, je důležité. Potřeboval jsem, aby mi někdo potvrdil, že je to také těžká práce."

Šum rozhovoru v baru přerušil rozčilený hlas. "Podporučík Crusher poručíkovi LaForgeovi. Naléhavě! Můstek LaForgeovi."

Geordi se v křesle zprudka napřímil a poklepal si na komunikátor. "Tady poručík LaForge. Wesley, co se děje?"

"Pane," zajíkal se Wesley, "nejsme jediní, kdo se zajímá o Lorku. Do našeho sektoru právě dorazila warpovou

rychlostí ferengská loď a nalétá na orbitu."

Geordi a Guinan na sebe pohlédli se zdviženým obočím. "Zkusil jste ji zavolat?"

"Ne, pane, čekal jsem na vás."

"Hned tam budu."

Geordi vstal a spěšně usrkl čaje. "Měla jste pravdu," řekl Guinan. "Věci začínají být zajímavé."

Kapitola deset

Dveře zadního turbovýťahu se se zasyčením otevřely a poručík LaForge se hnál na můstek. "Co se děje, Wesley? Vědí Ferengové, že jsme tady?"

"Určitě ano," odpověděl podporučík Crusher. Stiskl několik tlačítek na konzole a obrazovku zaplnila typická ferengská loď.

"Proč jsou tady?" uvažoval Geordi.

Podporučík Crusher pokrčil rameny. "Mám přejít na pohotovost?"

Úřadující kapitán se zamračeně podrbal na bradě. "Co dělají?"

"Jenom se usazují na stabilní oběžné dráze. Žádný poplach, žádné štíty, žádné odjišťování zbraní. Takhle zblízka před sebou navzájem mnoho tajemství neuchováme."

"Nejsme s Ferengy ve válce," řekl Geordi, "a Lorca není součástí žádného seskupení. Nemáme důvod, abychom byli nepřátelé."

"Zatím," dodal podporučík Crusher při vzpomínce na minulá nepříjemná setkání se ziskuchtivými Ferengy.

"Skenery ukazují, že ferengská loď právě transportovala členy své posádky na planetu," oznámil třetí důstojník od operační konzole.

"Otevřete volací kanál," řekl Geordi a nervózně se pohnul v křesle.

"Volací kanál otevřen."

Geordi se nakonec rozhodl, že raději vstane. "Poručík Geordi LaForge, velitel hvězdné lodi Federace Enterprise volá velitele Ferengů."

"Víme, kdo jste," ozval se jakýsi hlas.

"Na obrazovku," nařídil Geordi.

Obrazovka se pojednou zaplnila obrazem malého humanoida s obrovskými ušima. Podlouhlý nos, oči jako korálky a křivé zuby mu propůjčovaly nevšední výraz šelmy. Seděl u velkého stolu a zdálo se, že byl vyrušen při poradě s dalším Ferengem, který se opíral o zeď za ním. Uzavřel terminál svého počítače a druhý Fereng neočekávaně odešel.

"Promiňte," omluvil se, "že jsme vás nekontaktovali, jakmile jsme dorazili, ale musel jsem se věnovat jisté naléhavé záležitosti. Jsem Karue Nobnama, první důstojník obchodní lodi Ferengské aliance Lazara. Kapitán je v daném okamžiku indisponován a misi řídím já."

"A jaká je vaše mise na Lorce?" zeptal se Geordi; snažil se, aby jeho hlas zněl lhostejně.

Fereng se usmál a pohodlně se opřel v přehnaně vycpaném křesle. "Na totéž bych se mohl zeptat já vás. Toto je obchodní loď, zatímco Enterprise je slavnou bitevní lodí. Domnívám se, že si dokážeme udělat vlastní závěry."

"Každá ferengská loď je obchodní," poznamenal Geordi. A Enterprise je konstruována jako výzkumná."

Karue Nobnama přikývl, jako by tento bod uznal. "'Výzkum' je stejně dobrý výraz pro to, co tady děláme, jako kterýkoliv jiný."

"Možná bychom mohli naše úsilí spojit," navrhl Geordi.

Ferengský důstojník se pousmál a ukázal ještě víc z pokřivených zubů. "Ne, myslím, že ne. Naše a vaše cíle jsou nepřekonatelně rozdílné. Federace by si přála rozšířit svou vojenskou nadvládu po celé Galaxii, kdežto my bychom si přáli provozovat obchod podle vzájemné dohody, nic víc."

Geordi poznámku přešel v naději, že na ferengském obchodníkovi vyloudí alespoň nějaké informace. "Tím máte na mysli," poznamenal, "že chcete na Lorce získat surovinové zdroje?"

"Tím mám na mysli," opáčil lodní důstojník a obrovité uši mu zaškubaly, "že konkurenci neposkytnu žádné další informace. Přeji hezké odpoledne."

Obrazovka zela prázdnotou.

"Spojení bylo ukončeno," dodal zbytečně operační důstojník.

Geordi udeřil pěstí do dlaně a potřásl hlavou. "Proč jsou tak zatvrzelí?"

"Ferengové si nevidí dál než na špičku nosu," odpověděl Wesley Crusher. "Starají se jenom o co největší zisk. Protože Federace takhle nesmýšlí, nedůvěřují nám. Domnívají se, že pouze předstíráme, že nechceme být jako oni."

"Podívejme se na to z té lepší stránky," řekl Geordi, a jak padl zpět do kapitánského křesla, podařilo se mu slabě se usmát. "Čím více očí a uší na planetě bude, tím lépe. Pokud na kapitána nenarazíme my, možná na něj narazí Ferengové."

* * *

Komandér Riker hleděl zachmuřeně na rudou cestu; vinula se mezi nekonečnými kilometry vysokých hnědých stromů. Otočil oči k obloze a na obličej se mu objevil výraz pocitu marnosti, který díky impozantní Lesní masce neměl nikdo nikdy spatřit.

"Aby to čert vzal, Lewisi! Cožpak vy nemáte ponětí, kde se ten útok odehrál?"

Prepečlivě opeřená maska se sklonila a Fenton Lewis skopl ze silnice hroudu jílů prolezlou červy. "Je mi líto, veliteli. Všechny části lesa vypadají stejně."

"To není tak úplně pravda," nesouhlasil Dat. "Šířka cesty se mění od jednoho do šesti metrů. Může se zdát, že vegetace je neměnná, ale napočítal jsem přes čtyři sta rozličných druhů. Poté, co jsme se tři kilometry plazili do kopce, nyní cestujeme z kopce se sklonem deseti stupňů -"

"Dobrá, Date," přerušila jej Katherine Pulaski. "Ty možná nacházíš odlišnosti. Ale pro nás lidi je tenhle les nepochopitelný. Nebýt cesty, ztratili bychom se."

Will Riker se nehodlal spokojit ani s jedním z obou vysvětlení. "Lewisi, jste zkušený zálesák a tvrdíte mi, že ani nedokážete najít cestu na místo, kde byly zmasakrovány tři čtvrtiny vašeho týmu?"

Lewis si ztěžka povzddechl, dlouhé vlasy se nepatrně zavlnily a šlachovitá ramena se zvedla a klesla. "Je mi líto, že se tak zdráháte uvěřit mi, veliteli Rikere. Ale co se týče toho, co se stalo, budete mi muset věřit."

"Nařízení Hvězdné flotily," vpadl Dat, "vyžaduje lhůtu pěti let, než je pohřešovaný člen posádky prohlášen za mrtvého, aniž by jeho ostatky byly prokazatelně identifikovány. Nemůžeme dělat nic jiného, než dále pátrat."

"Jak už jsem řekl," odporoval Lewis, "kapitán Picard není pohřešován. Je mrtev. Viděl jsem, jak byl zabit. Pokud se budete chtít vrátit na loď, budu teď pátrat dál."

"V žádném případě," zavrčel Riker. "Pokud to má trvat pět let, zůstaneme tady pět let."

V náprsní kapse mu potichu zapípal komunikátor a Riker, kterému připomněl podporučíka Greenblattovou, ho rychle vytáhl. Pohlédl na její ebenovou masku Lučištníka a obdařil ji úsměvem, který nemohla vidět. Greenblattová mu svůj komunikátor půjčila a Dat provedl změnu kódu, aby odpovídal jako jeho vlastní. "Tady Riker!"

"Poručík LaForge," přišla odpověď. "Také mám pro vás jednu zprávu, komandéře. Na orbitě kolem planety se právě usadila ferengská loď."

"Ferengové," zvolal Will. Pohlédl na Fentona Lewise, který uhnul zrakem. "Co chtějí?"

"Zavolal jsem je," odpověděl Geordi, "ale tvrdili, že se zabývají pouze 'výzkumem'. Na povrch planety transportovali už nejméně jeden tým."

Velvyslanec Lewis pokrčil rameny.

"Přišli sem už dříve. Pravděpodobně je to pouze shoda okolností, že přiletěli teď."

"Co jste jim o nás řekl?" zeptal se Riker.

"Nic," odpověděl Geordi. "Jako obvykle se domnívají, že jsme konkurencí na tomtéž trhu."

"Dobrá," řekl Riker. "Drž je pod pečlivým dohledem. Z téhle komplikace nejsem nadšený."

"Vím, že oni také ne," reagoval Geordi.

"Konec," řekl Riker, uložil nový komunikátor do kapsy a pevně ji zapnul na zip.

Otočil se k opeřené masce Posla. "Dohoníme Poutníkův vůz?" zeptal se. "Nebo se vydáme jiným směrem? Je to na vás, Lewisi. Tuto planetu neopustíme, dokud nenajdeme těla."

* * *

Jean-Luc Picard se pokoušel udělat si v hnízdě na vrcholku stromu pohodlí, ale když se opřel, aby si odpočinul, konec větve ho pořád píchal. Také neustále strhával mech z okolních větví a hnědý prášek se mu sypal za límec pod oblečení. Naopak Worf vypadal, jako by se na stromě narodil. Nehledě na svou velikost se pohodlně usadil v rozsoše nad Picardovou hlavou, seděl tam se zkříženými pažemi a očividně podřimoval. Maska mu visela na opasku a jeho dech vířil mrazivý vzduch.

Kapitán obrátil pozornost zpět k lesní půdě, která se nacházela nějakých dvacet metrů pod nimi. Rozhodli se, že budou nájezdníky pozorovat, než s nimi naváží kontakt, a proto si vybrali nejstatnější strom a vylezli na něj tak vysoko, kam až mohli, aniž by riskovali život nebo údy. Vysoko nad rudou cestou, která se pod nimi mírumilovně vinula, se teď kapitán nepohodlně vrtěl a Worf podřimoval.

Picard čekal, že pokud jim jsou doopravdy v patách, jak soudil léčitel, přijdou lorkanští bandité mnohem dříve. Ale něco je zdrželo. Možná se nechtěli setkat s Pronikavým Ostřím a její družinou a byli rádi, že mezi nimi zůstávala jistá vzdálenost. Možná neuplynulo tolik času, kolik si Jean-Luc myslel. V lese podobném chrámu se skrze větve kradly paprsky jako světelné pruhy ze špinavé okenní tabulky a zdálo se, že čas se zastavil.

Picard strávil většinu svého dospělého života zavřený v některém typu vesmírného plavidla. Tady se ztrácel v majestátnosti planety, která se pořád ještě nacházela v éře formování, a zdálo se, že na jeho předešlých zkušenostech nezáleží. Život na Lorce byl stejně intenzivní jako chlad a stejně opravdový jako pahýl, který jej píchal do zad. Na Enterprise vládla nesmírnost a prázdnota vesmíru. Tady na Lorce to byla prapůvodní síla, kdysi známá jako přírodní zákon silnějšího.

Ze snění jej vytrhlo praskání větví a Jean-Luc pohlédl na vyježděnou cestu. Z houštiny se vynořilo nejméně pět pěších a červeně maskovaných Lorčanů, kteří se obezřetně plížili mezi stromy. Meče nesli vytažené a byli připraveni je okamžitě použít.

Zatahal Worf za nohu a vmžiku probuzený Klingon se na něj podíval. Picard si dal prst na ústa a ukázal. Worf pokyn stvrdil mlčenlivým kývnutím.

Půl tuctu nájezdníků pokračovalo obezřetně dál, následováno dalšími čtyřmi na ponících. Pohybovali se se sehraností elitního vojenského oddílu, dlouho zvyklého pracovat a bojovat v týmu. Následovali je dva další jezdcí, kteří vypadali jinak, cize. Tito jezdcí byli hodností generálové a měli na obličejích stříbrné velitelské masky, které byly širší než jakékoliv lorkanské masky, jaké Picard dosud spatřil - dost široké, aby zakryly obrovské uši.

Picard s Worfem pohlédli jeden na druhého a Worfovi splynulo se rtů jediné slovo: "Ferengové."

Jean-Luc přikývl. Ale byl dokonale zmaten. Proč ti dva Ferengové cestují s lorkanskými bandity? Vzpomněl si na vysvětlení velvyslance Lewise týkající se způsobu, jímž přišel k velvyslance masce. Co když tito Ferengové pátrají

po Lewisovi? Ne, to se nezdálo pravděpodobné, i kdyby se nějak dozvěděli, že Lewis dorazí na Lorku. Planeta byla příliš rozlehlá, než aby mohli vést pátrání po jednom muži, a Ferengové se navíc s lorkanským doprovodem pohybovali tak nenuceně, že museli být spojenci, docela určitě ne vězni.

Picard byl v pokušení ukázat se cizincům, protože věděl, že by mohli jeho týmu pomoci vrátit se na Enterprise. Ale něco jej zdrželo; jakýsi nepojmenovatelný instinkt ho přimrazil ke kmeni stromu, dokud je průvod nájezdníků a Ferengů neminul.

Když už byli dlouhou chvíli z dohledu, otočil se Picard k Worfovi. "To byli Ferengové, že ano?"

"Ano, kapitáne," odpověděl Klingon. "Předpokládáte, že Ferengové pomáhají jedné z frakcí na Lorce?"

"Pomáhali by, kdyby se domnívali, že z toho mohou něco mít - jako třeba ohnivzdorný mech nebo další cenné masky do aukcí. Ale Ferengové nemají nic, co by se dalo srovnat s naší První směrnicí. Svrhnou vládu a udělají cokoliv, aby dosáhli svých cílů.

"Na Lorce žádná vláda není," podotkl Worf.

"Až na masku Moudrosti," připomněl Picard. "Ferengové potřebují jenom ji, aby ovládli planetu."

Klingon si protáhl dlouhé nohy. "Máme důležitější problém. Navážeme kontakt s Ferengy a požádáme je o pomoc při návratu na Enterprise?"

"Myslím, že se o to musíme pokusit."

Oba sešplhali z obrovitého stromu a pomalu kráčeli po cestě za nájezdníky. Aniž by si to dvakrát rozmýšleli, nasadili si masky a Picard znovu vytáhl z kapsy fázery. "Nastavit fázery na omráčení."

"Ano, pane."

"A držte je mimo dohled."

"Ano, pane."

"Tedy, poručíku, kdyby se mělo něco zvrtnout a my bychom museli rychle ustoupit, pokuste se proklouznout kolem nich a zamířit k Pronikavému Ostří."

Maska Sluhy vážně přikývla.

Tichým lesem se nesly hlasy a oni před sebou zaslechli výkřiky a horečný pohyb. Picard rozhodně vykročil a srdce mu bušilo stejně hlasitě jako kopyta koní. První setkání s družinou Pronikavého Ostří vyústilo v násilí a o těchto nájezdnících se říkalo, že mají méně skrupulí než průměrný Lorčan. Napadnou jeho právo nosit masku Cvičitele?

Co udělají Ferengové? Nenáviděli Federaci a všechno, co představovala. Ale určitě mají na oběžné dráze loď a možná s ní neztratili spojení.

Než Picard s Worfem prošli zátáčkou, tlupa se hlučně rozvinula do bojové linie s pěšáky v čele, za nimi byli jezdci a všichni měli tasené meče. Ferengové zůstali vzadu, stejně jako za pochodu.

"Přicházíme v míru," oslovil bandity Picard a skryl fázery do dlaně. "Chceme si jenom promluvit a možná se k vám připojit."

Stěna červených masek na ně pohlédla, jako by se ještě nikdy nikdo neopovážil tímto způsobem oslovit tlupu nájezdníků a klidně si k nim vykračovat. Nervózně se rozhlédli, jako by měli podezření, že je to lest.

Po několik vteřin, které se zdály nekonečné, se nic nedělo. Worf s Picardem na sebe letmo mrkli ve snaze nedat najevo nervozitu. Nakonec na ně jeden z jezdců zamával mečem.

"Jsí statečný, Cvičiteli, to ti přiznávám," prohlásil. "Proto dříve, než vás zabijeme, vám dovolíme, abyste přednesli svou záležitost."

Picard pokrčil rameny, jako by smrt byla to poslední, co mu působí starosti. "Tohle je způsob, jakým laskaví Ferengové zdraví obchodní partnery?"

Jeden z Ferengů se stříbrnou maskou popohnal koně a projel do čelní bojové řady. "Kdo jste?" dotázal se.

"Na Lorce jsem cvičitelem zvířat," odpověděl Jean-Luc a ukázal na masku. Pak pokynul k obloze. "Ale tam nahoře jsem kapitán Jean-Luc Picard z vesmírné lodi Enterprise."

Druhý Fereng se připojil ke kolegovi. "Viděli jsme vaši loď. Neměli jsme ani ponětí, že se Federace tak dokonale včlenila do lorkanské společnosti."

"Nebylo to úmyslné," připustil kapitán. "Dorazili jsme sem před několika dny na diplomatickou misi, ale ztratili jsme spojení s lodí. Řečeno bez obalu, potřebujeme vaši pomoc, abychom se mohli vrátit."

"Á," zabručel první Fereng, Picard si dokázal výborně představit zubatý úšklebek pod jeho maskou. "Něco od nás chcete. Co nabízíte na oplátku?"

"Tyto masky," odpověděl Jean-Luc a ukázal na svou a Worfovu obličejovou ochranu. "A naši vděčnost."

Oba Ferengové zavrtěli hlavami. "To nestačí," řekl jeden. "Vaše masky jsou velmi obyčejné, a proto vaše vděčnost nestojí za nic."

Většina nájezdníků se uklidnila a bez ohledu na to, že Picard s Worfem jistým krokem došli téměř až k nim, částečně zrušili obranné pozice. Kapitán a Worf nyní stáli jenom několik metrů od Ferengů.

"A co poníky?" navrhl Worf.

"Ne," odpověděl druhý Fereng. "Naši přátelé nám mohou dát veškeré poníky a zboží, které budeme potřebovat. Jsou velmi důmyslní."

"Tak co tedy chcete?" zeptal se Picard.

Fereng pohlédl na důstojníky Enterprise. "Chceme masku Moudrosti."

"Kdybych věděl, kde je," odvětil posměšně Picard, "nemusel bych se bavit s vámi. Celá planeta by mi ležela u nohou."

Ferengský obchodník se napřímil. "To je naše cena za to, že vám pomůžeme. Pochybuji, že máte ještě něco cenného."

"Co takhle maska Velvyslance?" zeptal se Picard nevinně.

Nyní se oba Ferengové v sedle předklonili a jeden z nich mu zprudka pokynul. "Tu masku jste nám ukradli."
"Já, ne," zavrtěl hlavou Picard. "Teď už o tom víme všechno. Masku ukradl velvyslanec Fenton Lewis a my tohoto činu opravdu litujeme. Ale nejednal jménem Federace."

"Tak proč jste tady?"

"Proč jste tady vy?" opáčil Picard.

Druhý Fereng zdvihl ruku. "Tohle povídání nás nikam nedostane. Picarde, poskytneme vám transport na vaši loď výměnou za masku Moudrosti nebo velvyslaneckou masku a Fentona Lewise.

"Mohl bych sehnat velvyslaneckou masku," přikývl Picard, "ale místo, kde se nachází Lewis, mi není známo. Mohli byste alespoň zkontaktovat Enterprise a sdělit jim, že jsme v pořádku?"

"Vaši nabídku jste slyšeli," uzavřel druhý. "Teď se dejte na cestu."

"Počkat," zavrčel nájezdník, který s nimi mluvil jako první.

"Nemůžeme tyhle vírdžany jen tak nechat odejít. Oddíl Pronikavého Ostří je přímo před námi."

"Vědí, že jste tady," zavrčel Worf a udělal stejné vzteklou grimasu jako Lorčan. "Nikoho jste nenapálili."

Lorčan pobodl koně a odstrčil muže před sebou z cesty. Jeho maska byla jediným pevným plátem krvavě červeného kovu s dlouhými a hrubými křídly. Oči mu zakrývalo tlusté hledí.

Šel mečem po Worfově tváři. "Žádný sluha se mnou nebude mluvit tímto tónem."

Picard čekal, že uvidí, jak paprsek srazí omráčeného nájezdníka z koně, ale Worf udržel temperament i spoušť na uzdě o chvíli déle. Jean-Luc spatřil, jak svírá fázér.

"Ne, Skinnere, nech ho být," nařídil Fereng úsečně. "Mrtví nám budou k ničemu."

Ale Lorčan nenaslouchal rozumným důvodům; v krvi mu koloval adrenalin a on lačnil po boji. "Musejí zemřít," zaječel a opět zaútočil dlouhým mečem na Worfa.

Dříve než Worf byt i jen stačil uhnout, šlehl jeden z Ferengů po nájezdníkovi tenounkým bičem. Zbraň byla mimořádně přesná a zářivý koneček nájezdníka udeřil do hrudi. Celý trup vzplanul příšerným výbojem. Zaječel, a jak se skácel z poníka, maska mu odlétla.

"Účinek je dočasný," poznamenal jeden z Ferengů. "Brzy bude jako znovuzrozený."

"Bez několika milionů mozkových buněk," dodal Worf.

Fereng přikývl, protože poznámku vzal jako kompliment. "V některých našich těžebních koloniích je tenhle vynález docela účinný výchovný prostředek."

"Nepochybně," souhlasil Picard. "Nyní odejdeme. Postaráte se, aby na nás ostatní nezaútočili?"

"Budou poslušni," ujistil jej Fereng.

Většina nájezdníků se rozestoupila k okrajům cesty, aby Worf s Picardem mohli snadněji projít. Vydali se lehkým poklusem dál po cestě a občas se ohlédlí.

"Pamatujte si naše podmínky," zavolal Fereng. "Samotnou masku Moudrosti nebo Fentona Lewise a velvyslaneckou masku."

* * *

Když se Pronikavé Ostří ještě jednou pátravě podívala do stínů lesa, Deanna Troi bojovnici sledovala. Přicházela noc a po kapitánovi Picardovi a poručíku Worfovi nebylo ani stopy. Pronikavé Ostří dohnala celou společnost k velké rychlosti a díky tomu se mezi nimi a nájezdníky vytvořila značná vzdálenost. Řítili se přes křižovatky, aniž by čekali na setkání s kolegy cestovateli. Nyní se zdálo, pomyslela si Deanna, že šlechtična svého rozhodnutí lituje.

Měla poslat vlastní lidi, aby je zezadu střežili? Nebo neměla ustupovat ani o píď a bojovat s nájezdníky? Deanna bez obtíží vycítila starosti bojovnice, protože Betazoidku strašily tytéž otázky. Na jedné straně byli kapitán s Worfem úspěšní: žádní bandité je nesledovali natolik zblízka, aby bylo možné je zpozorovat. Ale tento úspěch nevysvětloval dlouhou nepřítomnost obou mužů. Dokud se Cvičitel a Sluha nevrátí do tábora, nebude ani jedna z obou žen spokojena.

Impozantní postava v masce Hromu zastavila poníka. "Stát," zvolala. "Tady rozbijeme tábor."

Ačkoliv měli ještě nejméně půl hodiny slábnoucího denního světla, nikdo se s Pronikavým Ostřím nepřel. Když sesedli i ostatní, Chladný Anděl zvířata shromáždil a uvázal. Dva sluhové začali rozbalovat stany a nářadí, zatímco léčitel pátral v močálu po květinách. Opeřený Pavouk byl jako obvykle k dispozici Pronikavému Ostří a oba prohlíželi nejbližší stromy, aby rozhodli, který z nich poskytne útočiště nočnímu táborovému ohni. Lorčané se s praktickou zdatností pustili do obvyklých činností, ale hovořili potichu a nebyli tak veselí jako jindy. Podobně jako Deanna cítili starosti své vůdkyně.

Poradkyně Troi chtěla od nich na chvíli odejít - ne aby se vyhnula práci, neboť všichni byli tak šikovní, že byla stejně přebytečná, ale aby mohla být o samotě. Tak se malý kousek vrátila po cestě, již právě přicestovali. Osobní bezpečnost byla poslední věcí, na kterou Deanna myslela. Jestliže jim Lorčané byli v patách, pak kapitán selhal a je pravděpodobně mrtev. Dávala přednost tomu zjistit to raději dříve než později. Sundala si masku Služebné a dovolila chladnému větru, aby jí vanul do tváře. Přinášel pocit osvěžení - při tom, jak se věci tady na Lorce vyvíjely, osvěžení potřebovala. Kruté vzrušení, prožívané všemi včetně jí samotné, ji vyčerpávalo. Nejhlubší strach vzápětí střídalo radostné rozpoložení a pak prázdnota způsobená ztrátou. Sotva se vzpomínala z ochromujícího úderu, jímž pro ni bylo odříznutí od Enterprise, zmizel velvyslanec Lewis. Nyní postrádali kapitána s Worfem.

Všechny tyto citové stavy byly nesmírně nepříjemné a škodlivé. Deanna jim podléhala s nechutí.

Po levici jí zapraskaly větve. Otočila se, neboť zpola očekávala, že zjistí, že ji sledoval léčitel. Ale nikdo za ní nebyl. Kus dál zaslechla tlumené hlasy a frkání poníků, ale tábor mezi tmavnoucími stromy měla již z dohledu. Nad hlavou jí zašelestily větve a listy a ona instinktivně sklonila hlavu. Ale nesnesly se na ni řvoucí masky ani tasené meče - jenom několik chomáčů mechu jí napadalo do vlasů.

Naprosto nezávisle na tajuplném šustění Deanna vycítila přítomnost jakési bytosti, která ji pozorovala. Po pravici jí opět zašelestila vegetace a ona si s úděsem uvědomila, že ať už to byl kdokoliv, právě jí nad hlavou přeletěl z jedné strany cesty na druhou.

"Ahoj?" řekla zvesela a snažila se sledovat nepatrné zvuky v houštině.

Jako odpověď se ozvalo prudké zavřeštění, které Deannu přinutilo uskočit. Velký lidoop se nešikovně odpoutal od kmene a zaplachtil k ní. Divoce mával rukama a nohama a nakonec ladně přistál uprostřed cesty. Nyní spatřila, že to vůbec není opice podobné zvíře, ale něco mnohem hubenějšího a exotičtějšího. Tento tvor se nedokázal postavit vzpřímeně na zadních nohách, protože byly téměř stejně tak dlouhé a štíhlé jako chápavý ocas. Usmál se na ni a zakýval kulatým a chlupatým obličejem.

"Ty pravděpodobně budeš jeden z těch tvorů, které jsme viděli první den," poznamenala. "Ale nebojíš se lidí, jako se báli oni."

Vírdžan vyskočil do vzduchu, udělal salto a pak přistál na všechny čtyři. Deanna navzdory pochmurné náladě zatleskala.

"Chtěla bych mít tak dobrou náladu jako ty," oslovila jej, "ale bojím se. Jsou kapitán a Worf v pořádku? A i když jsou, tak co se s námi stane?"

Hubený tvor cosi vřeštěl, ale Deanna mu nerozuměla. Pak udělal další skok, jenomže tentokrát skončil zavěšený za ocas na větvi stromu. Potom vírdžan jediným pohybem zmizel.

"Mohl jsi zůstat déle," zavolala Deanna.

"Hej," přišla z dálky odpověď. "Kdo je tam?"

Deanna zírala na sever do temného lesa. Stěží ještě vůbec něco viděla, ale dokázala rozeznat pár mlhavých postav; míhaly se mezi obrovitými kmeny a běžely k ní.

"Kapitáne?" zavolala.

"Deanno!" ozval se hlas se stopou úlevy.

Betazoidka vyrazila k oběma postavám a někde uprostřed cesty se setkali. Objala kapitána Picarda a pak popadla Worfovu špinavou ruku a potřásla jí. Všichni se rozsvítili úsměvy.

"Ach, promiňte," omlouvala se, o krok couvla a zrudla rozpaký. "Jenom jsem tak ráda, že vás vidím!"

"Nemusíte se omlouvat," usmál se Picard. "Nám se také poněkud ulevilo."

Jak Worf lupal po dechu, zvedala se mu ramena. "Co tady děláte sama? Už Pronikavé Ostří zřídila tábor?"

"Právě to dělá," odpověděla Deanna. "Bude ráda, že vás uvidí, kapitáne."

"Možná nebude ráda, až uslyší, co jí musím povědět."

"Proč?" zeptala se poradkyně. "Nacházejí se nájezdníci blízko?"

Picard zavrtěl hlavou.

Nájezdníci jsou to nejmenší. Právě jsme se setkali s párkem Ferengů."

* * *

Pronikavé Ostří Picarda neobjala hned, jak ho uviděla, neboť vytahovala šňůru z bublajícího močálu. Vstala a šla k němu až tehdy, když šňůra opustila pramen a Opeřený Pavouk s Bylinkářem sbírali ryby z trávy.

"Á, Picard," promluvil maska Hromu, "rozhodl jste se, že se k nám vrátíte. Viděl jste nějaké nájezdníky nebo léčitele ošálily jeho elixýry?"

Oba Lorčané se rozesmáli a Picard také. Všichni cítili úlevu, že se nový cvičitel a sluha vrátili. Také je uklidňovalo, že se smějí lupičům.

"Léčitel měl pravdu," odpověděl Picard. "Čekali jsme na ně na stromě a dívali se, jak pod námi procházejí."

"Jak skvělý nápad," zvolal Bylinkář.

Pronikavé Ostří si otřela bahno z tenké látky na nadrech. "Jak jste se kolem nich proplížili?"

"Mluvili jsme s nimi."

Pronikavé Ostří se na okamžik zarazila a oba muži upustili ryby a prudce vstali. Ostří nazlobeně vykročila ke kapitánovi. "Určitě jste s nimi ve spojení, jinak by vás zabili."

"My s nimi nejsme ve spojení," odporoval Picard. "Ve spojení s nimi jsou Ferengové. A s nimi jsme také mluvili."

"Ferengové cestují s nájezdníky?" usekla bojovnice posměšně. "Teď si vymýšlíte vy."

"Ne, obávám se, že ne," opáčil Picard. Docela si přál, aby předtím nepožádal poradkyni Troi a poručíka Worfa, aby nasbírali dřevo na táborový oheň. "Ferengové pátrají po Moudrosti stejně jako vy. Jsem si jist, že se Ferengové snaží převzít vůdcovství nebo vůdce ovlivnit."

"Ha," rozesmála se. "Jak mohou ovlivnit něco, co neexistuje? Kromě toho - jak mám vědět, že mluvíte pravdu? Víme, že vy jste jim ukradli velvyslancekou masku."

Skutečná vzteklá grimasa Jeana-Luca odpovídala vzteklé grimase na hrůzostrašné masce Cvičitele. "Řekl jsem vám i jim, že to byl čin jednoho člověka, Fentona Lewise. Nevím, kde je teď, ale odmítám být odpovědný za jeho činy. To, co vám povídám, můžete brát jako fakt!"

"Pojďte do mého stanu," navrhla bojovnice a svalnaté nohy ji zdvihly z blátivého močálu. "A promluvíme si o tom." Dala pokyn Pavoukovi. "Postarej se, abychom nebyli rušeni."

"Ano, má paní." Velvyslanceká maska se uklonila.

Jean-Luc následoval Pronikavé Ostří do stanu, který mu znovu připomněl vesele pomalované cirkusové šapitó. Lorkanští sluhové připravili světla, pokrývky a na zemi podložky k večeři. Pronikavé Ostří jim pokynula, oni to rychle dokončili a odešli. Šlechtična vytáhla z rance jakýsi čistý oděv a poklekla mimo Picardův dohled do tmavého rohu plátěného obydlí.

Picard vestoje čekal a zuřil nad zjevným projevem loajality Pronikavého Ostří vůči Ferengům. Což Lorčané nevěděli,

co jsou Ferengové zač? Ale musel držet jazyk za zuby a přestat proti nim tak hlasitě brojit. Pokud bylo přáním Lorčanů spojit se s Ferengy namísto s Federací, pak jim musí být umožněno svobodné rozhodnutí. Lorčanům se v tomto nepřátelském prostředí vedlo docela dobře, ale možná Ferengové očekávají více, než se jim nakonec podaří vyhandrkovat.

Když se žena objevila na světle, měla na sobě opět onen půvabný župan s bílým peřím, který částečně odhaloval její dech beroucí nádhernou postavu. Ale nejúžasnější bylo, že neměla zakrytý obličej, andělsky čistý a tak odlišný od těla zpevněného bojem.

"Ve skutečnosti se na vás nezlobím," ozvala se. "Možná bych neměla být překvapená, že jsou Ferengové spojenci nájezdníků, protože v poslední době jsou jejich útoky drzejší a lépe organizované. Pokud jsou Ferengové zodpovědní za smrt našich občanů, budou potrestáni."

Ale když si Picard strhl masku, byli Ferengové jeho myslí na hony vzdáleni. "Pronikavé Ostří, jste překrásná."

Rozběhla se k němu a začala ho hladit po tvářích, čele a temeni hlavy. Natáhl ruce, pevně ji objal a přitáhl ji k sobě.

"Picarde," zasténala a zaťala mu silné prsty do ramenou. "Zůstaň se mnou. Dám ti Lorku."

"Nechci Lorku," zachroptěl. "Chci tebe."

Zavřela mu ústa polibkem a rozhovor skončil.

Kapitola jedenáct

Těsně před tím, než dalšího rána zrušili tábor, shromáždil Denní Poutník svůj doprovod v barevných maskách, který se nyní skládal ze Šlechtice, Léčitelky, Učitele, Lučistnice a Posla. Vrátil se k prosté a pohodlně obnošené masce Kramáře, která byla na pohled tou zdaleka nejméně okázalou.

Když kramář vystoupil na svůj prapodivný vůz, začalo větve za ním pronikat slunce; pomalu rozpouštělo rudě zabarvenou mlhu. Jíl byl skoro suchý a svrchní vrstva půdy byla téměř prosta červů. To slibovalo neobvykle teplý den.

Poutník jim sdělil: "Počínaje dneškem začíná být cesta nebezpečná."

Katherine Pulaski pohlédla na komandéra Rikera. I když viděli jenom oči toho druhého, lehce dali jeden druhému najevo úžas nad touto poznámkou. Opravdu je překvapilo, že by je mohlo čekat něco nebezpečnějšího než to, čemu již čelili.

"Dostáváme se ke křižovatce," vysvětlil Poutník. "Od tohoto okanzíku budeme potkávat daleko více cestovatelů a ne všichni budou přátelští."

"Setkáme se s dalšími nájezdníky?" optal se Dat v bledé masce s podivnými klikyháky.

Lorčan pokrčil rameny.

"Mohli bychom. Určitě potkáme cestující, jako jsme my sami, kteří budou mít namířeno na trh. Vaše chování musí odpovídat novým maskám, jinak se budeme muset bránit na každém kroku."

"Jak bychom se měli chovat?" zeptala se doktorka.

"Chovejte se, jako byste se s těmi maskami narodili," odpověděl kramář. "Chovejte se, jako byste s nimi chtěli zemřít. Chvilé slabosti nebo zaváhání a může se stát, že budete muset čelit výzvě. Také jsme soudržná skupina. Urážka jednoho z nás je urážkou nás všech."

Kdybych byl dosud prostým kramářem, který cestuje sám," pokračoval, "představoval bych pro každého minimální hrozbu. Dokonce i jako Majetný s vámi všemi jakožto mými učedníky bychom přitahovali málo pozornosti. A vy byste mohli jako rádní učedníci mlčet, poslouchat a nechat mě, abych mluvil za vás. Ale teď jste všichni důležitými osobami s vlastními právy. Obzvláště vy, Rikere. Každý, s kým se potkáme, bude chtít hovořit s člověkem, který nosí lesní masku. Mě budou ignorovat."

Will dotkl leštěného dřeva, které mu zakrývalo obličej, a poprvé si uvědomil, jak je Lesní maska s lesklými drahokamy a skvělým zpracováním nápadná. Jaké měl právo reprezentovat sám sebe jako člena lorkanské šlechty? Byl vyznamenán za odměnu a vlastně jej trochu překvapilo, že nemá chuť vrátit se k primitivní masce z jílu, ale nechtěl, aby jeho marnivost ohrozila posádku.

"Poutníku," navrhl, "pokud se domníváte, že bychom se měli vrátit k nošení masek Učedníků -"

"Ne!" postavil se Lorčan energicky proti této myšlence. "Tyto masky jste si zasloužili! Vesničané je vybrali dobře a já chci, abyste je nosili. Vy to nevíte, Rikere, ale aby vám mohli darovat Lesní masku, koupili ji ode mne. Pochopitelně, že jsem jim udělal velmi dobrou cenu."

Sklopil hlavu. "To není úplně všechno," přiznal se. "Pátral jsem po někom, kdo by tuto masku mohl nosit, od chvíle, co byl zabit její právoplatný majitel, můj starý přítel, v potyčce s vlastním synem."

Poutník mávl rukou a pustil tragédii z hlavy. "Ale takových příběhů je na Lorce mnoho. Kolem plamenů neprojdeš snadno." Vstál v celé své výšce a postupně se na každého z nich podíval. "Budete nosit tyto masky, ale budete tak činit správným způsobem. Jak my říkáme: 'Když budeš ctít masku, maska bude ctít tebe.'"

Poutník seskočil z vozu a zvedl ohlávku tahouna. "Pochopitelně, Rikere, kdybyste se snad měl schovávat ve voze pokaždé, kdy budou hrozit nějaké potíže, Lesní masku nikdo nespasí. Pro šlechtice by bylo vhodné, aby namísto chůze jel."

"Budu si to pamatovat," reagoval komandér s nepatrným úsměvem, který nikdo neviděl.

Za několik minut už byli opět na cestě a v sevřeném zástupu pochodovali za modře pomalovaným komickým vozíkem se zlatavými písmeny. Riker kráčel přímo za Fentonem Lewisem a dával na muže v opeřené masce Posla pozor. Po

Poutníkově přednášce byl velvyslanec tichý a zřejmě vystrašený a Will na něj zkoumavě hleděl napůl zavřenýma očima dírou po suku v Lesní masce.

"Lewisi," oslovil jej, "dostali jsme se daleko za oblast, kam mohl dojít první výsadek. Přesto jste neukázal na jediné místo a neřekl: 'To je ono - možná se to stalo tady.' Jenom kráčíte společně s námi a čekáte na příležitost. Co si od toho slibujete?"

"Klid ducha," odpověděl Lewis. "Vy tady na Lorce být nechcete, ale já ano. Cítím s touto planetou jistou spřízněnost. Tak proč vy neodejdete? Já zůstanu, najdu kapitánovy ostatky a také dokončím misi. Je mi líto, že věci dopadly tak, jak dopadly, ale věděli jsme, že to bude nebezpečná mise. Není důvodu, aby bylo ublíženo dalším lidem."

"Co byste dělal, kdybychom vás tady nechali samotného?"

"Pravděpodobně bych přestal cestovat s tím bláznivým troubou," odpověděl Lewis a ukázal na vratký vůz. "Pokračoval bych v putování na trh, abych viděl, kdo nakonec ukořistí masku Moudrosti. Jestli to bude Pronikavé Ostří, pak máme všichni smůlu."

"Možná byste měl odejít," navrhl Riker. "To vy jste měl velkou smůlu."

"Ne," odmítl Lewis úsečně a zavrtěl vzdorovitě maskou, až mu vlasy zavlály. "Jsem naživu a vím toho mnohem víc, než jsem věděl, když jsem sem přišel. To je pokrok! Řekl jste, že čekám na příležitost, a máte pravdu. Náhodou jsem velmi trpělivý."

"No, já ne," opáčil Riker. "Pokud svůj příběh do večera řádně nedoložíte, nechám vás transportovat na Enterprise a umístit do vazby."

"Za co?" tázal se velvyslanec posměšně. "Za to, že jsem měl smůlu, jak jste to vyjádřil?"

Nyní byla řada na Rikerovi, aby zavrtěl hlavou. "Ne, velvyslanče. Na oběžné dráze planety se objevila ferengská loď. Možná budou velmi rádi, když vás budou moci přivítat na palubě."

Maska Posla se prudce otočila. "Rikere, to nemůžete udělat. To byste mi podepsal rozsudek smrti." Lewis se zhluboka nadechl a znovu získal arogantní sebejistotu. "Mezi Federací a Ferengy neexistuje žádná smlouva o vydávání osob. Nemáte oprávnění úspěšně lovit místo nich."

"To byl jenom takový nápad." Riker zpomalil a nechal Fentona Lewise kráčet daleko před sebou. Rozepnul zip postranní kapsy a vyndal komunikátor.

"Riker můstku. Přijem."

"Tady Wesley," uslyšel. "Poručík LaForge je ve vyvolávací laboratoři a studuje infračervené snímky povrchu. Dělá nám starosti, že se u vás příliš otepluje."

"Poslední věci, s níž si dělám starosti, je počasí," zavrčel Riker. "Geordiho neruš. Co dělají Ferengové?"

"Stejně jako my tady jenom dřepí," odpověděl Wesley. "Ale transportéry používají víc než my."

Komandér si povzdychl a pak znovu promluvil ztišeným hlasem. "Naše transportéry budou mít co dělat dnes večer. Informuj Geordiho, že nejméně jeden, ale spíše několik z nás za soumraku použije transportér."

"Nehledě na -"

"Přesně tak, podporučíku. Členové posádky, kteří jsou tady, mají příliš velkou cenu, než aby bylo možno riskovat jejich životy."

Hlas se mu zastřel podobně jako lososově zbarvená obloha.

"Včetně vás, pane," připomněl mu mladík.

Riker poznámce neodporoval. "Potřebujeme sestavit pátrací oddíl, který by pohřešované hledal delší dobu."

"Ano, veliteli," odpověděl tiše Wes.

"Konec."

"Konec, pane."

Will Riker brzy shledal, že kráčí na konci zástupu vedle poručíka Data. "Ty Fentonu Lewisovi nevěříš, že ano?" řekl šepotem androidovi.

"Ne, pane, nevěřím," zachroptěl Dat ve snaze přizpůsobit se ztlumenému Rikerovu hlasu. "Všechno, co jsme na této planetě viděli, naznačuje, že jeho historka prostě není přijatelná."

Lesní maska ztěžka přikývla, ale vlna strachu se vracela. "Ale přesto ta historka přichází v úvahu, že ano?"

"Hodně věcí přichází v úvahu," přiznal Dat.

"Viš, Date," Riker nepřestával šeptat, "nemůžeme na této planetě strávit roky. Nakonec budeme muset odletět, ať je najdeme nebo ne."

"Ovšemže," souhlasil Dat tiše.

"Jestliže k tomu dojde, chtěl bych tady nechat někoho z Enterprise, aby celé dění sledoval."

"Mohu se dobrovolně přihlásit?" zeptal se Dat.

Riker položil androidovi ruku na rameno. "Doufal jsem, že to řekneš. Zdá se, že dobře vycházíš s Denním Poutníkem a možná se o tebe postará. Mohl by sis toto místa oblíbit."

"To už se stalo," opáčil Dat. "Když všichni nosíme masky, cítím se ve srovnání s vámi ostatními méně odlišným. Nikdo neví, že jsem android. Domnívají se, že jsem člověk."

Will poplácal androida po zádech, šťastný, že někdo našel na Lorce něco, co mohl mít rád. "Byla by to báječná země ke zkoumání," souhlasil, "kdybychom tady nebyli z tak závažného důvodu."

"Nezoufejte, veliteli," snažil se ho uklidnit Dat. "Jestliže je najdeme, budou naživu."

Will Riker přikývl, zatímco se vzpouzel brát na vědomí Datovo "jestliže" a uvažoval o jiné možnosti než "naživu". Už nikdy nespátrít Deannu, kapitána a Worfa? Možná se nikdy nedozvědí, co se s nimi doopravdy stalo? Prostě by je už jenom neměl po boku. Odešli by z jeho života, jako z něho odešli nyní. Nepřemítal starostlivě o budoucnosti. Myslel na to, že několikanásobná ztráta by byla tak obudná, že by ji stěží pochopil.

Nutil se vidět ironii situace - že jeho kolegové z Enterprise by měli zmizet na historické planetě místo ve vesmíru, kde strávili tak velkou část života.

"Prr!" dorazil zepředu hlasitý křik. Poutník zastavil vůz, ale Riker viděl jenom mřížování na střeše kabiny, protože mu ve výhledu bránil hustý rákos. Podporučík Greenblattová se přehнала kolem Data s Rikerem a běžela k vozu. Něco se dělo; Fenton Lewis se pomalu blížil k lesu a držel se z dohledu.

Doktorka Pulaski dohnala Data s komandérem. "Co se stalo? Co se děje?"

"To nevíme," řekl Dat.

"Počkejme, až se vrátí Greenblattová," nařídil Riker a zabránil ostatním, aby se rozběhli.

Podporučík se vrátila o chvíli později. "Na konci svahu je křižovatka," vysvětlila, "a tam jsme viděli nejméně dva jezdce. Z té vzdálenosti Poutník nemohl poznat, co jsou zač. Řekl, že velitel by měl nastoupit do vozu."

"To je trapné," zavrčel Riker. "Nebudu se schovávat."

"Součástí Poutníkova plánu je ponechat si nějaké skryté zálohy, abychom před nimi utajili naši plnou sílu," řekla Greenblattová. "Moment překvapení má často úspěch."

"Jako trojský kůň," dodala Pulaski.

"Dobrá," zamumlal Riker. "Ale udělejme všechno, abychom pomohli Poutníkovi vyjednávat s nimi pokojně. Doktorko, vy a já se schováme ve voze."

"Výborně."

"Date, pokud budou vypadat důvěryhodně, zeptej se jich na kapitána."

"Ano, pane."

"A, Greenblattová," doplnil Riker zlověstně, "dávejte pozor na velvyslance Lewise. Později mi povíte, jak se choval a co dělal."

"Ano, pane."

Doktorka a velitel se opatrně přiblížili k vozu. Beze slova spustili zadní sklopná vrata a vlezli dovnitř. Pokud mohl Dat vidět, Poutník se ani neohlédl, ani jinak nedal najevo, že o nich ví, ale jakmile zavřeli dveře, hmatl po otěžích. Ponik se trmácel dál, aniž by si byl vědom skrytého nákladu.

Dat a podporučík Greenblattová pospíchali, aby s vozem udrželi krok. Android spatřil, jak mladá důstojnice bezpečnosti sáhla po fázru a s úděsem si uvědomila, že zbraň je stále ve voze.

"Odvalu," řekl jí Dat. "Možná je to další důvod, proč náš mazaný průvodce chtěl, aby někdo zůstal uvnitř."

Blondýnka přikývla a pak se rozhlédla. "Kde je velvyslanec Lewis?"

Dat ukázal doleva za sebe. "Velmi dobře se ukrývá. Nedělal bych si o něj starosti."

"I bez něj jich máme dost," souhlasila podporučík a vykročila ke křižovatce.

Dva jezdci na křižovatce byli naprosto úchvatní. Masky měli z hladkého a ničím nezdobeného stříbrného kovu, jako by kromě zjevného bohatství neměli žádnou identitu. Velká křídla masek z velké části zakrývala nejpůsobivější rys jejich vzhledu, oblodné uši, ale i tak bylo to ostatní pastvou pro oči.

Cestující jsou Ferengové, usoudil Dat. Neshledal na tom nic překvapivého, protože věděl, že na orbitě planety je ferengská loď. Byl však zklamaný, protože se těšil na setkání s dalšími Lorčany.

Poutník se v sedle napřímil a podrbl se pod maskou, jako by jej překvapovalo, že se setkává s další tlupou cizinců. Musí si myslet, že jeho planetu přepadli, napadlo Data. Svým způsobem tomu tak bylo.

"Přeji vám dobrý den," pozdravil Poutník Ferengy na koních. "Dovolili byste prosím mému skromnému vozu a cestujícím společníkům, abychom projeli?"

"Zajisté." Bližší Fereng přikývl a divoce zatáhl za otěže, čímž donutil poníka couvnout. "Kam máte namířeno?"

"Na trh do Chalupářských Luk," odpověděl kramář. "Kupředu, holka," zavolal a pobídl klopýtající zvíře, aby se dalo do pohybu. Dat a Greenblattová lhostejně kráčeli za ním. "Tam bude korunován nový král, není-liž pravda?" zeptal se druhý Fereng, aniž by uhnul z cesty.

Poutník se uctivě uklonil. "Pokud to bude Drakova vůle."

Obchodník s velkýma ušima najel před vůz; tím kramáře donutil zprudka zastavit. Fereng vytáhl zpod sedla tenký bič a ukázal jím na Lorčana. "Ty jsi kramář, že ano?"

"Stejně ubohý jako má maska." Poutník přikývl. Pak náhle opustil servilní tón. "Proč mě zdržujete?"

"Chceme vidět, co máte na prodej," odpověděl. "Jsme zákazníci."

"Se skromnou maskou Kramáře bylo pro Lorčana snazší zaujmout opět poddajný postoj. "Pro takové vznešené šlechtice jako vy nic nemám, jenom prosté věci pro chudáky - zažehovače ohně, masky z jílů a kusy látky."

Nyní přijel k postranici vozu i druhý cizinec a pohlédl do kramářovy tváře. "Vy máte masky na prodej?"

Poutník odvrátil oči. "Jenom z jílů, vhodné pro nevolníky, učedníky a nejrůznější poddané."

"Rádi bychom se podívali," dožadoval se Fereng.

Poutník nasadil veselý tón. "Pak přijďte na trh. Budu mít vlastní místo, které snadno najdete. Pár šlechticů jako vy se tam bude mít skvěle."

"Ó, my tam budeme," ujistil jej Fereng. "Ale rádi bychom se podívali na vaše zboží nyní. Upřímně řečeno, vaši neochotě ukázat zboží nerozumím. Proč obchodujete? Jsme sběratelé a platíme velmi dobře, obzvláště za pěkné masky."

Poutník rozpráhl ruce v bezmocném gestu. "Bez urážky, ale ji bych si zboží šetřil pro trh. Proč neprokážete čest mému postavení a nenecháte mé projet?"

Fereng ukázal na podporučíka Greenblattovou v její tmavě skvostné masce Lučistníka. "A co vy? Kolik byste chtěla za masku, kterou nosíte?"

"Není na prodej," odvětila Greenblattová pyšně. "S touto maskou jsem se narodila a s ní i zemřu."

"Impozantní citový vztah," shodli se Ferengové. "A typický pro barbary na této planetě."

Dat cítil, že je čas se do toho zamíchat. "Vy jste Ferengové," pronesl dost hlasitě, aby to zaslechli i kolegové uvnitř vozu. "My jsme Lorčané. Máme větší právo než vy cestovat po téhle cestě. Tak proč nás obtěžujete?"

Datův příkrý tón měl alespoň dočasný účinek. "Promiňte nám naši nezdvořilost," řekl jeden z meziplanetárních obchodníků, "ale nemáme moc času. Musíme hromadit zisk co možná nejrychleji. Prosím, ukažte nám, co máte na prodej."

"Rád tak učiním," opáčil Poutník, "na trhu. Nyní nás prosím nechte projet. Už máme zpoždění."

"To si nemyslím," zavrčel druhý Fereng. Vztýčil ruku a udělal krouživý pohyb. Najednou les zašuměl, rákosí zapraskalo a z lesa vyskočili Lorčané s červenými maskami a mávali meči a kopími. Vrčeli a cenili pod maskami zuby jako špatně vychovaná zvířata.

Dat s Greenblattovou spěchali k vozu.

"Jsme obklíčeni nájezdníky," pronesl hlasitě Dat, "velkou skupinou."

"Ke komu mluvíš?" zeptal se Fereng Učitele. "A jak jsi věděl, že jsme Ferengové? Už jsme se setkali?"

"Cestujeme po světě," vysvětlil Dat. "Ale dosud jsme neslyšeli, že ušlechtilí Ferengové jsou zloději."

"Co jsme ukradli?" zeptal se druhý Fereng jako by se ho obvinění dotklo. "Tady naši přátelé s červenými maskami však jsou známi jako zloději, proto by bylo moudřejší obchodovat s námi. My vaše masky koupíme, ale nedá se říci, co udělají naši společníci. Také zaplatíme maximální cenu za informaci - pokud víte, kde se nachází maska Moudrosti."

Denní Poutník vybuchl jako sopka, vyletěl ze sedla a pronesl k arogantním obchodníkům kázání. "Když cestujete ve společnosti zlodějů, musíte i vy být zloději. Proč nenosíte červené masky?"

"Opatrně, kramáři," varoval ho bližší Fereng a pohrozil mu pružným bičem. "Tady naši přátelé vědí jak zabíjet, ale my víme, jak připravit někomu bolest."

Riker si uvnitř vozu přidržel komunikátor u rtů a naléhavě zašeptal: "Riker Enterprise. Riker Enterprise. Až budete odpovídat, mluvte potichu."

"Rozumím, veliteli," zašeptal Wesley. "Tady je podporučík Crusher."

"Wesley, nemám čas na vysvětlování, ale potřebuji manévry k odvrácení pozornosti. Můžete tady dole zařídit malé zemětřesení?"

"Ach, zajisté." Wesleyho hlas zněl zmateně. "Osvědčilo by se fotonové torpédo, ale účinky by mohly být katastrofální. Také bychom mohli transportovat do seismického zlomu detonátor."

"To by trvalo příliš dlouho," zabručel Riker. "Potřebuji něco hned teď."

"Co takhle falešné torpédo jako ta, která používáme k testování odpalovacích zařízení?" navrhl Wesley.

"Zkuste to," povolil Will a zkontroloval si čas. "Přesně za šedesát vteřin."

"Ale je to riziko," protestoval mladík. "Jestliže mračno ještě zhoustne, nebudeme vás dnes večer moci transportovat."

"Udělejte to," nařídil Riker. "Konec."

Komandér podal fázerovou pistoli Kate. "Vím, že tyhle věci nesnášíte, doktorko, takže vám nemusím říkat, abyste ji použila jenom jako poslední prostředek."

"Ne, to nemusíte," přisvědčila doktorka a zvedla zbraň. Sňala si masku a statečně se na něj usmála.

"Kdo je tam uvnitř?" dotazoval se rozzlobený ferengský hlas, doprovázený bušením na bok vozu. "Slyším hlasy!" Will si upravil Lesní masku, rozkopřil zadní sklopnou postranici a vyskočil ven. Dal pozor, aby za sebou desku rychle zavřel a zabránil komukoliv, aby zahlédl Kate s fázerem.

"Lesní maska," zvolal bázlivě jeden z nájezdníků.

Riker drze vykročil do středu křižovatky a upřeným pohledem přivedl do rozpaků Lorčany s červenými maskami; mnozí sklonili zbraně.

"To je přívrženec Všemocného Zabijáka," řekl jeden z útočníků. "Možná ví, kde se nachází maska Moudrosti."

Ferengové pobídli poníky a obratně pojížděli před netečným Šlechticem.

"Za tuhle masku ti dám takové množství hliníku, kolik sám vážíš," tvrdil jeden z nich.

"Kde můžeme najít další takové?" zapištěl druhý.

Riker je okázale ignoroval a obrátil se na nájezdníky. "Kamarádi Lorčané," oslovil je, "Drak, který žije ve středu země, nemá z vašich činů radost. Nedokáže pochopit, proč chcete odejmout matce zemi její nejceněnější bohatství, abyste obohatili tyto mrchožrouty."

"Drž svůj barbarský jazyk za zuby," zavrčel Fereng s bičem, "nebo ho umlčím místo tebe."

"Kde jsi, Wesley? pomyslel si Riker. No tak, Wesley!"

Wesley Crusher stál u zbraňové konzole na můstku Enterprise a dvakrát ověřoval souřadnice. Nebyl si jistý, zda hustá atmosféra planety nezmění let štěpné střely, proto ji zamířil přímo na aktivní sopku. S největší pravděpodobností nebudou uvnitř sopky ohroženy žádné formy života a zásah do takového místa určitě vyvolá přesně takovou reakci, aby spustil zastírací manévry, který potřeboval velitel Riker. Napadlo ho půl tuctu dalších opatření, která by měl učinit, ale už neměl čas.

"Torpédo vypuštěno," oznámil a stiskl blýskavé červené tlačítko.

Střela protřela vrstvu prachu a popela s takovou razancí, že lorkanská atmosféra měla na její dráhu minimální účinek. Zasáhla vrchol sopky poblíž rovníku a vytvořila malý kráter. Ale náraz stlačil vířící lávu uvnitř sopky a vehnal do kráteru vzduchové bubliny, které zabraly více místa a ještě více tak oslabily kůru. O několik vteřin později, když se láva znovu rozpínala, hora explodovala a vychrlila do vzduchu tuny rozžhavené suti.

Jak řetězec navzájem propojených sopek chrllil ohnivý obsah, jedna hrůzostrašná exploze střídala druhou.

* * *

Zatímco se v dáli ozývaly výbuchy, půda v lese se divoce rozhoupala. Jílová kůra se roztrhla a vypustila gejzíry

vroucí vody, které vytryskly do výšky třiceti metrů. Obrovité stromy se rozkolébaly a zlověstně skřípaly, zatímco větve se lámaly a padaly na zem. Riker zůstal stát, ale Fereng před ním neměl tolik štěstí. Poník ho bez okolů shodil a vzápětí uprchl.

Fereng vstal a s maskou nakřivo se pokusil s bičem dojít k Rikerovi. Ale byl sražen k zemi jedním z nájezdníků, který se kolem něj prohnal a vřeštěl strachy. Každý se hnál do úkrytu, který neexistoval, a vznikla naprostá panika. Will Riker se pokusil najít své lidi, ale spatřil jenom Data, který klidně stál uprostřed silnice a hleděl k obloze. Pak zahlédl Poutníka, jak se krčí u kraje silnice a zakrývá si hlavu pažemi. Kde je vůz? Kde, jsou doktorka Pulaski, podporučík Greenblattová a velvyslanec Lewis?

Najednou se Dat rozběhl k Poutníkovi, kramáře popadl a odnesl ho - právě v okamžiku, kdy na místo, kde se choulil, dopadl strom.

Obloha během několika vteřin krvavě zrudla a potemněla jako v noci. Riker klopýtal tmou a volal jmény své kolegy z lodi, ale hřmot země ho přehlušil. Nakonec ucítil, jak ho kdosi popadl za ruku a radostně se otočil - jenom proto, aby zjistil, že jej za rukáv tahá Fenton Lewis.

"Transportujte nás odtud," ječel Lewis s maskou Posla posunutou na temeno.

"Děláte si legraci?" odsekl Riker. "V tomhle nás nedokáží ani najít."

Lewis popadl oběma rukama Rikera za límec. "Musíte to zkusit."

Will jej odstrčil, potácel se po cestě a neustále volal: "Doktorko! Greenblattová! Date!"

Najednou ho ve tmě něco udeřilo do týla a Riker v bezvědomí upadl do kašovitého jílu.

* * *

Než padla tma, podařilo se kapitánu Picardovi sledovat své spolucestující po celou dobu pustošivého řádění živlů. Zastavili jen o pár chvil předtím, aby si poníci odpočinuli, a měli štěstí, že v tu chvíli nikdo nebyl v sedle. Poradkyně Troi se pevně držela Picardovy paže, zatímco Worf se postavil zády k němu v typicky klingonském bojovém postavení a odrážel všechny větve, které na ně padaly.

A ještě než se rudě setmělo, kapitán spatřil Chladného Anděla, jak se statečně snaží udržet na uzdě a uklidnit poníky, aniž by dbal na vlastní bezpečí. Také zahlédl Pronikavé Ostří, jak svírá v náručí své svěřence ve snaze ochránit Bylinkáře, Opeřeného Pavouka a oba sluhy, zatímco oni se střídavě pokoušeli chránit ji.

Pak je zahalila temnota a Jean-Luc byl mimořádně vděčný za přítomnost Worfa a Deanny. Přemohl nutkání rozběhnout se po bok Pronikavému Ostří a zůstal tam, kam patřil, se svou posádkou.

Nemohl dělat nic než přestát výbuch a doufat, že se planeta neroztrhne.

Kapitola dvanáct

Poručík LaForge se vyřítl z turbovýtahu na můstek a mával rozčileně rukama. "Podporučíku Crushere," vyštěkl, "co se děje? Co to sakra děláte?"

"Poslouchám rozkazy," odpověděl Wesley zasmušile a naklonil se nad vulkánskou důstojnici, která seděla u operační stanice. "Můžete je vůbec zachytit? Fungují některé frekvence?"

"Negativní," odpověděla žena. "Ale erupce začínají slábnout."

Všichni hleděli na hlavní obrazovku a viděli, jak nad planetou krouží obrovské temně rudé mračno. Vypadalo to jako ošklivá otláčenina na broskvi. Geordi se několikrát zhluboka nadechl a pokusil se uklidnit. "Zkoušejte dál zachytit komandéra Rikera," nařídil. "Podporučík Crusher a já budeme v kapitánově pracovně."

Dal rukou znamení. Mladý podporučík sklopil hlavu a chtěl ho následovat, ale vulkánská důstojnice je zastavila: "Volá nás ferengská loď."

Geordi spráskl ruce, jako by se ptal, co ještě se může stát. Rychle se otočil na Wesleyho. "Stručně mi to vysvětlí. Na co jsi střílel? A proč?"

"Odpálil jsem neutralizované torpédo," odpověděl Wesley, "na komandérovu žádost o zastírací manévry."

Geordi se rozhlédl po můstku a viděl, jak všichni souhlasně přikyvuji, kromě Vulkánky, která měla oči stále upřené na přístroje. "Velitel Ferengů požaduje odpověď," řekla věcně.

"Na obrazovku," požádal Geordi. Dal Wesleymu pokyn, aby zaujal místo u kormidla, otočil se k hlavní obrazovce a nutil se k přátelskému úsměvu.

Pozdravil ho půltucet rozzlobených ferengských obličejů.

"Tady je kapitán Lazary," zavrčel nejmenší a nejošklivější z humanoidů s velkýma ušima. "Proč útočíte na Lorku? Máme na planetě členy posádky."

"Došlo k chybě," odpověděl Geordi. "Testovali jsme zařízení na odpalování fotonových torpéd falešným torpédem a bylo omylem odpáleno na planetu."

"Přímo na aktivní sopku?" vycenil Fereng zuby. "Což nevíte, jak nestabilní ta planeta je?"

Geordi předstíral nevinnost. "To víme."

Fereng podezřívavě přimhouřil oči. "Proč testujete fotonová torpéda? Očekáváte, že se v nejbližší době účastníte bitvy?"

"Ne," odpověděl Geordi a předstíral, že je poznámkou pohoršen. "Je to součást každodenního rozvrhu údržby, kterou provádíme, co jsme na orbitě."

Kapitán Ferengů vypadal mimořádně nedůvěřivě. "Takové činy jsou neuvěřitelně lehkomyšlné."

Geordi střelil pohledem po Wesleym Crusherovi. "S tím bych souhlasil."

"Jestliže došlo k poškození naší posádky nebo majetku," varoval kapitán Ferengů, "učiníme zodpovědnou Federaci. A budeme žádat plné odškodnění."

"Rozumím." Geordi přikývl. "Také máme na planetě členy posádky. Nebylo to úmyslné."

"Nevystrašíte nás tak, abychom Lorku opustili," skončil kapitán Ferengů a prot'al vzduch mávnutím ruky v bílé rukavici. Obrazovka zhasla.

Geordi si povzdychl a padl do kapitánského křesla. "Podporučíku Crushere, chci úplnou zprávu s přepisem vašeho rozhovoru s velitelem Rikerem."

"Ano, pane," zamumlal chlapec.

"Obzvláště," upřesnil Geordi, "chci vědět, proč jsem nebyl informován. Nyní dejte na obrazovku planetu."

"Ano, pane." Wesley znovu zpřístupnil pohled na planoucí mračna a křivku horizontu.

Vulkánka u operačního panelu si narovnála záda. "Příjem je slabý," řekla, "ale máme signál od poručíka velitele Data."

"Zvětšete to," nařídil Geordi a rozčileně se předklonil. "Date, tady je Geordi. Jsou všichni v pořádku?"

"To mi v současnosti není známo," odpověděl Dat a vstal z pokleku vedle bezvědomého těla Willa Rikera. Denní Poutník, který setrval u zhroutené postavy, Rikerovi opatrně stahoval Lesní masku. Pár metrů od nich přecházel Fenton Lewis nervózně sem a tam.

Android zíral do umělého šera. "Já jsem v pořádku. Je se mnou velitel Riker, ale je v bezvědomí. Velvyslanec Lewis byl zaznamenan, ale nemohu najít doktorku Pulaski ani podporučíka Greenblattovou."

"Je komandérovo zranění vážné?" zeptal se Geordi ustaraně.

"Přinejmenším má otřes mozku," hlásil Dat. "Ale reflexy jsou dobré. Až najdeme doktorku, budeme vědět víc."

"Máme ho transportovat nahoru?"

Dat zavrtěl hlavou. "Ne. V těchto případech je nejlepší pacientem nehýbat, dokud si nejsme jisti, že nedošlo k poranění páteře nebo k neurologickému poškození."

"Souhlasím," řekl Geordi. "Ujist'uji vás, že je nám líto toho, co se stalo. Z naší strany se zřejmě jednalo o hrozný selhání úsudku."

"Za těchto okolností," reagoval android, "nemohl podporučík Crusher udělat nic jiného. Zaslých jsem pouze část jeho rozhovoru s komandérem Rikerem, ale Ferengové a Lorčané se nás chystali společnými silami napadnout. Manévr k odvrácení pozornosti byl očividně podstatně účinnější, než bychom si přáli, ale útočníky rozehnal."

"Chápu," přikývl Geordi a otočil se, aby pohlédl na Wesleyho. Slabě se na mladíka usmál.

Dat zíral do tmy. "Myslím, že vidím doktorku," řekl. "Spojím se s vámi později."

"Prosím," souhlasil Geordi. "Konec."

Úřadující kapitán vstal a přistoupil k podporučíku Crusherovi u kormidla. Krátce stiskl chlapci rameno. "Podporučíku Crushere, můstek je opět váš. Vracím se do laboratoře, abych zjistil, zda dokážeme určit, jaký dopad měly tyto erupce na planetu."

"Ano, pane." Wesley přikývl, neboť byl vděčný za projev důvěry. "Budu mít pro vás hlášení o té nehodě."

"Ten rozkaz ruším," řekl Geordi tiše. "Mohli bychom strávit zbytek kariéry tím, že budeme psát hlášení o této misi. Pouze mě informujte, jakmile se dozvíte více o komandéru Rikerovi."

"Ano, pane."

* * *

Dat se hnál ke dvěma pomalu se pohybujícím postavám. Z uctivé vzdálenosti jej sledoval Fenton Lewis, který si právě nasazoval masku. Katherine Pulaski měla paži ovinutou kolem podporučíka Greenblattové a zjevně si šetřila jednu nohu. Třímala masku Bylinkáře a Greenblattová nesla masku Lučištníka a navíc ještě další masku, kterou Dat dosud neviděl. V dané chvíli ho ovšem masky zajímaly nejméně.

"Doktorko," zavolal, vystřídal Greenblattovou a přenesl váhu doktorky Pulaski na sebe. "Jste zraněna?"

"Je to jenom kotník," zamumlala. "Mohlo to být daleko horší. Když začal celý ten zmatek, Poutníkův poník vyrazil jako dělová koule. A jak mě povozil!" Ukázala za sebe. "Několikrát jsme narazili do stromů. Děkuji nebesům, že podporučík Greenblattová běžela za vozem a vytáhla mě ven. Je ještě někdo zraněn?"

Dat zachmuřeně přikývl. "Komandér Riker je v bezvědomí."

"Ukažte mi ho," dožadovala se doktorka a odstrčila Datovu ruku. "To je v pořádku, Date. Pokusím se na ní chodit, jinak může ztuhnout."

Beze slova sledovali, jak se Kate Pulaski belhá k bezvědomému Rikerovi. Poutník vstal a nechal lékařku, aby mohla pracovat. Za okamžik spatřil kramář Greenblattovou a zlostně se k ní přihnál.

"Ta maska," zasyčel. "Dejte mi ji."

Blondýnka zvedla svoji černou masku Lučištníka i druhý, mnohem starší kus obličejového krytu. Ve slabém světle, které prosakovalo karmínovými mračny, nedokázala Greenblattová rozeznat detaily masky, ale Poutník zjevně neměl potíže ji poznat. Uchopil ji a ochránářsky ji ovinul pažemi.

"Je mi líto, Poutníku," řekla Greenblattová, "ale mám pro vás špatné zprávy. Erupce vyděsila vašeho poníka a on narazil hlavou do stromu. Je mrtvý a z vašeho vozu toho moc nezbylo. Pátrala jsem po našem vybavení, když jsem masku našla v troskách -"

Fenton Lewis vykročil. "Mohu ji vidět?"

"Ne," zavrčel kramář a sevřel artefakt ještě pevněji. "Nic to není - jenom stará maska."

"Byla jsem ve vašem voze už předtím," podotkla Greenblattová, "ale neviděla jsem ji. Určitě jste ji měl v tajné schránce."

"Kde jsem ji měl, do toho vám nic není," zavrčel kramář s překvapivou nedůtklivostí. Po chvíli opět promluvil tiše. "Promiňte. Po tom, co všechno se stalo... Kde je můj vůz?"

"Za křížovatkou," odpověděla a ukázala po tmavé cestě.

Poutník přikývl a odklusal; právě objevenou masku stále tiskl na hrudi.

"Chová se dost podezřele," poznamenal Fenton Lewis. "Podíval se na tu masku někdo pořádně?"

Z narudlé temnoty za nimi zaznělo zasténání. Otočili se, aby spatřili komandéra Rikera, jak se pokouší posadit, zatímco ho Kate usměrňovala a podpírala.

"Ach, moje hlava," zasténal a tiskl si temeno lebky, jako by očekával, že mu vybuchne.

"Stačily staré dobré čichací soli," poznamenala pyšně Pulaski. "Je v pořádku, ale dokud nenajdu injekční stříkačku, bude mít hrozné bolesti hlavy."

"To přežiju," zasténal Riker, natáhl krk a obličej se mu zkřivil bolestí. Pohlédl na vrcholky stromů, které teď byly ošidně tiché. Lorkanské slunce se snažilo proniknout tmou a Riker si připomněl, že je teprve dopoledne.

Zamrkal očima, které jej ze všech nečistot ve vzduchu pálily, a rozhlédl se. Kolem něj se shromáždila malá skupinka lidí a on pocítil nával štěstí, že má tak věrné druhy. Pak uviděl sovi masku Posla a rozzlobeně se na ni obořil.

"Vy jste mě udeřil," obvinil Fentona Lewise. "To vy jste mě omráčil."

"Jste blázen," řekl posměšně velvyslanec. Ukázal na obrovskou zahnutou větev, jednu z mnoha, kterými byla půda v poseta. "Tohle vás udeřilo."

"Nanejděš pravděpodobné," podotkl Dat.

Riker se zhluboka nadechl a odbyl to pokrčením ramen. S Datovou pomocí se postavil na nohy. "Alespoň je po erupcích," zasténal. "Když žádáte podporučíka Crushera o manévr na odlákání pozornosti, určitě to neobdudě."

"Ale bylo to účinné," podotkl Dat. "Nájezdníci se rozutekli."

"Ferengové je shromáždí," zamumlala doktorka Pulaski.

Riker se zamračil, zatímco si ještě pořád třel temeno hlavy. "Jestliže Ferengové pomáhají nájezdníkům, znamená to, že přebírají aktivní úlohu při ovlivňování budoucnosti Lorky. Pokud to, co nám právě předvedli, něco naznačuje, mohou se Ferengové pokusit zotročit celou populaci planety."

"Lorčané potřebují Federaci," usoudila Kate Pulaski. "Ale je jak je můžeme přesvědčit?"

Riker zavrtěl hlavou. "Nevím. Kde je Denní Poutník?"

Pulaski ukázala po cestě. "Jeho poník je mrtvý a vůz byl zničen. Šel se na něj podívat."

"Nedalo se nic zachránit?" zeptal se komandér.

"Jakási maska," vmísil se Fenton Lewis. "Maska, kterou před námi ukrýval."

Když si Riker vzpomněl na masky, sehnul se a zdvihl svou lesní masku. Byl vděčný, když spatřil, že zůstala neporušená a je stále stejně působivá. "Spojil se někdo s lodí?"

"Já ano," odpověděl Dat. "Dělají si o nás starosti."

Riker si hlasitě povzdech. "Z ničeho je neviním. Nemůžeme tady jenom přešlapovat, aniž bychom něčeho dosáhli. Nijak jsme se nepřiblížili cíli: nenalezli jsme kapitána ani nikoho, kdo by mohl představovat vládu. Dokud nenajdeme někoho natolik důležitého, abychom s ním mohli jednat, nikam se nedostaneme."

"To se vám pokousím celou dobu vysvětlit," řekl Fenton Lewis. "Všichni zbytečně ztrácíte čas. Nabídl jsem se, že zůstanu a budu hledat kapitánovy ostatky. Také půjdu na trh a uvidím, kdo se vynoří jako vůdce Lorky. Proč mě nenecháte dělat mou práci a mezitím se nevrátíte, abyste dělali svou?"

I když Willu Rikerovi pořád bušilo v hlavě, přinutil se učinit rozhodnutí. Lorca byla více než jedním způsobem nestabilní. Její problémy nemohly být vyřešeny během dnů; k tomu, aby se ustavila legitimní vláda, bylo možná zapotřebí měsíců či let. Teď, když Ferengové uplatňovali svůj vliv na Lorčany, to chtělo diplomacii. Ať se Rikerovi jakkoliv přičilo si to připustit, napadlo jej, že profesionál Fenton Lewis je možná tím pravým, kdo by na tom měl začít pracovat.

Ještě jedna nehoda, jako byla ta, kterou právě přežili, a Enterprise nebude mít kapitána vůbec. Bylo od něj pošetilé a tvrdohlavé zůstat na planetě. Přel se s kapitánem Picardem o to, zda doprovodí výsadkový tým, a podívejte se, co se stalo. Nyní byl on kapitánem a musel použít stejnou logiku, aby sám sebe přesvědčil, že je nutné, aby se vrátil na loď.

"Dobrá," povzdech si Riker, "na planetě setrvá tříčlenná skupina. Dat už souhlasil, že zůstane, aby dál pátral po kapitánovi, Worfovi a poradkyni Troi.

Zůstane také velvyslanec Lewis," pokračoval, "aby splnil úkol původní mise, ať mu to zabere jakékoliv množství času. Podporučíku Greenblattová, chtěl bych, abyste také neopouštěla Lorku, ale nemohu vám to nařídít. Jste přidělena na Enterprise a já vás nemohu trvale přemístit na stanoviště na planetu, ledaže se dobrovolně přihlásíte. Vzhledem k tomu, že toho o planetě víte stejně jako ostatní, domnívám se, že budete poručíku komandérovi Datovi a velvyslanci užitečná. Avšak znáte nebezpečí -"

Podporučík zvedla hlavu. "Bude mi ctí zůstat zde, pane."

"A my ostatní se vracíme?" zeptala se Kate Pulaski, aniž by skrývala zklamání.

Riker přikývl. "Máme příliš velkou cenu, než abychom tu mohli zůstat. Enterprise nás potřebuje."

"My vás také potřebujeme," prohlásil kdosi naléhavě.

Otočili se, aby spatřili známou postavu, která se vynořovala ze stínu a měla na obličeji neznámou masku. Prostá věčička z jílů zmizela. Na jejím místě se nacházela stará maska, starší než jakékoliv lorkanské umělecké dílo, které dosud spatřili. Na bronzové konstrukci ve tvaru elipsoidního štítu se rozkládala vrstva nádherné mozaiky v námořnický modré, korálově červené a zlatě potečkované barvě slonoviny. Drobné šupiny tvořily vír, nebo snad spirálovitou mlhovinu hlubokého vesmíru. Účinek byl hypnotický, protože přitahoval oči toho, kdo se

Díval k vědoucím očím nositele masky. S každým pohybem Poutníkovy hlavy se zdálo, že se díly mozaiky pohybují a vytvářejí nové vzory.

S touto éterickou spirálou kontrastoval, ale jakýmsi způsobem z ní vycházel, lem z rubínových křišťálů. Z velkého

dřevěného kruhu nad čelem masky vějířovité vybíhaly pásy podobné peří, vykládané rubíny tak, že tvořily karmínovou hřívu. Zatímco mozaika naznačovala věčnost a čistotu, krystaly vyjadřovaly výbuch a sílu jako sluneční koróna. Pro Lorku to byla dokonalá maska. Plná krásy a naděje jako samotná planeta, ale neustále se měnila a působila trochu zlověstně. Will zjistil, že je těžké uvěřit, že umělec - tvůrce necestoval často vesmírem. Avšak dle zjevného stáří masky soudě, možná cestoval.

Zatímco na ně prastará a poněkud děsivá maska zírala, nikdo nepromluvil. "Kramářův vůz je pryč," zachroptěl starý kramář. "A pryč je taky Denní Poutník. Nyní se setkáváte s osobou, kterou hledáte - se Všemocným Zabijákem."

"Maska Moudrosti," zalapal Fenton Lewis po dechu a bezděčně natáhl ruku k pokladu.

Lorčan ruku odstrčil. Položil dlaň na jilec meče, ale nevytasil jej. "Zabil jsem víc lidí, než kolik je vás, abych tuto masku ochránil. Ať už se rozhodnu ji nosit nebo ne, je moje. Nedám ji vám, Ferengům, Pronikavému Ostří ani nikomu jinému. Tu myšlenku pusťte z hlavy."

"My vaši masku nechceme," řekl Riker. "Ale proč jste nám neřekl, kdo jste?"

"Protože jsem přestal být Všemocným Zabijákem," odpověděl jejich starý průvodce váhavě. "Schoval jsem masku Moudrosti stal se kramářem. Bylo to ode mne zbabělé? Nevím, ale domníval jsem se, že už se jako válečník nemohu naučit nic nového. Vybojoval jsem si svůj díl bitev a soubojů a boj byl jako otravná žena, které jsem se nemohl zbavit. Jednoho dne jsem na cestě potkal starého kramáře a skoupil všechno, co měl. Od té doby," pokračoval, "byl můj život plný svobody. Zodpovídal jsem jenom sám za sebe. Poprvé jsem mohl přestat ostřit meč na tak dlouho, abych se potěšil dobrým jídlem, zahálčivou konverzací nebo slunečným dnem. Ale nyní," zabručel, "Denní Poutník zemřel spolu se svým vozem a poníkem. Masky z jilu se roztrhly a tento způsob života zanikl."

"Tím, že byste nechal někoho jiného, aby nosil masku Moudrosti, mohl byste se vrátit k životu Denního Poutníka," podotkl Dat.

"Ne," zavrtil hlavou muž v masce s mozaikou. "Věděl jsem, že tento den nastane. Jel jsem na trh, abych se vrátil k právoplatnému vůdcovství a mohu jít jako ten, kdo doopravdy jsem. Lorca potřebuje víc vládce než kramáře."

Podporučík Greenblattová vypadala ustaraně. "Budou na vás útočit všude, kam vkročíte."

"Pravděpodobně," souhlasil vůdce. "Bez vaší pomoci budu možná zabít dříve, než se dostanu do Chalupářských Luk."

Doktorka Pulaski si bez úcty znovu nasadila masku. "Nemůžeme vám pomoci, Poutníku - ehm, Všemocný Zabijáku. Nesmíme se vměšovat do vašich vnitřních záležitostí."

"Jenom se mnou pojdte," žadonil legendární válečník. "Pokud mám přežít, musím mít doprovod."

"Já s ním půjdu," nabídl se Lewis. "Po cestě můžeme prodiskutovat obchodní ujednání a smlouvy a já mu mohu povědět o Federaci. Je to lepší, než jej nechat na milost a nemilost Ferengům."

Než si komandér Riker nasadil masku, protřel si oči. Proč k tomuto místu cítil takovou zodpovědnost? Snad proto, že Lorčané pocházeli ze Země? Nebo prostě proto, že byli v Galaxii tak jedineční? Více než pravděpodobně to byl onen šlachovitý stařec s nejskvělejší maskou ze všech, kdo jej přinutil pomoci Lorčanům.

"Dobrá," podvolil se Riker a zpod Lesní masky mu hlas zněl dutě. "Zůstaneme s vámi, dokud nedorazíme na trh. Domníváte se, že Pronikavé Ostří tam bude se svou tlupou také?"

"Velmi by mě překvapilo, kdyby tam nebyli," odpověděl muž v masce Moudrosti. "S ní bude jednání nejtěžší."

"Protože jsme dosud nenašli žádná těla, která by doložila tvrzení velvyslance Fentona, že první výsadek tým byl zabít, chci si to ověřit," řekl Riker s pohledem na masku Posla.

"Jste tvrdohlavý blázen," zavrčel Fenton Lewis a zavrtil nevěřičně hlavou. "Budete riskovat svůj život a život vaší lodní lékařky jenom proto, abyste dokázal, že jsem lhář. No, to je pěkné. Enterprise si nezaslouží tak nezodpovědného kapitána."

To bylo na Rikera příliš a tak se na Lewise vrhl. Sotva jej popadl za límec, velvyslanec vytáhl z rukávu košile dýku a přiložil ji Willovi pod bradu. Zatímco Greenblattová a doktorka Pulaski krotily Rikera, Dat přidržel dlouhovlasého zálesáka.

"Tak dost," nařídila Kate úsečně. Rikerovi se zvedala ramena a pomalu se uklidňoval, zatímco Fenton Lewis setřásl Datovy ruce a skryl nůž.

"Proč je nenecháte bojovat?" navrhl Všemocný Zabiják. Ukázal na Fentona Lewise. "Zdá se, že tenhle se rozhodl, že se nechá zabít a Riker je možná dost bojovníkem na to, aby mu to přání splnil."

"Členové posádky Federace spolu nebojují," zvolala Pulaski.

"Už se to nestane," zavrčel Riker. "Jsme ve stejném týmu a já bych si přál, abychom začali spolupracovat."

Lewis si stáhl rukávy koženého obleku. "Přál bych si, aby se všichni chovali rozumně," řekl. "Víme, že nebezpečí Lorky jsou daleko horší, než jsme očekávali, a já jsem jediný, kdo tady opravdu musí být. Proč vy ostatní nepřipustíte, že byla chyba transportovat se na planetu a že je ještě větší chybou tady zůstat?"

"Kapitán by pro nás udělal totéž," řekla Pulaski.

"Lpíte na své sentimentalitě," utrl se Lewis. "Jenom si dejte pozor, aby vás to nestálo život. Jdu napřed, abych se ujistil, že Ferengové jsou opravdu pryč."

Velvyslanec se otočil na podpatku a odkráčel do temného šera. Za ním se plazilo několik paprsků slunce a vypadalo to, jako by se to nejhorší z mračného povlaku rozplývalo.

"Má co skrývat," usoudil Riker. Otočil se k podporučíkovi Greenblattové. "Jak se choval, když jsme se střetli s nájezdníky a Ferengy?"

"Nevím," odpověděla. "Celou dobu se skrýval."

"Vzdávám to," zamumlal Riker.

Kramář tak náhle proměněný v krále jim všem pokynul, aby se vydali na cestu. "Ztrácíme čas. Musíme se dostat na trh

a zajistit si pár přívrženců. Pojd'te."

Vykročil, zatímco ostatní hleděli jeden na druhého. "Jděte," řekl Riker a sáhl po komunikátoru. "Já se spojím s lodí a oznámím jim, že jsme živí. Jděte - nenechte krále čekat."

Dat, Greenblattová a doktorka si upravili masky a poslušně následovali vzdalující se postavu. Alespoň část mise uspěla, pomyslel si Riker, když je sledoval, jak odcházejí. Našli tajuplného Všemocného Zabijáka.

* * *

Nikdy není snadné se smířit se smrtí přítele, i když jsou živí připraveni jí čelit. Ale ztratit neočekávaně druhá v důsledku rány slepého osudu bylo dvojnásob bolestné a zoufalé. Pronikavé Ostří tloukla do země, proklínala Draka a ječela vzteky, ale nehybnou postavu na vlhkém jilu nemohla nijak vzkřísit. Nebylo možné nevnímat zaschlou krev kolem krku a na hrudi. A nebylo možné utěšit přátele, kteří stáli shromážděni kolem a bezmocně na ně hleděli.

Opeřený Pavouk byl mrtev.

Dlouho poté, co skončil vulkanický chaos, se Pavouk vydal napřed, aby zajistil bezpečný průchod pro svou královnu, zatímco jeho druhové byli zaměstnáni uklidňováním poníků. Nikdo nezahlédl úder, který Pavouka srazil k zemi, ale poloha těla naznačovala, že prozkoumával malý močál, když z něj vytryskl gejzír a s ním vyletěl i kámen asi poloviční velikosti lidské pěsti. Zasáhl jej do ohryzku a jen o centimetr minul okraj velvyslanecké masky. Kdyby nebyl tak rozhodnutý chránit svou královnu, napadlo Deannu Troi, byl by ještě naživu.

Cítila se jako zvrhlík, že o tom přemýšlí, ale ptala se v duchu sama sebe, zda bude oslnivá maska pohřbena spolu s ním. Nebo možná na Lorce nemají tradiční pohřby. Deanna jednou vypracovala studii o pohřebních zvycích různých kultur a věděla, že mohou být velmi rozmanité; od promyšlených pohřbů přes kremaci až po roztrhání těla a rozdělení jeho částí jako památek přátelům a členům rodiny.

Sama dávala přednost zvyku Hvězdné flotily transportovat tělo do vesmíru. Bylo to elegantní a jednoduché, ale nezanechávalo to trvalou památku, jak ji požadovaly některé společnosti. Naproti tomu Klingoni vyhazovali tělo do odpadků, protože jakmile z něj odešla duše, považovali ho za naprosto bezcenné. Zatímco Deanna čekala, aby zjistila, co Lorčané udělají napadlo ji, že ze způsobu, jakým jistá kultura pohřbívá své mrtvé, se dá hodně vyčíst.

Všichni očividně čekali, až si Pronikavé Ostří protřepí svůj zámutek. Dlouhou dobu klečela nad tělem a jen maska zakrývala její emoce. Ale jak spínala sklíčeně ruce, prozradily ji. Nakonec položila dlaně Opeřenému Pavoukovi na hrud' a zvedla oči k nebi. Kapitán Picard, Worf a Lorčané stáli v naprostém tichu.

"Mocný Draku," volala chvějícím se hlasem, "rozhodl ses povolat k sobě jedno ze svých dětí, našeho ušlechtilého druhá Opeřeného Pavouka. Teprve nedávno začal nosit masku Velvyslance, ale odevždy byl mým velvyslancem, strážcem a nejdůležitějším ochráncem. Někteří mu zazlívali, jak má ke mně blízko, zazlívali mu jeho aroganci. Ale byl mým štítem, když jsem štít potřebovala, a mým oštěpem, když jsem potřebovala oštěp."

Úkol, který pro mě plnil, byl nutný a on jej vykonával, aniž by si stěžoval a aniž by se staral o vlastní bezpečí." Nyní se bojovníci zlomil hlas. Sklonila hlavu a uchopila Opeřeného Pavouka za krunýř s řetězy. "Už mi nebude pomáhat vytahovat ryby z močálu. Už mi nebude pomáhat sít ječmen ani okovat poníky. Vždy jej potěšil dobrý úlovek nebo bohatá úroda. Chtěl, aby jeho krajané netrpěli hladu a žili důstojný život."

Její hlas nabíral na síle a maska Hromu pod rudou oblohou zářila jantarovým plamenem. "Přisahám, jakože Drak dýchá oheň, že oběť Opeřeného Pavouka nebude zbytečná. Pokud budu muset, utím jej v boji, abych přinesla na Lorku harmonii."

"Ano! Slyšte, slyšte!" křičeli její druhové.

Strhla Opeřenému Pavoukovi masku. Klidný mír na pobledlém obličejí bez vrásek způsobil, že vypadal mnohem mladší, než si jej Deanna představovala. Vypadal jako chlapec s rudým vousem.

Pronikavé Ostří vstala a tasila meč. "K močálu, který ho zabil!"

"K močálu, který ho zabil!" opakovali její přívrženci.

Worf pozvedl meč s ostatními. "K močálu, který ho zabil!"

Obklopili pramen, který projektil vymrštil, a začali do něj sekat meči. V záchvatu šílenství si vybili všechny vztek a zoufalství na rozbředlém jilu plném červů, v němž vyhloubili díru a uvolnili proud špinavé vody, která všechny zmáčela. Ale na tom nezáleželo, protože jejich úkolem bylo rozšiřovat propust', dokud nedokáže pojmout tělo, a nehodlali toho nechat, dokud práci nedokončí.

Když kopáči začali klouzat na rozmáčené hlině a zdálo se, že by jeden či více mohli následovat Opeřeného Pavouka, Pronikavé Ostří je odtáhla od díry. Stále svírala velvyslaneckou masku, kterou použila jako maršálskou hůl, aby řídila podivný obřad. Zvedli Opeřeného Pavouka a strčili ho hlavou napřed do pěníciho gejzíru. Potom slavnostně přihlíželi, jak jej zalévá voda.

Když země pohltila tělo, družina bujaře provolávala slávu.

Biologicky zdravé, pomyslela si poradkyně Troi, i když trochu hrůzné. Worf jí stál po boku a několik vrstev staré špíny nyní pokrývala tlustá vrstva čerstvého jilu. Jakákoliv známka jeho postavení jakožto důstojníka Hvězdné flotily se dávno vytratila.

"To bylo osvěžující," funěl.

Připojil se k nim kapitán Picard. Z vlasů zvířecí masky mu pořád ještě kapala voda. "Potřebujeme se vrátit na Enterprise. Máte nějaké návrhy?"

Worf pokrčil mohutnými rameny. "Nemůžeme se vrátit na místo, kde jsme se transportovali. Je příliš blízko sopek."

"Mohli bychom znovu požádat o pomoc Ferengy," navrhla Deanna.

"Jejich cena je příliš vysoká," připomněl ji Picard. "Ale musíme se pokusit ještě jednou s nimi promluvit."

Jean-Luc se otočil a spatřil, jak k nim kráčí Pronikavé Ostří. Přehazovala si masku Velvyslance z ruky do ruky, jako by si kotě pohazovalo s klubíčkem.

"Picarde." Zastavila se před ním a sklonila hlavu. "Chtěla bych, abyste vy nosil velvyslaneckou masku. Stejně jako každá cenná maska se snaží najít právoplatného majitele. Snad jste jím vy."

"Jsem počtěn," reagoval Jean-Luc. Ale nesáhl po zářivé masce okamžitě. Picard nikdy nebyl pověřivý, ale maska Velvyslance se mu přesto zdála prokletá. Nejprve byli zavražděni ferengští majitelé. Pak pošramotila pověst Fentona Lewise. Nyní zahynul Opeřený Pavouk. O to, aby se stal takovým zřetelným terčem, Jean-Luc neusiloval.

Nicméně si masku vzal, udiven tím, jak je stříbřitá slatina lehká. "Děkuji vám." Uklonil se. "Budu ji hrdě nosit."

Pronikavé Ostří byla myšlenkami jinde. "Bude mi chybět," zamumlala. Pak se otočila a kráčela ke sklíčeným druhům. Worf s Deannou se přiblížili, aby si prohlédli masku vyrobenou legendárním Fazoolem. I Picard si ji pozorně prohlížel.

* * *

Cestování bez výstředního modrého vozu celkem vzato není příjemným zážitkem, pomyslel si Dat. Jako součást kramářovy družiny byl druhý výsadek tým uvolněný a v pohodě. Teď se stali částí královského doprovodu a byli vážní a napjatí. Věřili Dennímu Poutníkovi, že je odveze na trh, ale co se týče Všemocného Zabijáka, z toho měli obavy.

Nicméně se zdálo, že se starý Lorčan náhlým vzestupem a odlišností svého postavení trochu změnil. Dat shledal, že kráčí vedle Všemocného Zabijáka a přemýšlí, co si slavný válečník myslí. Vymýšlel bojovou strategii? Skládal si řeč, která by přesvědčila nerozhodnuté? O čem král přemýšlel?

"To byl pěkně vzrušující ohňotřes, že ano?" zeptal se Všemocný Zabiják androida.

"Mluvíte o erupcích?" zeptal se Dat.

"Zajisté, a o půdě, která vyhazuje zadkem jako rolnická dívka." Rozesmál se. "Tam, odkud pocházíte, nemáte ohňotřesy?"

"Normálně ne," připustil Dat.

Vládův hlas zvážněl. "Date, jestli budu zabít, chci, abyste si vzal masku Moudrosti."

Dat zdvihl ruku, jako by chtěl protestovat, ale Všemocný Zabiják ji jemně uchopil. "Tím nemám na mysli, že budete muset masku nosit. Takovou lumpárnu bych neprovedl někomu, koho mám rád. Ale cítím, že jste moudrý muž, Date. Domnívám se, že budete vědět, co máte s maskou Moudrosti dělat. Nevzdávejte se kvůli ní života, ale pokuste se zajistit, aby přišla do správných rukou. Je to mocný symbol."

"Udělám to," přislíbil Dat. "Ale musí existovat nějaký způsob, jakým byste získal následovníky, aniž byste s nimi musel bojovat."

"Nemám obavy z boje s následovníky," řekl Zabiják ponuře, "ale se zloději."

"Možná vám můžu pomoci," nabídl Dat.

Kapitola třináct

K nasbírání dřeva na noční oheň stačilo otevřít oči a porozhlédnout se. V důsledku erupcí byly lesní půda i jílovitá cesta zavalené spadlými větvemi. Všemocný Zabiják se zmínil, že je téměř rád, že byl vůz zničen; kdyby mu měli klesat cestu, polámali by si záda. Za těchto okolností je bolely nohy i celé tělo, holeně měli poškrábané od toho, jak celý den šplhali přes větve, a komandér Riker nikdy nezřizoval tábor s takovým potěšením.

Čím déle Will hleděl na masku Moudrosti, tím více mu prastarý vzor mozaiky připomínal spirálovitou mlhovinu, Když Všemocný Zabiják hledal jehličnatý strom v natolik dobrém stavu, aby jim na noc poskytl útočiště, zdálo se, že si sám zvykl na krásu této jedinečné masky. Jakmile jeden našel, okamžitě všechny zapráhl do sloupávání mechu ze spousty dřeva, a sám šel najít močál k rybaření. Předem je upozornil, že možná bude těžké chytit ryby tak brzy po velkém ohňotřesu. Ale pokusí se o to.

Riker s úzkostí sledoval slavného válečníka, který se odvážil sám do lesů. Náhodou měl tento muž na sobě nejhledanější věc na celé planetě, klíč k ovládnutí Lorky. Bez masky Moudrosti byli všichni ostatní uchazeči o trůn vpravdě pouhými uchazeči.

Ne že by měl starému kramáři za zlé, že masku ukrýval. Co se asi přihodilo dřívějšímu královi doprovodu? ptal se v duchu sám sebe. Co se stalo s těmi, co nosili Lesní masku? Všichni byli zabiti, když bránili masku Moudrosti.

První důstojník chtěl slavnému válečníkovi říci, aby své roky dožil v klidu a míru ve voze starého kramáře. Ale něco z jeho přímosti a rozhodnosti Willovi prozradilo, že Všemocný Zabiják ví, co dělá. Nyní nadcházel čas, kdy měla mít Lorca vládce, který viděl už dost zabíjení, vládce, který našel moudrost v prosté masce z jilu.

Co to starý kramář řekl, než sám sebe proměnil v krále? "Maska Moudrosti si vybírá, kdo ji bude nosit. Možná si maska Moudrosti z nouze vybrala válečníka a potom roky čekala, než se z něj stane moudrý muž."

Představa, že chce, aby jeho přítel uspěl v znovuzískání trůnu a lidské úcty, Rikera vyváděla z klidu. Takové přání bylo v přímém rozporu s První směrnicí. Co budou spolu s kolegy z lodi dělat, až potkají tlupu ambiciózních Lorčanů? Budou Všemocného Zabijáka bránit, nebo připustí, aby jej kvůli masce zabili? Mohli by stát a dívat se, jak Ferengové kradou masku Moudrosti jenom proto, aby ji vydražili lačným sběratelům o tisíce světelných let dál? Kdyby maska Moudrosti natrvalo opustila Lorku, mohla by být planeta odsouzena ke staletí krveprolévání. Pro jednotlivé frakce by neexistoval žádný důvod, aby si pomohly - nic, jen jejich meče.

Jako každý další důstojník Hvězdné flotily Will Riker sliboval, že se nebude vměšovat do vývoje jiných planet. Posádky Hvězdné flotily mohly hájit své životy - jako to již učinili - ale tím to končilo. Jeho osobní starost o Všemocného Zabijáka nebyla podstatná. Po dvě stě let si silní vybojovávali masku Moudrosti v zápasech se slabými, vždy silou, a to byl prostředek k mocenskému vzestupu, jaký si Lorčané zvolili. Kým je, aby to měnil?

Nicméně, když o několik vteřin později zazněl křik ze směru, kam se vydal Všemocný Zabiják, byl Will Riker prvním, kdo tasil fázera a rozběhl se. Hned za ním letěl Dat, který jej téměř převálcoval, když Riker ostře zabrzdil. A sotva je

dohonili ostatní, spatřili, jak Riker s Datem stojí a civí na to, jak starý muž v bizarní masce tancuje se špinavým a zmáčeným vírdžanem.

"To je Reba!" křičel vesele a točil zvířetem s rudou srstí, držel ho za vytáhlé paže. "Vrátila se."

Vírdžan neměl s poznáním svého pána v nové masce očividně žádné potíže, protože sladce zavřestl a strkal mu čenich na krk. Potom zvíře seskočilo na zem a zahájilo nemotorný tanec, provázený divokým výskotem, hopsáním a posuňky.

"Je v pořádku?" zeptal se starostlivé Dat.

"Vypráví mi svá dobrodružství," řekl Všemocný Zabiják.

Představení trvalo několik minut a skončilo tím, že se Reba zatočila a žuchla na zem. Dokonce i Riker rozpoznal, že vírdžan předvádí obrovský ohňotřes. Potom zvíře podobné lenochodu pyšně zavřískalo a skočilo pánovi do náruče.

"Tlupa Pronikavého Ostří je nedaleko před námi," varoval Všemocný Zabiják.

"Jak to víte?" zeptala se doktorka Pulaski.

Starý válečník pokrčil rameny. "Pověděla mi to Reba. Řekla, že v táboře před námi jsou ženy. Jednu z nich potkala. Bude to pravděpodobně tlupa Pronikavého Ostří, protože ona je jedna z mála, kdo přijímá jako sluhý ženy."

"Vím, že tonoucí se stébly chytá," vmísil se Riker zavrtěl hlavou nad vlastní nerozumností, "ale nezahlédla nějakou stopu po našich pohřešovaných družích?"

"Cože," vyjel Fenton Lewis, "teď se vyptáváte dokonce i šimpanze, abyste mě zdiskreditoval. Rikere, to zachází příliš daleko!"

Will zaskřípal pod nablýskanou maskou zuby a Fentona ignoroval. "Viděla Reba někoho takového?" zeptal se Lorčana.

Všemocný Zabiják smutně zavrtěl hlavou. "Pro Rebu vypadá většina lidí stejně. Jednoho od druhého nerozezná." Šťastně objal vychrtlé zvíře. "Samozřejmě kromě mne."

* * *

S pomocí Reby se Všemocnému Zabijákovi podařilo nachytat dostatek ryb, aby nakrmil celý svůj oddíl. Než se spolu se Šlechticem, Učitelem, Bylinkářkou, Lučištníci a Poslem začal ukládat pod stromem ke spánku, oheň povzbudivě plápolal.

Avšak komandér Riker nedokázal odpočívat. Vyskočil a začal nervózně chodit kolem zlatavé hranice táborového ohně. Nemohl zahnat myšlenku, že je maska Moudrosti zahrne nesnáze. Se skličující tmou si nikterak nedělal starosti. Obloha byla stále zahalena do neprůhledných mraků a to, že nemohou zahlédnout hvězdy, způsobilo, že se Enterprise zdála ještě vzdálenější.

Vytáhl z kapsy komunikátor.

"Komandér Riker můstku," řekl tiše, protože nechtěl vylekat spící druhy.

"Tady poručík LaForge," dorazil unaveně znějící hlas.

"Ahoj, Geordi. Jenom si ověřuji, jak dlouho bude trvat, než nás budete moci transportovat na palubu."

"Pracujeme na tom," hlásil Geordi. "Za chvíli vyzkoušíme, zda hrozí reálné nebezpečí, ale ta pokrývka z mračen činí zaměřování mimořádně obtížným. Potřebujeme maximální zesílení, abychom zachytili alespoň váš hlas. Jestliže větry povanou tak jako dosud, měly by podmínky být za pár dní o mnoho lepší."

"Skvělé," zavrčel Riker. "Předpokládám, že chybu jsem udělal já tím, že jsem požádal o manévry k odvrácení pozornosti."

"Co se týče manévru k odvrácení pozornosti," řekl Geordi, "domníváme se, že planetě docela prospěl."

"Jak to?"

"No," pokračoval hlavní inženýr, "oslabili jsme celý řetězec kolem rovníku. Po několika měsících pravděpodobně nedojde k žádné další větší erupci."

"Jestli někdy bude poptávka po údržbářích vulkánů," zavtipkoval Riker, "budeme všichni nasazeni."

"Tak se na to dívám já," zareagoval Geordi. Následoval okamžik tíživého ticha, v němž se tento projev veselosti rozplynul. "Nic nového o kapitánově týmu?"

"Ne," povzdechl si Riker. "Kolem nás nic není kromě Lorčanů a Ferengů."

"Dejte na sebe pozor," požádal jej Geordi.

"Děkuji. Konec."

Schoval vypůjčený komunikátor a opět pohlédl k ohni. Vyčerpaná Reba visela za ocas z horní větve. Pod jemně se pohupující jedlovou klenbou ležela bez hnutí spousta těl. Ze stínu u paty stromu se vynořili Všemocný Zabiják s poručíkem Datem a našli si mlčky místo na polštářích z lesní prstí. Kromě Rikera byli posledními, kdo ulehl.

Šupiny masky Moudrosti se mírně třpytily ve světle táborového ohně a pokaždé, když se Lorčan pohnul, se vzor nepatrně proměnil. Dat rovněž nesundal bleudou masku Učitele a Riker žasl nad tím, jak si všichni na masky natolik zvykli, že už je snímali málokdy, dokonce ani před spaním.

Napadlo jej, že by měl zůstat na stráži, ale věděl, že Dat ve skutečnosti nespí. S tolika těly stočenými pod obrovitou borovicí začínalo teplo ohně vyhlížet čím dál lákavěji. Riker zazíval a přinutil bolavé nohy, aby ho donesly ke stromu. Během vteřiny usnul, natažený na měkkém jehličí.

Když potyčka začala, oheň ještě pořád hořel a vrhal na hrůznou scénu před Rikerovými ospalými očima více než dostatek světla. Spatřil Fentona Lewise v opeřené masce, jak opakovaně střílí na Všemocného Zabijáka fázorovou pistolí a snaží se strhnout masku Moudrosti z Lorčanova obličeje. Avšak něco tu nehrálo, protože výstřely neměly žádný účinek. Lorčan stál a statečně masku bránil.

Riker zamrkal, protože nevěřil vlastním očím, a zkusil setřást vyčerpání. Fenton Lewis se zapotácel, rovněž neschopen pochopit, co se děje, a uprchl do tmy.

"Lewis mi ukradl fázer," křičela Greenblattová.

"Poutníku!" vykřikla doktorka a vyskočila.

Následovaly další výkřiky a zmatek a konečně probuzeny Riker shledal, že běží kamsi do lesa. Ale všeprostupující temnota mu neskýtala zrovna velkou naději, že by zahlédl, natož pak chytil prchajícího velvyslance. Zastavil se tak, že ošklivě klopýtl o spadlou větev.

Vrátil se do záře ohně a užasl, když viděl, že si Všemocný Zabiják klidně snímá masku, zatímco ostatní na něj zvědavě hledí. K jejich překvapení maska Moudrosti vůbec neskrývala samostatného válečníka - ale androida s hladkou tváří.

Poručík rychle podal masku Moudrosti muži s maskou Učitele. Učitel se hbitě otočil, vyměnil masky a stal se Všemocným Zabijákem. Král podal Datovi jeho masku a poplácal androida po rameni.

"Měl jste pravdu," hulákal Lorčan. "Nebyl zrovna laskavý. Jsem rád, že jste se rozhodl, že budete mnou!"

"Předpokládal jsem, že bude jednat rychle," připustil Dat. "Je velice rozhodný."

Doktorka Pulaski rychle Data prohlédla. Nebyla mechanik, ale zdálo se jí, že je nepoškozený. "Date, měl byste být rád, že ponechal fázer na omračení. Kdyby jej nastavil na zabíjení, byla by z vás teď hromada železa."

"Mám štěstí, doktorko," souhlasil Dat. "Neměl jsem ani ponětí, že použije fázer -"

"Který ukradl mně," vpadla podporučík Greenblattová.

Dat přisvědčil. "Domníval jsem se, že se prostě pokusí popadnout masku a utéci."

"Měl jste si o tom napřed se mnou promluvit," řekl Riker naléhavě. "Uvedl jste sám sebe v nebezpečí, Date."

"Nemohl jsem s vámi mluvit, veliteli," vysvětlil android, "protože velvyslanec Lewis vás pozoroval."

Všemocný Zabiják je přerušil tím, že položil Datovi paži kolem ramen. "Rikere, rozhodli jsme se to udělat teprve před krátkou chvílí. Buďte rád, že máte tak chytrého poručíka, a já budu vděčný, že mám tak chytrého přítele. Dat mi zachránil život a já na takové hrdinství nezapomenu."

"Zachraňovat vám život není jeho práce," řekl Riker úsečně a okamžitě svých slov litoval. "Poutníku, nemůžeme se tady zaplést do mocenského zápasu. Chytíme Fentona Lewise, protože jsme za něj zodpovědní, a pokud o to požádáte, ochráníme vás před Ferengy. Ale nebudeme vás chránit před ostatními Lorčany."

Starý válečník položil volnou paži kolem Rikerových ramen. "Šlechtný příteli, který nosíte Lesní masku, vím přesně, co uděláte a co ne. Víím, jak jste loajální. Věřte mi, pokud mi udržíte od těla vaše vlastní lidi a Ferengy, budu vám navždy zavázán."

Pustil je a tleskl drsnými rukama. "Alespoň jsme se zbavili zrádce z našeho středu."

Riker pohlédl na asfaltově černou cestu, kde Fenton Lewis zmizel po zmařeném pokusu ukrást královskou masku. Willovi zněla v Lesní masce ozvěna, když sliboval: "Dostanu ho. A až ho dostanu, odvezu ho na nejvzdálenější hvězdnou základnu, jakou najdu. Už nikdy nebude na Lorce tropit výtržnosti."

* * *

Maska Hromu a maska Velvyslance ležely zapomenuty ve stínu v rohu stanu, který osvětlovala pouze ztlumená svítlna. Jejich názi majitelé se pomalu uvolňovali z objetí, v němž dlouho po milování nakonec usnuli. Jean-Luc si začal sedat a Pronikavé Ostří vztáhla silné paže, aby mu to nedovolila. Byl šťastný, že může znovu naplnit její potřeby tím, že se uvelebí na měkkých nádrech v dosahu svalnatých paží.

Když mu zabořila dívčí obličejík do ohbí ramene, cítil, jak jej objímá. Co pohání tuto neuvěřitelnou ženu? ptal se v duchu sám sebe. Dokázala by porazit jakéhokoli muže v souboji na meče, a to by většině Lorčanů stačilo. Věděl dobře, že by mohla muže umilovat k smrti. Byla bojovnicí v tom nejušlechtlejším a nejrytějšíším slova smyslu. Během jednoho dne dokázala být rozhodným vůdcem, nenasytanou milenkou i zranitelným dítětem. Vládla oddaností a spojenectvím snad nejskvělejších občanů: Lorcky, a přesto od nich očekávala nemožné.

Ať byli jakkoliv stateční, jak mohl tucet Lorčanů sjednotit celou planetu? Jean-Luc věděl, že smutek za Opeřeného Pavouka je opravdový, ale ztráta jednoho muže jenom posloužila, aby ukázala, jak málo jich je pro úkol, který si vytkli.

Pronikavé Ostří se přitiskla ke kapitánu Picardovi, jako se k jedlím nad nimi lepil mech. Tak zoufale chtěla vládnout Lorce, ale Picard přemýšlel, zda je něco takového možné. Země s rozsáhlými a divokými oblastmi, s nesmírně rozptýleným obyvatelstvem a činnými vulkány se nezdála příhodná pro zákonnou vládu. Samotná atmosféra planety byla prokletím pro elektronické přístroje a lidé se upnuli ke krvavé formě feudalismu. Předpokládal, že s maskou Moudrosti by Pronikavému Ostří možná vzrostla naděje na dosažení cíle. Ale Všemocnému Zabijákovi úkol nijak neulehčilo vlastnictví masky Moudrosti; zmizel beze stopy.

Nehledě na přesilu, která proti nim stála, dal by Jean-Luc cokoliv, aby mohl s Pronikavým Ostřím sdílet její sen. Toužil být dvěma lidmi, z nichž jeden by mohl pyšně nosit masku Velvyslance, bojovat po jejím boku a milovat ji. Ale už byl jiným člověkem, tím, jenž nosil málomluvnou masku kapitána hvězdné lodi.

"Picarde," zašeptala a pohládla jej po jemných a šedivých chlupech na hrudi. Normálně si o sobě myslel, že má světlou pleť, ale vedle jejího hebkého těla byl tím nejosmahlejším z mužů.

"Ano," zamumlal.

"Kdy mě opustíš?"

Hluboce si povzdechl a lehl si na záda. Uvědomil si, že se přilepil k masnému nepromokavému plátnu. Před chvílí se lůžko zdálo být hedvábím a nyní cítil, že je tím, čím je - vlhce lepkavou rybí kůží. "Nevím," odpověděl upřímně. "V daném okamžiku nemáme možnost se vrátit."

"Vrátit se na loď na obloze?" zeptala se a nevinný obličej, jí zářil naivitou. "K vašim ženám? Kapitán tak báječné lodi má určitě hodně žen?"

"Možná bych měl mít," rozesmál se Picard. "Po několika posledních nocích to možná uvážím. Ale jsem prvním příkladem kapitána, který se oženil se svou lodí."

"To je smutné," opáčila Ostří a přitulila se k jeho šíji.

"Ne smutnější než úděl královny," odporoval. "Kdy si královna bere volno, aby byla ženou?"

"Právě teď," zapředla a přejela mu rukou po hrudi až k plochému břichu. "Ó, Jean-Lucu," zasténala, "proč máme tak málo času?"

Přitáhl si ji do náručí a odpověděl zastřeně: "Tak to nás nutí ho co nejvíce využít."

Když se políbili, ozval se venku zlostný hlas: "Nezvaný hoste! Stůj! Kdo to tam chodí?"

"Pojď pomalu ven," zavolal další.

Než se Pronikavé Ostří s kapitánem Picardem oblékli, ozvalo se táborem několik dalších volání a výkřiků. Nad všemi bylo slyšet Worfův bas, který řval: "Kapitáne!"

Picard si nasadil masku a následoval Pronikavé Ostří ven do slabé záře táborového ohně. Tam, obklopen sluhý s tasenými meči, stál muž v opeřené masce a v kamaších ze surové kůže.

"Lewisi," zvolal Picard překvapeně.

"Jsem to já," odpověděl muž a přikývl sovi maskou Posla. "Dejte prosím ty meče pryč. Nejsem ozbrojen a nemohu vám nijak ublížit. Ve skutečnosti přináším Pronikavému Ostří důležité zprávy."

"Kde jste byl?" zavrčel Worf.

"Po většinu času jsem byl ztracený," připustil velvyslanec. Ale doopravdy chcete vědět, jak jsem strávil uplynulý čas? Bude vám stačit, když vám povím, že jsem byl se Všemocným Zabijákem?"

"Všemocným Zabijákem?" zalapala Pronikavé Ostří po dechu a napřímila se v celé své výšce. Vytasila meč a namířila hrot na Fentona Lewise. "Jestli je to úskok, ani Drak mě nedokáže zastavit, abych si nevzala vaši hlavu."

"Není to žádný úskok, má paní." Uklonil se a prameny nazrzlých vlasů mu spadly přes masku. "Vlastně jdou za námi, touž cestou. Právě jsem přišel z jejich tábora."

Picard zlostně ukázal na Lewise.

"Tím chcete říci, že jste od nich utekl stejně, jako jste utekl od nás?"

"To nevadí," řekla Pronikavé Ostří úsečně a zastavila kapitána mávnutím meče. "Víte určitě, že je to Všemocný Zabiják? Viděl jste masku Moudrosti?"

"Ano," řekl Bylinkář podezíravě. "Jak maska Moudrosti vypadá?"

"Nepodobá se ničemu, co jsem kdy spatřil," připustil posel. "Je to vír barev v překrásném vířivém obrazci. Destičky mozaiky obklopuje kruh z červených krystalů -"

"To je ona," zahalekal Chladný Anděl, vyskočil a trochu jakoby zatancoval radostí. "Osud je s námi, má paní. Dnes v noci může být maska naše."

"Počkejte chvíli," zarazil je Bylinkář a pozvedl ruce, aby utišil šum. "Popis masky mohl slyšet od kteréhokoliv cestujícího v kterémkoliv vesnici." Léčitel se otočil k Lewisovi a přimhouřil oči za dvojicí hadů své masky. "Co je Všemocný Zabiják za člověka?"

"Jak to myslíte?" pokrčil Lewis rameny. "Už není mladík. Hraje si na prostoduchého, ale je to velmi chytrý muž."

Chladný Anděl zařval: "Jaký je v tom rozdíl, zda je to Zabiják nebo ne? Abychom mohli korunovat naši královnu potřebujeme jenom masku Moudrosti. Radím, abychom si ji vzali."

Prohlášení se setkal s několika pochvalnými výkřiky. Kapitán Picard pohlédl na poradkyni Troi; nemusel vidět tvář Betazoidky, aby poznal, jak ji vyděsilo sílíci násilí.

Pronikavé Ostří uložila meč do pochvy. "Jak velká je skupina za námi?"

"Asi tak stejně velká jako vaše," odpověděl Fenton Lewis. "Ale domnívám se, že vaše družina bude mít v boji navrch. Ti druzí postrádají výcvik a disciplínu."

Zdálo se, že Bylinkář stále není přesvědčen. "Ještě jednu otázku, posle. Jaké další masky jste viděl v táboře?"

"Většinu masek jsem neznal, ale byla tam jedna, kterou nazývali Lesní."

Pronikavé Ostří to velmi překvapilo. Stála a upřeně hleděla na sovi masku Posla. "Teď vím, že mluvíte pravdu," zašeptala a oči jí vzplanuly, jako by si vzpomněla na něco z dávné doby. "Nemůže to být nikdo jiný než Všemocný Zabiják, protože jeho první poručík vždycky nosí Lesní masku." Ukázala na Lewise a prohlásila: "Až budu královnou, budeš za svou zprávu odměněn."

Pronikavé Ostří se otočila na podpatku a vydala svým přívržencům rozkazy. "Pojďte. Osedlejte poníky. Vydáme se na cestu!"

Kapitán Picard se vrhl před ni a popadl ji za ruku, která mu jenom před několika okamžiky hladila hrud'. "Chystáte se je napadnout?" dotázal se.

"Ne." Zavrtěla energicky hlavou a ruku odtáhla. "Nejsme nájezdníci. Překvapuje mě, že byste si něco takového myslel, Picarde. Zpochybním ale právo Všemocného Zabijáka nosit masku Moudrosti. Buď ji vydá, nebo mě porazí v boji."

"Proč nemůžete počkat, až nastane den?"

"Zítřka může být silnější," Pronikavé Ostří pohlédla hlubokými zelenými očima na Picarda. "Nebo se může zase stáhnout do úkrytu. Musíme této chvíli využít. Starosti mi dělá jenom jedno, a to jste vy."

"Já?" zalapal kapitán po dechu.

"Ano, vy! Jste jediný, kdo mě porazil v souboji, takže nyní vím, že se to může stát. To poznání mě oslabuje, ale mám v úmyslu překonat je. Když jste mě porazil, nebylo v sázce tolik - na to musím pamatovat. Nevěřím, že mi Všemocný Zabiják dokáže vzdorovat, až zpochybním jeho právo. Předá mi masku Moudrosti."

"A když ne?" trval na svém kapitán.

"Pak si ji vezmu."

"Násilím, zatímco vaši bojovníci budou bojovat s jeho bojovníky?"

"S těmi, kteří jsou natolik stateční, aby šli se mnou," zavrčela a prodrala se kolem něho. Picard nemohl dělat nic, jenom se dívat, jak ta nevšední žena kráčí ke svému poníkovi, jež Chladný Anděl osedlal, zatímco hovořili.

Deanna, Troi mu stanula po boku o chvíli později, následována poručíkem Worfem. "Můžeme je zastavit?" zeptala se.

"Ne, nemůžeme," prohlásil kapitán.

"Můžeme jim pomoci?" prosil Worf.

"Ne, můžeme jenom zůstat neutrální."

"A dívat se, jak umírají?" zabručel Worf.

"Myslíte si, že já jim nechci pomoci? Chci, ale žádnou z ostatních frakcí neznáme a nesmíme ovlivnit výsledek.

Musíme se stáhnout a dovolit, ať se to celé odehraje přirozeným způsobem."

"Z určitého hlediska je tato společnost se svým používáním masek evolučním experimentem mezilidských vztahů," řekla Deanna. "Musíme se vyhnout tomu, abychom jej narušili."

"Můžeme je sledovat?" zeptal se Worf. "Abychom viděli, co se stane."

"Zajisté," odpověděl kapitán. "Chci se ujistit, že se do toho nezapletou Ferengové."

Worfova maska se lišácky napřímila. "Víte, kapitáne, teď když se Fenton Lewis vrátil, máme výkupné za naše jízdné na Enterprise."

"Ano, to vím," přikývl Picard. "Ale vyjednávání s Ferengy musí být našim posledním východiskem."

"Fenton Lewis nedodrží Základní směrnici," podotkla Deanna.

"Máte pravdu," souhlasil kapitán a natahoval krk v marné snaze zahlédnout masku Posla.

Ale Fenton Lewis se očividně vrátil na lesní cestu s prvními členy družiny Pronikavého Ostří. Sluhové vyrazili pěšky, hlučně odstraňovali poníků z cesty větve a nesli svítilny. Jean-Luc si byl jistý, že tento oddíl se k nikomu nepřikrade. Chystali se přijít jako opravdový doprovod vznešené šlechtičny. Jen Fenton Lewis pravděpodobně pospíchal sám a plížil se vedlejšími stezkami.

"Jakmile se vrátíme na Enterprise, Fenton Lewis bude zatčen," přislíbil kapitán Picard. "Bude obviněn z porušování Základní směrnice."

O chvílenku později vyrazili jezdci nervózně do tmy a drželi se slabé záře svítilen. Důstojníci Hvězdné flotily zůstali v táboře sami, postávali vedle zkomírajícího ohně a mlčky si třídili myšlenky.

Poručík Worf vytáhl z kapsy ruční fázér a důkladně jej zkontroloval. Rozhlédl se, a protože nikoho neviděl, krátce vypálil do řevavých uhlíků. Oheň okamžitě vzplanul, do vzduchu vyletěl chomáč jisker a tancoval ve vánku.

"Nastaveno na omračení," řekl Klingon. "Ale fungují všechna nastavení."

* * *

Kate Pulaski se pokusila znovu usnout, ale skončila u toho, že jen sledovala, jak táborový oheň praská, kolísá a vystřeluje do tmy toulavé jiskry. Vstala a hodila do něj poslední z oškrábaných větví. Ne že by jí bylo zima - bylo jí nepříjemně teplo - ale neměla nic lepšího na práci. To, že udržovala oheň, bylo alespoň něco, čím se mohla zaměstnat v těchto osamělých hodinách před rozbřeskem.

Doktorka si vzpomněla na staré pořekadlo, v němž se praví, že před rozbřeskem je vždycky největší tma. Tato noc určitě byla nejtemnější.

"Děláte si starosti, doktorko?" zeptal se hlas, který ji vyděsil.

Kate se otočila právě včas, aby spatřila Data, jak si sedá v nejtemnějším koutě stromového úkrytu. Nažloutlé oči mu ve tmě neklidně zářily.

"To vy byste si měl dělat starosti," poznamenala s předstíranou odvahou. "Dnes večer se pokusili zabít vás, ne mě."

"Ale mě přece ne," opravil ji. "Všemocného Zabijáka."

"Ta maska Moudrosti je jako červený šátek," zabručela Pulaski a dávala si pozor, aby mluvila tiše. "Za to, že Zabiják zůstane naživu, bych nedala ani pěták."

"To je moc zlé," řekl Dat. Potom tázavě napřímil hlavu. "Má pěták velkou hodnotu?"

"Ne," povzddechla. "To znamená, že mu moc šancí nedávám."

"Zdá se, že bude potřebovat více přívrženců," připustil Dat. "Pomoc, kterou mu můžeme poskytnout my, je omezena."

Zapraskaly nad nimi větvičky a doktorka i android vzhledli. Vytáhlý vírdžan Reba se spustil z větve a líně se pohupoval, až dopadl na zem. Prohnul záda jako kočka, zavlnil chápavým ocasem a jednu po druhé natáhl hubené končetiny.

Kate Pulaski by se s přátelským vírdžanem pomazlila, kdyby neměl tak špinavý kožich. Avšak když pohlédla na vlastní umazané oblečení, napadlo ji, že na ples u královny není připravený nikdo z nich.

"Skutečně považujete za možné, že Poutník dokáže s tímto tvorem hovořit?" přemítala nahlas.

"Nevím," odpověděl android. "Provedeme experiment?"

"Jaký experiment?"

Dat se otočil ke zvířeti a dokonale vážným hlasem se zeptal: "Jaké je tvé oblíbené jídlo?"

"Ryba," odpověděla Reba.

"Vidíte," řekl Dat věčně. Pak zamrkal a opět pohlédl na vírdžana.

"On - on mluvil," vyrazila ze sebe Pulaski.

"Ona," opravil ji Dat.

Kate přinutilo rozrušení šeptat. "Ta věc - ten vírdžan - mluvil. Zeptejte se jí na něco jiného." Doktorka se vzrušeně předklonila.

"Dobrá." Dat se otočil k lenochodovi. "Co jsi za zvíře?"

"Ryba."

Dat pokrčil rameny a zklamaná doktorka Pulaski se znovu posadila pohodlně. "Myslela jsem, že jsme na něco přišli," povzddechla si.

Vírdžan odhrnul jehličí borovice a zvedl ze země kousek ryby. Hodil si pochoutku do tlamy a spokojeně cosi drmolil.

Ale než mohl sehnat něco dalšího, něco ho přimělo zvednout čumák pokrytý srstí. Otáčel jím jako malinkým kotoučem satelitu.

"Co to teď dělá?" zeptala se Kate.

Dat napjatě naslouchal. "Něco slyší. Zvuky. A hlasy."

"Kde?" zalapala Kate po dechu a otupělost z ní spadla.

"Tam venku." Dat ukázal rukou, vztyčil se do dřepu a vyběhl zpod stromové stříšky. Doktorka cupitala za ním, stanula vedle něj a upřeně se zahleděla na temnou cestu. Hluboko v černých lesích se jako fata morgána neuvěřitelně objevila slabá záře. Světlo se pohupovalo a jak se plazilo stále blíže, osvětlovalo řadu za řadou strašidelné stromy. Noční vítr přinášel velmi slabou ozvěnu hlasů.

"Vzbudíme někoho?" zašeptala Kate.

Dat natočil hlavu a stále naslouchal. "Doktorko, to nemusí být nutné. Nevím, proč tito lidé cestují, v noci, ale očividně se nepokoušejí přiblížit se pokradmu. Pravděpodobně nemají tušení, že jsme tady. Pojďme napřed, ať se s nimi setkáme a necháme ostatní odpočívat."

Kate Pulaski si přetáhla přes obličej masku Bylinkáře a upevnila řemínek. "Veďte nás."

Poručík Dat a doktorka Pulaski kráčeli opatrně po cestě a vyhýbali se spadlým větvím a hlubokým stínům. Díky lepšímu vidění postupoval Dat rychleji než doktorka a občas zastavil, aby jí umožnil ho dohonit. Hlasy už zněly velmi zřetelně a v mihotavých kruzích světla viděli asi třicet metrů před sebou několik obrysů, které nebyly lidské.

"Poníci," zašeptal Dat.

Kate jej popadla za paži. "Nejsou to znovu nájezdníci, že ano?"

"To mi není známo," řekl Dat. "Možná byste se měla vrátit."

Zavrtěla hlavou. "Ne, Date, zůstanu s vámi. Domnívám se, že než jim dovolím spatřit masku Moudrosti, měli bychom zjistit, co jsou zač a co chtějí."

Dat si narovnal masku Učitele. "V Základní směrnici není nic, co by zakazovalo klást dotazy."

"Máte zatraceně pravdu," řekla Pulaski. Prohlédla si Datovu masku; podobně jako její byla trochu více než jen těžkým plátem kovu s čerstvým nánosem barvy. Ale na poutavé barvě slonoviny, elegantních znacích a nepatrném úsměvu, který masku Učitele činil obzvláště přívětivou, něco bylo. "Víte, Date, vypadáte v tom skoro jako člověk."

Učitel s Bylinkářem směle vykročili do kruhu světla. Katherina Pulaski nevěděla, co má očekávat, ale byla špatně připravena na přehlídku nádherných masek. Elegantní žena v čele skupiny měla úžasnou masku, ale Kate od ní odtrhla oči, aby si prohlédla něco mnohem úžasnějšího - masku stejnou, jako měla sama, i když mnohem skvělejší, s hady z drahokamů místo namalovaných. Zjistila, že je těžké přestat hledět na masku, dokonce i když Dat promluvil.

"Vítejte," pozdravil radostně Lorčany. "Tohle je dost tmavá noc na procházku."

"Nejsme na procházce," odsekl Chladný Anděl. Zdálo se, že se mračí, protože Picard mu vrátil jeho příšernou masku Cvičitele.

Žena v úžasné masce s hvězdami se předklonila. "Vy jste z lupy Všemocného Zabijáka? A nelžete mi."

Dat pohlédl na doktorku Pulaski, ale naneštěstí nebyl jako android naprogramován ke lži. "Ano, jsme. Mohu se zeptat, jak to víte?"

"To není důležité. Řekněte svému pánovi, aby se připravil mě přijmout."

"Koho mám ohlásit?" zeptal se Dat.

Znehybněla a její hlas získal panovačný tón. "Řekni mu, že jej navštíví jeho dcera."

Kapitola čtrnáct

Picard, Worf a Deanna sledovali z úkrytu vzdáleného asi třicet metrů setkání Pronikavého Ostří a dvou Lorčanů. Jeden z cizinců byl vysoký, dobře stavěný a měl dost neobvyklou bílou masku; žena měla méně propracovanou verzi masky Léčitele. Na první dojem ti dva vypadali jako úctyhodní a inteligentní nepřátelé a Picardovo mínění o Všemocném Zabijákově o stupeň vzrostlo. Nebyli dost blízko, aby slyšeli celý rozhovor, zřetelně rozeznali hlasité prohlášení Pronikavého Ostří, že je dcerou Všemocného Zabijáka.

Picard zamrkal zpod půvabných záhybů velvyslanecké masky na Deannu. "No, co z toho vyvozujete?"

"Musíme mít na paměti," řekla Deanna, "že masky se nedědí - bojuje se o ně. Rodové právo neposkytuje žádné zvláštní významné postavení. Nárok na titul má pouze majitel masky."

"To by možná vysvětlovalo, proč tak moc chce masku Moudrosti," poznamenal Worf.

Picard si ztěžka povzddechl. "Domnívám se, že by ji chtěla tak jako tak."

Oba Lorčané se nyní otočili a zamířili po cestě nazpět. Obloha byla minutu od minuty jasnější, než byla před hodinou, obrovské stromy a hustá mračna popela slunci jeho práci neusnadňovaly. Avšak Jean-Luc byl za ty vysoké stromy vděčný, protože jak se popel snášel k zemi, většinu ho zachytily.

Přenesl pozornost k oněm dvěma neznámým Lorčanům. "Poradkyně, měla jste z nich nějaký dojem?"

Betazoidka přisvědčila. "Zdají se mi z nějakého důvodu důvěrně známí."

"Je velmi zajímavé," poznamenal Picard, "že každý oddíl, který jsme potkali, má léčitele."

"Když se navzájem pořád mlátíte meči," podotkl Worf, "potřebujete léčitele. Ta bílá maska vypadá jako dost silná ochrana."

Velvyslanecká maska přikývla. "Obě tak vypadaly. Žádného z těchto Lorčanů nepodceňujeme. Buďte mimořádně opatrní a pokuste se zůstat mimo dohled."

Když Pronikavé Ostří nakrátko vyděsila oba vyslance Všemocného Zabijáka, zamávala paží a doprovod se hnul. Zatímco sluhové čistili a osvětlovali cestu, nadpozemská záře zmizela za černými obrysy vysokých stromů. "Zůstaneme s nimi," nařídil kapitán a v podřepu se plížil za odjíždějícími družiníky. Jeho podřízení beze slova lezli za ním.

* * *

Poručík Dat a doktorka Pulaski se chvílemi ohlíželi. Dokázali rozeznat, že jsou sledováni, ale ne příliš rychle. Dat zakoušel smíšené dojmy - uspokojení, že byl opět uznán člověkem, a vinu díky kázání, které mu udělal velitel Riker poté, co chránil Všemocného Zabijáka před velvyslancem Lewisem. Co že to velitel Riker řekl? Že jeho práce není zachraňovat Všemocnému Zabijákovi život. Hlubší smysl této výtky jej trápil.

"Doktorko," začal, zatímco obezřetně postupovali po cestě, "stálým úkolem hvězdné lodi Enterprise je vyhledávat nové světy a nové formy života."

Doktorka Pulaski se podívala na androida nedůvěřivě - bylo to zřetelné, dokonce i když měla masku. "To je mi ale novinka, Date."

"Vyhledávat nové formy života," opakoval Dat. "Ale nezachraňovat jim život či poskytovat pomoc?"

"Přemýšlíte o tom, co se stalo dnes v noci," povzdechla si Kate, "a co se možná stane?"

Android přisvědčil. "Vy máte biologický život, doktorko, takže si možná nevážíte jeho jedinečnosti. Nejsem si jist, že dokážu stát a dívat se, jak Poutníka zabíjejí."

"Já si také nejsem jistá, že to dokážu," přiznala se Kate.

"Porušíte Základní směrnici?"

Doktorka pokrčila rameny. "Nevím, co udělám, dokud nenastane čas to udělat."

Dat zmateně zavrtěl hlavou. "To se zdá být nezodpovědné."

"Je mi líto," povzdechla si doktorka, "ale to je způsob, jakým lidé myslí. Neděláme vždycky to, co je správné nebo co je nejlepší, protože to vždycky nevíme."

"Pak můj zmatek není ničím neobvyklým?"

"Ne, Date, není," a doktorka Pulaski se zahleděla do tmy. "V určitém okamžiku se naučíte pohlížet na pravidla a nařízení jako na vodítka, a ne jako na evangelium. Nakonec musíte věřit vlastnímu úsudku. To alespoň lidé dělají."

"Základní směrnice tedy nemusí platit v každé situaci?"

"Ó, platí vždycky," řekla Kate energicky, "ale někdy podléhá různým interpretacím. A teď, kde je strom, u kterého jsme vybudovali tábor?"

Dat ukázal za ně. "Minuli jsme ho asi o deset metrů."

Doktorka Pulaski zavrtěla v úžasu hlavou nad tím, jak funguje Datova mysl. "Vzbudím komandéra Rikera a podporučíka Greenblattovou a řeknu jim, co se stalo. Vy povězte Všemocnému Zabijákovi, aby se připravil."

"Ano, doktorko."

Dat našel lorkanského vůdce, jak mírumilovně podřimuje pod maskou s vířícím pastelovým vzorem. Slabounké paprsky světla plamenů propůjčovaly masce dojem, že je z jiného světa. Na druhé straně stromu si doktorka Pulaski klekla nad komandéra Rikera a jemně jím zatřásla. Dat zalomcoval se Všemocným Zabijákem.

"Probudte se, Vaše Výsosti."

Lorčan se převálil na záda a vřele na Data zamrkal starými očima. "Co se děje, příteli?"

"Je tady vaše dcera."

"Cože?" zařval a bleskurychle se probral. Jeho hromový hlas přinutil ostatní, aby okamžitě vyskočili.

"Co se děje?" dotazoval se Riker.

Doktorka Pulaski ukázala na cestu ke světlu, které se tajuplně típytilo mezi silnými kmeny stromů. "Budeme mít velmi brzy návštěvu a oni vědí, že je tady Všemocný Zabiják s maskou Moudrosti."

"Musel jim to povědět Lewis," usoudil Riker. "Jak jinak to mohli vědět?"

Všemocný Zabiják rozzlobeně pobíhal kolem tábora ohně a píchal mečem do bahna. "Nemám žádnou dceru." Tvrdí to trochu moc často. Probodnu ji!" Aby to zdůraznil, švihl zbraní do vzduchu.

Riker poodešel od obrovité jedlé a pohlédl na přibližující se oddíl, z něhož nebylo vidět o moc více než slabé obrysy lapené uvnitř kruhu světla. "Kolik jich je?"

"Zří poníci," odpověděl Dat, "a dva pěšáci."

"Dokážeme je přemoci," prohlásil slavnostně Všemocný Zabiják. Otočil se na podporučíka Greenblattovou.

"Lučištníku, připravte si své ohnivé šípy."

"Počkat," vykřikl Riker. "Už jsem vám přece řekl, Poutníku, že se nebudeme plést do vašich vnitřních záležitostí."

"Mé vnitřní záležitosti?" utrl se starý Lorčan posměšně. "Jestli mi nepomůžete, mé vnitřní záležitosti se roztečou po zemi. Nemohu se Pronikavému Ostří rovnat v souboji. Už ne."

"Pak tu ženu znáte?" zeptala se Pulaski. "Tvrdí, že je vaší dcerou."

Král udeřil pěstí do masky Moudrosti, aby ukázal, že když už nic jiného, starobylá maska je pořád ještě pevným kusem zbroje. "Dcera nebo ne, má v hlavě jenom jednu věc - vzít mi masku." Obrátil se na ně. "Zůstanete při mně?"

"Máme čas utéci," navrhla Greenblattová.

"Utéci," zakvílel Všemocný Zabiják. "Co jste to za přátele? Proč mě raději sami nezabijete a nevezmete si masku?"

Riker sevřel v zoufalství pěst. "Denní Poutníku, co byste dělal, kdybyste nás neměl?"

Králi znatelně poklesla šlachovitá ramena. "Pravděpodobně bych zůstal kramářem."

Jak Bylinkář, Učitel, Lučištník a Šlechtic stanuli tváří v tvář konfliktu loajality, shrbilo se několik dalších párů ramen. Enterprise, Federace a dokonce i hvězdy se zdály být kdesi daleko. Realitou byla pára, kterou vydechovali, vzduch zahlcený popelem, červi v půdě a bojovníci na koních, kteří se blížili šerem, zakryti stromy, a které obklopoval tajuplný

kruh světla.

"Fázery nastavit na omráčení," zavrčel Riker. "A mějte je schované. Zkusíme se z toho vymluvit."

"Já nemám fázery, veliteli," připomněla mu Greenblattová. "Lewis mi jej vzal."

"To je politováníhodné," opáčil Riker. "Doktorko, nevadilo by vám, kdybyste dala svůj fázery podporučíkovi?"

"Vůbec ne," odpověděla Pulaski a podala zbraň Greenblattové. "Ale nebude vám vadit, když zůstanu poblíž vás, že, veliteli?"

"Nejsem si jist, zda je to moudré," odpověděl Will a narovnal si Lesní masku. Ve skutečnosti si byl vědom faktu, že Všemocný Zabiják možná nebude jediným, kdo bude čelit souboji kvůli masce.

"Buď zdráv, Všemocný Zabijáku," zavolal z lesa jakýsi hlas a tím přerušil další rozhovor. "Připravte se přijmout paní Pronikavé Ostří."

Zatímco sluhové drželi svítilny s rybím olejem tak vysoko, jak jen mohli, malý, ale vznešený průvod se vymotal z lesa na rovinu vyježděné cesty, na níž si Všemocný Zabiják činil nárok. Král kráčel první, a zatímco se Kate přiblížila po bok Rikerovi, vyzývavě si založil ruce na hrudi.

Tři Lorčané na koních Rikera ohromili. Byly to nejimpozantnější osobnosti, které doposud na Lorce spatřil. Žena byla po fyzické stránce jedním z nejdokonalejších exemplářů, jaké kdy viděl. Po boku jí jeli dva muži - surovec ve zvířecí masce a důstojný léčitel s mečem, který byl určitě dva metry dlouhý. Dokonce i sluhové, kteří upevnili svítilny do provlhlého jilu a zaujali místo před svou vůdkyní, byli očividně bystrozrací a obezřetní.

Žena potrásla lesklou maskou, jako by potlačovala smích. "Nuže, otče, rozhodl ses, že se vrátíš do země života?"

Starý král promluvil přes prastarou masku s mlhovinou: "Jestli chceš, můžeš mi říkat larvo v červí díře, ale nenazývej mě otcem."

"Dobrá," přisvědčila. "Ženy jsou pro tebe hračkou, jako má ubohá matka. Nedokážeš se snížit k tomu, abys uznal plevel, který vytryskl z tvého větrek rozvátého semene."

"Tvá matka byla rolnickou dívkou," odporoval král. "V té době jsem měl mnoho takových žen."

"Ano, to jsi měl," zavrčela šlechtice a předklonila se v sedle. "Ale moji matku jsi měl po sedm cyklů, dokud pro tebe nezemřela, když vjela s tvým vozem do léčky. Měl bys k ní mít alespoň tolik úcty, abys mě uznal za dceru."

Všemocný Zabiják sklopil hlavu a neodpověděl.

Pronikavé Ostří se znovu pevně usadila v sedle. "Po celé roky jsi nás vlácel od tábora k táboru, od tažení k tažení, a já se dívala, jak sis užíval se spoustou žen. A k tomu všemu tu byla ta maska Moudrosti, která jakoby celou tu šlamastyku ospravedlňovala. Nuže, přes třicet cyklů jsi masku Moudrosti zneužíval a nyní nastal čas se jí vzdát."

"Už nejsem tím mužem," protestoval Zabiják sotva slyšitelným hlasem.

Ale Pronikavé Ostří neposlouchala. Vytasila svůj smrtonosný krátký meč a namířila hrot na starého válečníka.

"Všemocný Zabijáku, u dračího ohně zpochybňuji tvé právo nosit prastarou a posvátnou masku královské moci, masku Moudrosti."

Přimhouřila zelené oči uvnitř fantastické masky Hromu. "Buď ji nyní vydej, nebo zemři rukou vlastní dcery."

Během napjatých okamžiků, které předcházely odpovědi Všemocného Zabijáka, se Dat přikradl k Rikerovi a ukázal někam nalevo od Lorčanů na koních. "To není veškerá jejich síla," zašeptal. "Napočítal jsem další čtyři, kteří se skrývají v lese, tři támhle a jeden za poníky."

"Tohle nesnáším," zavrčel Riker. "Nechci ho nechat bojovat s tou ženou, ale musím. Nesmíme se zaplést do skutečné bitvy. Masku Moudrosti je jeho a hájit ji musí on."

Ale Všemocný Zabiják měl jiný nápad. Troufale pokynul podporučíkovi Greenblattové v černé masce Lučištníka. "Mám lučištníka, který ti zapálí hrud' plamenem. Bude bojovat místo mě."

"Hodláš za sebe nechat zemřít další statečné bojovníky?" zabědovala Pronikavé Ostří. "Nikdy se nepoučíš? Země se hemží cizinci, jako jsou Ferengové, kteří nemají žádnou úctu k našim tradicím. Nevinní vesničané jsou masakrováni pustošivými bandami nájezdníků. Kdy si uvědomíš, že jsi jako vládce selhal a že Lorca potřebuje nového vůdce?"

"Až budu mrtev," vzkypěl Všemocný Zabiják. Pokynul Greenblattové. "Lučištníku, ukaž jí svůj plamenný šíp."

Podporučík Greenblattová na okamžik zaváhala a pak spustila ruce k bokům, fázery nechala v pouzdře. "Nemohu."

Všemocný Zabiják se otočil k Datovi. "Můj dobrý příteli, budeš za mne bojovat, že ano? Jako jsi bojoval poslední noc."

Dat přistoupil ke králi. "Hodně si vás vážím, Všemocný Zabijáku, ale jako král jste po dlouhý čas nevládl. Domnívám se, že tato dáma si dělá stejné starosti jako vy. Měl byste zvážit své rozhodnutí a předat vedení někomu, kdo je mladší a ochotnější sloužit."

Všemocný Zabiják smutně zavrtěl hlavou a otočil se ke šlechtici v netečné Lesní masce. "Pomůžete mi, nebo je ta maska jenom ozdoubou?"

"Dejte jí masku Moudrosti," naléhal Riker. "Ztratil jste na ni chuť."

"To je velmi podivné," řekl Worf skrčený za hustým porostem rákosy s kapitánem Picardem a poradkyní Troi. "Jeho vlastní doprovod jej očividně nehodlá chránit."

"Je to divné," souhlasila Deanna Troi. "To se neshoduje s chováním Lorčanů tak, jak Je známe."

Picard ukázal na přívržence Všemocného Zabijáka. "Je na nich něco zvláštního."

"Jak říkáte vy lidé," dodal Worf, "podfoukli ho."

Sluneční světlo úsvitu se snažilo proniknout nakupenými mračky a dorazilo k povrchu Lorky s několika paprsky nejasné šarlatové barvy. Jeden z nich zasáhl masku Moudrosti a proměnil ji v pole vířivé rudé lávy, z níž rozhodně zářily dvě tmavé oči.

Všemocný Zabiják vytasil meč. "Před dávným časem jsem slíbil, že budu masku Moudrosti chránit vlastním životem a tento slib nikdy neporuším. Pronikavé Ostří, možná jsi mým dítětem - ale odedneška budu bezdětný."

"Nebo já zůstanu bez otce." Sestoupila z poníka a ukázala mečem na starce. "Dopřeji ti rychlou smrt."

Vrhli se na sebe a vzápětí zařinčely meče, zakleslé za jílce. Pronikavé Ostří tlačila svou nadprůměrnou výškou a silou otce k zemi a donutila ho pokleknout. Ale prohnáný starý válečník natáhl ruku a popadl ji za botu, aby jí podrazil nohy. Ostří se zapotácela a taktak znovu získala rovnováhu dříve, než král ťal mečem, zasáhl ji do klíční kosti a způsobil tak ošklivou rozšklebenou ránu.

Jean-Luc vyrazil, ale ucítil na rameni ruku, která jej nezadržela, ale povzbudila. Otočil se. Deanna Troi vrtěla hlavou.

"Kapitáne," pronesla s hlubokou účastí, "to není náš boj."

Jean-Luc padl do rákosí a zabořil masku do navlhlého jílu. Nevydržel se dívat.

Nehledě na rudou krev, jež jí proudila z ramene a stékala na náprsní krunýř, bojovala Pronikavé Ostří udatně dál. Zanechala počáteční lehkomyšlnosti a nyní lehce odrážela útoky Všemocného Zabijáka. Protože ucítil krev, snažil se starý válečník mladou soupeřku rychle dorazit, zatímco ona si usmyslela, že starého muže unaví a sama vydrží déle.

Zabiják zvolil útočnou taktiku, mával mečem s velkým náprahem ve velkolepém oblouku a snažil se rozpoltit lebku Pronikavému Ostří. Ale ona každý úder odrazila a svedla otcův meč neškodně stranou. A pokaždé ji Dat zahlédl, jak měří a počítá čas, který uplynul, než se stařec vzpamatoval a znovu zaútočil. V jednom z těchto okamžiků, pomyslel si Dat, mu vrazí to krátké ostří mezi žebra.

Zabiják couvl a snažil se nabrat dech. Drobné destičky na masce Moudrosti dál vířily uvnitř hřívý z červených krystalů a propůjčovaly králi nadpřirozenou auru. Ale Pronikavé Ostří to nezastrašilo; provedla výpad od země a roztrhla mu stehno.

Nyní jim oběma tekla krev. Všemocný Zabiják se zaklonil a rozesmál se. "Ty jsi mazaná! Jako tvoje matka. Vždycky dokázala sát krev - ale jenom v posteli."

"Dej mi tu masku, ty starý vírdžane."

"Věnuji ti špičku boty," sliboval Zabiják a snažil se kopnout dceru do holeně. Zamávala mečem a ťala, takovou silou, že urazila několik šupin z masky Moudrosti. Otrávený král se zapotácel, padl na kolena a chytil se za masku. Za okamžik potřásl hlavou a pokusil se vstát, ale zjistil, že meč Pronikavého Ostří jej šimrá na hrdle.

Dříve, než jej mohla zarazit hlouběji, vyřítíl se Dat přes cestu a popadl ji za paži.

"Date!" zařval Riker. "Neubližuj jí!"

"Nemám v úmyslu jí ublížit," řekl klidné Dat.

Chladný Anděl a Bylinkář tasili meče a popohnali poníky, ale byli zadrženi hromovým hlasem Deanny Troi.

"Stát!" zakřičela. "To jsou naši přátelé! Wille Rikere, jsi to ty?"

"Ano!" zakřičel Riker, strhl si masku a odhodil ji na zem. Deanna Troi se také zbavila své masky, vyrazila z rákosí a rozběhla se k němu.

Doktorka Pulaski si strhla masku vzápětí, stejně jako Dat a podporučík Greenblattová. Worf s Picardem na nic nečekali, servali si masky a vyšli z rákosí do světla.

Přívál nahých obličejů vyděsil Lorčany tak, že kvileli a zakrývali si tváře, dokud je smích a výkřiky radosti nezlákaly, aby si odkryli oči a stali se svědky jednoho z nejšťastnějších shledání, které se kdy v Galaxii přihodilo.

"Kapitáne!" volal Riker a popadl svého velícího důstojníka za ramena. "Vy jste naživu!"

"Očividně," opáčil kapitán. "Jak dlouho nás hledáte?"

"Ode dne, co jste zmizeli."

"Promiňte mi, pokud jsem drzý," řekl Klingon, "ale mně se vaše nahé obličejové velmi líbí."

"Drzost se promíjí," usmála se Kate.

Poručík velitel Dat pustil paži Pronikavého Ostří. "Je mi líto. Můžete mít masku Moudrosti, ale nesmíte zabít Všemocného Zabijáka."

"Nikdy jsem ho nechtěla zabít," zašeptala a třela si zápěstí. "Vy všichni jste z téhož místa a z té lodi na obloze?"

"Ano." Android přikývl, aniž by si všiml, jak se muž v opeřeném masce kradle k Všemocnému Zabijákovi, který dosud ležel omámený na jílové cestě.

Posel starci strhl masku Moudrosti a obnažil bledý vrásčitý obličej s šedivým vousem. Podporučík Greenblattová, která byla těsně u pachatele, popadla masku oběma rukama. Ale Fenton Lewis nastavil kradený fázér na zabití a provrtal ji červeným paprskem. Greenblattová sebou škubla a pak se bez větší části trupu zhroutila mrtvá k zemi.

Úděl způsobil v časných hodinách lorčanského rozbřesku zmatek, a Fenton Lewis vyrazil do stínu lesa. Worf, Riker a Picard jej opatrně pronásledovali s fázery v pohotovosti. Ale mazaný zálesák nehodlal prozradit svoji pozici tím, že by na ně střílel. Měl masku, náskok a tmu.

"Rozvíňte se," zašeptal Picard a dal Rikerovi a Worfovi znamení. "Ale udržujte vizuální kontakt, abychom mohli používat signály rukama. Rád bych ho zajal živého."

"Rozumím, kapitáne," kývl Worf s děsivým odhodláním.

"Pokuste se nepoškodit masku Moudrosti," připomněl jim Riker.

Tři důstojníci se rozptýlili a stopovali tu nejnebezpečnější zvěř ze všech. Stranou od cesty a svítilen byla stále nejvyšším vládcem tma a Riker shledal, že s přáním, aby vykouklo slunce, klopýtá přes zmrzlé poloshnilých větví a keřů. Soustředil se na to, aby měl stále pod nohama pevnou půdu. Matný stín kapitána Picarda mu povzbudivě zamával.

Konečně byli zase všichni spolu, i když jejich trápení ještě neskončilo.

Doktorka Pulaski poklekla vedle bezvládného těla mladé ženy, vzhledla k Datovi a poradkyni Troi a zasmušile zavrtěla hlavou. Zatlačila Greenblattové oči a sáhla jí do kapsy pro komunikátor. "Doktorka Pulaski Enterprise," zamumlala.

"Tady Enterprise," odpověděl Geordi. "Zde poručík LaForge. Doktorko, prosím, mluvte hlasitěji. Příjem není zrovna dokonalý."

"Mám pro vás dobrou zprávu," začala Kate a dovolila radosti, aby nabyla vrchu nad zármutkem. "Našli jsme kapitána Picarda, poradkyni Troi a poručíka Worfa. Všichni jsou v pořádku."

Kate zaslechla z můstku Enterprise nevázaný výbuch nadšení a jen nerada vložila smutné sdělení. "Ale máme k transportu jedno tělo."

"Velvyslance Lewise?" zeptal se Geordi.

"To bych si přála," zamumlala. "Ne, je to podporučík Greenblattová."

Poručík odpověděl po chvíli: "Nejsme si jisti, jak dobře budou v této atmosféře fungovat transportéry."

"Je mrtvá, Geordi," řekla doktorka a odhrnula z mírného pihovatého obličejce pramínek blondatých vlasů. "Nemůžete ji zranit. Zaměřte se na můj signál." Připnula svůj odznak na klop mrtvé ženy.

"V pořádku," potvrdil Geordi pomalu. "Zaměřujeme."

"Sbohem, podporučíku." Doktorka se na statečnou mladou ženu usmála, potom si znovu vzala lékařský odznak a couvla.

Když se tělo Greenblattové rozpouštělo v krupobití krystalických jisker a zanechalo v jilu jen nepatrný důlek, Lorčané v úžasu zírali.

"Čarodějnictví," zavrčel Chladný Anděl.

"Ne," řekla Deanna Troi, "je to něco, co dokázali i vaši předkové, ale vy jste to zapomněli."

Pronikavé Ostří se sklonila a zvedla odhozenou velvyslaneckou masku, kterou podala schoulenému otci. "Zahal se, otče. Zasloužíš si tuto masku více než tito cizinci s nahými tvářemi. Teď mají naši masku Moudrosti oni."

"Fenton Lewis je náš nepřítel stejně jako vás," řekla Kate Pulaski. "Myslíte si, že jsme chtěli spatřit smrt jednoho z našich lidí?"

Bylinkář seskočil z poníka, vykročil k nim a tasil obrovitý meč. "Jeden život je nízká cena za masku Moudrosti."

Deanna Troi před něj skočila a popadla ho za jilec. "Prosim," žadonila, "věřte nám. My nemyslíme tak jako vy. Život jednoho člověka považujeme za cennější než všechny vaše masky dohromady."

Jak léčitel hleděl do krásného olivového obličejce Betazoidky, jeho vztek opadl a on strčil meč zpátky do pochvy. "Pak naše masky nenoste. Ukažte nám, kým jste doopravdy."

"Od této chvíle vaše masky nosit nebudeme," přislíbila Deanna.

Všemocný Zabiják vstal a upravil si lesklou masku Velvyslance. Hladké křivky a výrazné barvy se hodily k jeho šlachovité a pevné postavě a ostatní k němu obrátili pozornost a čekali, aby slyšeli, co řekne. "Strávil jsem s těmito lidmi mnoho dní," dosvědčil, "a jsem ochotný věřit tomu, že nechtějí masku Moudrosti pro sebe. Také mohu potvrdit skutečnost, že nevěřili Poslu, tomu Fentonu Lewisovi. Vlastně se už dříve pokusil masku ukrást a Dat mě ochránil."

Pronikavé Ostří sklopila masku Hromu a přitiskla si pěst na rameno, aby zastavila krvácení. "Je třeba přičíst vinu mně. Já mu dovolila, aby nás přemluvil, abychom sem přišli. Picard mě varoval, ale přiliš jsem dychtila střetnout se s tebou, otče."

Všemocný Zabiják přikulhal k dceři, a zatímco mu ze stehna pořád ještě tekla krev, objal ji. "Vždycky jsem věděl, že se s tebou budu muset střetnout a že mě porazíš."

"K čemu to bylo?" zeptala se hořce. "Teď jsme masku Moudrosti ztratili."

Kate Pulaski pohlédla na vysokého léčitele v masce Bylinkáře s drahokamy. Ten přikývl a společně kráčeli k usmířenému otci a dceři, posadili je na zem a začali jim ošetřovat zranění.

"My jsme sem přivezli Fentona Lewise," připustila doktorka a roztrhla Všemocnému Zabijákovi nohavici. "A za jeho činy neseme plnou odpovědnost. Jsem si jista, že kapitán Picard, komandér Riker a poručík Worf dělají, co mohou, aby přinesli masku Moudrosti nazpátek."

"To by měli," zavrčel Chladný Anděl a tasil meč, "protože jste našimi zajatci, dokud nám ji nevrátí."

Kapitola patnáct

Fenton Lewis se hnál lesy jako štvané zvíře. Nestaral se, zda jej pronásledovatelé uslyší; věděl, že ho nemohou zahlédnout. Chtěl získat co možná největší náskok dříve, než les zaplaví denní světlo. Proto na ně dosud nevypálil jediný výstřel, ale pokud by se dostali příliš blízko, byl připraven to učinit.

Litoval, že musel zabít mladého podporučíka. Ale brutální vražda mu poskytla výhodu, neboť všechny ochromila na oněch několik vzácných vteřin, které potřeboval, aby se zmocnil masky a utekl. Lorčané byli pravděpodobně pořád ještě v šoku z pohledu na všechny ty nahé a rozesmáté obličejce. Fenton Lewis se pod maskou Posla zasmál. Radoval se, že loupež byla tak snadná a úspěšná a potom sevřel svůj poklad co nejpevněji.

Nyní byl jediným majitelem lorkanské masky Moudrosti. Byl králem.

Naneštěstí - i když útěk probíhal, jak plánoval, ještě ho čeká pěkná práce, než bude moci uplatnit nárok na trůn. Nestačí jenom nosit masku Moudrosti. Musí shromáždit jednotku žoldáků, rekrutovaných po celé Galaxii, aby mu pomohli masku Moudrosti udržet. Nevzdělaní a bázlívní vesničané z Lorky by jej nenapadli, ale zazobaná šlechta by mohla. Rychle je srovná. Přijde za nimi dříve, než oni najdou příležitost přijít za ním.

Potěžkal fázarovou pistolí. Dokud neshromáždí nutnou královskou ochranku, bude tato ruční zbraň muset stačit. Věděl, že Lorčané se proti fázeru nepostaví, ale lační Ferengové a ti z Federace, kteří do všeho strkají nos, byli z jiného těsta. Věděl však, že pokud jej Lorčané uznají jako krále, Ferengové, Federace a všichni ostatní udělají totéž. A co se týče Lorčanů, jeho pověřovací listiny byly dokonalé. Pohládl jeden z rubínových krystalů na okraji masky Moudrosti.

Výstřel uťal větev o dobrých dvacet metrů dál a vysoko nad jeho hlavou. Pravděpodobně to je ten vznětlivý Klingon,

kdo se ho pokouší vyhnat z úkrytu, napadlo Lewise. Ale tuhle hru hrát nehodlal. Jestliže ho budou chtít chytit, budou jej i muset obtížně vystopovat. Neměl chuť zůstat krůček od nich a prozradit se střelbou.

Nicméně se přesto pokusil ztlumit hluk svého pohybu tak, že po změní větví kráčel, místo aby přes ně skákal. Neměl ponětí, kam jde, a jenom se snažil postupovat rovně, aby se vyvaroval nepříjemné náhody, že by se vrátil a narazil na Pronikavé Ostří. Jaká to žena, žasl. Jakmile převezme vládu, pokusí se ušetřit její život. Vlastně ji ušetří pro sebe; to, že bude mít za královnu dceru Všemocného Zabijáka, může jeho moc pouze posílit.

Lorca byla dokonalým domovem pro penzistu: spoře osídlená divočina bez spojenců, kde bude vládnout jako absolutní despota. Pochopitelně, že bude shovívavým despota, který bude své lidi udržovat šťastnými, ale nevzdělanými. Teď když se lorkanské masky staly žhavým artiklem na černém trhu v oblasti umění, mohl se jako král spolehnout na stálý příjem. Masky by také rozšířily obecné povědomí o Lorce, čímž by s velkou pravděpodobností umožnily intergalaktickou turistiku.

Byly to báječné plány, ale pokud je má naplnit, musí přežít několik dalších hodin. Za sebou slyšel nemotorný dusot pronásledovatelů. V krátkodobém závodu schopnosti přežít se mu nemohli rovnat, ale měli podporu Enterprise. Mohli by na štvanci nasadit čerstvé oddíly a nechat ho pobíhat lesem, dokud by nebyl úplně vyčerpán. Dokud to Enterprise nevzdá a neodtáhne, bude si muset najít vhodný úkryt.

Ale kde by mohl vyčkat, zatímco bude shromažďovat jednotku, která by dostatečně naháněla hrůzu, aby se před ní místní lidé třásli? Docela určité to nebude na nadcházejícím trhu, kde bude pátrat příliš mnoho zkoumavých pohledů a řídit příliš mnoho ambiciózních jedinců. Mohla by vyhovovat jedna z těch zaostalých vesnic podobných té, kde byli Riker se svým týmem tak vřele přijati. Během obřadu předávání masek je špehoval a byl si jistý, že by dokázal z lorkanského poddanství vypěstovat k vlastnímu prospěchu tradici. Koneckonců, což nevlastnil jejich největší modlu? Pokud by nedokázal zvítězit nad tlupou pověřivých vesničanů, pak si nezasloužil nosit masku Moudrosti.

Jako by osud naslouchal jeho toužebným plánům, spatřil Fenton Lewis daleko před sebou v lese třpytivé světlo. Věděl, že by to mohla být Pronikavé Ostří, a když se k němu opatrně vydal, podstupoval riziko, že všechno ztratí. Ale nemohl donekonečna utíkat před hvězdnou lodí plnou důstojníků a oddílů bezpečnosti. Potřeboval pronásledovatele nějak zpomalit a natrvalo je svést ze stopy. Jestliže světlo pocházelo od skupiny Lorčanů nebo z nějaké vesnice, možná by je maska Moudrosti přiměla, aby mu pomohli. Pokud ne, možná je přesvědčí fázorová pistole.

O pár chvil později zahlédl světlo rovněž Jean-Luc Picard. Neměl ponětí, jak daleko běželi, či dokonce ani jakým směrem. Bylo možné, že se obloukem vrátili k ostatním, ale z nějakého důvodu si myslel, že tomu tak není. Tohle světlo bylo malé, stabilní a nekolísalo, působilo jako pouliční svítlna. Přemýšlel, zda by se mu Fenton Lewis vyhnul, nebo zda by běžel k němu.

Jediné zvuky slyšel z obou stran od Worfa a Rikera, dvou velkých mužů, kteří nemohli udělat krok, aniž by pod nohama hlasitě nedrtili lesní rostlinstvo. Kapitán se zastavil a dal podřízeným znamení, aby se k němu připojili.

Neochotně přerušili hon. "Kapitáne," stěžoval si ztěžka oddechující Riker, "jsem si jist, že jsme ho doháněli."

"Já ne," reagoval Jean-Luc a také se několikrát zhluboka nadechl. Ukázal ke světlu. "Před námi je vesnice nebo něco takového. Nechci riskovat, že bude zastřelen nevinný vesničan, a domnívám se, že je nebezpečné se k ní přikrást."

"Komandéře Rikere," supěl Worf, "funguje váš komunikátor?"

Will přikývl. "Ponechal jsem ho v kapse."

"Kéž bychom udělali totéž," zabručel Picard.

Klingon rozvíjel svou myšlenku. "Kapitáne, mohu navrhnout, abychom požádali Enterprise o posily? S dostatečným množstvím lidí můžeme oblast obklíčit a přiblížit se k Lewisovi."

"Nesouhlasím," řekl kapitán, "dokud se úplně nerozední. Nechci, aby se někdo z Lorčanů nebo někdo z našich lidí dostal do křížové palby."

"Myslím, že zamíří k tomu světlu," usoudil Riker.

Kapitán Picard vřele pohlédl na prvního důstojníka s nemírou úlevou, že jej znovu má vousatého a celého po boku. "Proč si to myslíte, Jedničko?"

"Protože má masku Moudrosti," odpověděl Will. "Při svém egu ji bude chtít vyzkoušet."

"Souhlasím," potvrdil Worf. "A s fázorovou pistolí si nebude dělat starosti s tím, že by musel čelit napadení."

Kapitán přikývl. "Dobrá. Pokračujme opatrně směrem ke světlu."

Pokynul jim a všichni tři důstojníci můstku pokračovali ve stopování zběhlého velvyslance v temném lese.

* * *

Doktorka Pulaski, vyzbrojená zdravotnickým materiálem transportovaným z Enterprise, rychle ošetřila Všemocnému Zabijákovi a Pronikavému Ostří rány. Byly hluboké, ale čisté a nedošlo k natržení tepen. Bylinkář nemohl dělat o moc víc, než že se držel zpátky a v úžasu vrtěl maskou s hady z drahokamů.

"Jak jste tak rychle zastavila krvácení?" zeptal se. "Co je to za nástroj, který jste použila? Umrtvuje jeho zářivý konec bolest?"

"Vše se vás dozvíte." Když utahovala obvaz kolem ramene Pronikavého Ostří, záhadně se pousmála. Na ošetřovně by se neobtěžovala s tradičním obvazem, ale Lorca nebyla zrovna sterilním prostředím.

Všemocný Zabiják seděl vedle a píchal zašpiněným prstem do obvázaného stehna. "Pulaski," řekl, "sešivali mě ti nejlepší, ale vy svou práci děláte skvěle. Můžete pořád nosit masku Bylinkáře. Vlastně si zasloužíte ji nosit."

"Ne, díky," opáčila doktorka a uvázala Pronikavému Ostří šátek tak, aby vytvořil závěs. "Vaše masky jsou překrásné, ale dělají z nás něco, co nejsme."

Kate zasunula předloktí bojovnice do šátku a zatáhla za něj, aby se ujistila, že bude držet. Otréla si ruce a vstala.

"Pronikavé Ostří, budete ten závěs muset nosit alespoň týden. Žádné souboje."

Maska Hromu nezřetelně zavrtěla hlavou. "To nemohu slíbit. Nedopřeji si klidu, dokud nebude maska Moudrosti v

bezpečí."

Kate pokrčila rameny.

"Pak se raději držte v blízkosti svého léčítele, protože každý boj musí tuto ránu znovu otevřít."

Pronikavé Ostří vstala jako neposlušné dítě a šátek roztrhla. "Není čas vysedávat jako staří vírdžané. Potřebujeme najít masku."

"Ano," přispěchal Chladný Anděl, který se dosud toulal táborem jako divoké zvíře, znázorněné jeho maskou. "Říkám, že těmhle lidem z oblohy nemůžeme věřit. Zloděj, který ukradl masku, je jedním z nich."

Kate Pulaski bezmocně pohlédla na poručíka Data a poradkyni Troi. Nikdo, včetně Deanny, nevěděl, co rozrušeným Lorčanům říci. Nemohli popřít, že přivezli Fentona Lewise na jejich planetu. Otevřeli morovou ránu bezohledné ctižádosti a jako při každé epidemii byl bacilonosič obviňován stejně jako virus.

Choulostivější bylo, jak si Deanna uvědomila, že se vztah členů posádky a Lorčanů změnil od chvíle, co odložili masky. Nahé obličeje z nich znovu udělaly cizince. Zatímco před několika okamžiky byli součástí dvou lorkanských frakcí, nyní se navrátil druh "lidí z nebes". Deanna dospěla k rozhodnutí, že se to muselo stát. Neměli by se pokoušet chránit Lorčany před setkáním s cizinci. Jejich masky byly již vyhlášené po celé Galaxii. Ani nejčernější mračna sazí a popela nedokáží Lorku a její pozoruhodnou kulturu udržet v izolaci.

Lorčané také potřebovali Federaci, aby jim pomohla podrobit si jejich divokou planetu. Tohle však nebyla vhodná chvíle, aby jim to vysvětlila. Musí něco udělat, aby získali nazpátek důvěru Lorčanů, a budou to muset učinit rychle.

"Já se vzdám jako rukojmí," prohlásila Deanna Troi. "Jako záruka, že se maska Moudrosti bezpečně navrátí."

"Ne!" vykřikla Kate Pulaski. Obrátila se ke Všemocnému Zabijákovi, který zůstal sedět na zemi a přejížděl vrásčitými rukama po hladkých obrysech masky Velvyslance. "Poutníku, zaručte se za nás. Řekněte jim, že jsme masku nechťeli ukrást."

"Už jsem jim to pověděl," řekl. "Ale ztratil jsem masku Moudrosti, takže už nejsem důležitý." Zpřímá se podíval na dceru, která mu pohled oplátila se směsí emocí, která zmátla dokonce i Deannu Troi. "Moje dcera mžiknutím oka získala a ztratila masku Moudrosti. Musí s tím žít."

Starý kramář se pokoušel vstát a Dat se přihnul, aby mu pomohl na nohy a podepřel ho. Vděčně usměvavému androidovi přikývl. "Snad by si Pronikavé Ostří měla uvědomit, že si maska Moudrosti sama vybírá vládce Lorky - a ne naopak," řekl Dat. "Jestliže je předurčena k tomu, aby ji nosila, vrátí se jí." "Pověřivý nesmysl," zavrčel nevrle Chladný Anděl. "Maska Moudrosti putuje k tomu nejsilnějšímu. K tomu s nejrychlejší čepelí. Tak sis ji udržel po tolik cyklů, starče."

"Pravda." Starý muž přisvědčil. "Tak jsem si ji udržel. Ale víš, jak jsem k masce Moudrosti přišel?"

"Už jsem ten příběh slyšela," povzddechla si Pronikavé Ostří.

"Nikdy ho nemůžeš vyslechnout dost často," opáčil Všemocný Zabiják a opřel se o Data. "Byl jsem sluha, stejně nezkušený jako kdokoli z tvé tlupy. Ó, trochu jsem to uměl s mečem a měl jsem na své straně sílu a mládí - ale po masce Moudrosti jsem nijak netoužil. Byl jsem v tlupě Hvízdavého Šípu a honili jsme starého krále; přesně tak, jako jste vy honili mě. Ale Hořící Mrak byl prohnáný stařec, a když jsme ho zajali, měl obnažený obličej. Řekl, že masku raději zahrabal, než aby se jí vzdal. Nejsem pyšný na to," pokračoval sesazený král, "že Hořící Mrak zemřel, když jsme ho mučili, aniž by nám prozradil, kde je maska ukryta. Proto náš vůdce nařídil, abychom se vydali po králových stopách nazpátek a kopali všude, kde bychom si mysleli, že by maska mohla být. Týdny jsme se lopotili a převrátili každý kámen a rozkopali každý pahorek. Mnozí to vzdali a odešli domů do svých vesnic, ale já jsem neměl v úmyslu vrátit se na farmu a stát se nevolníkem přikovaným k půdě. Pořád jsem pátral."

S Datovou pomocí se vztyčil v celé své výšce a ukázal na stinné mraky, které se v husté vrstvě vznášely nad obrovitými stromy. "Bylo temnější ráno než dnes. Ostatní spali. Cestu si prorazil první paprsek úsvitu a já spatřil vírdžana; seděl ve starém stromě. Jak tam seděl a pojídal semena z lasku, zdálo se, že se mě ani trochu nebojí. Za okamžik se přehoupl na další strom, pak na další a já ho následoval. Pohyboval se tak pomalu, jako by chtěl, abych ho sledoval."

Pak jsem ho našel, jak sedí na starém kmeni. Legračně vřeštěl a začal poskakovat kolem. Pak, k mému naprostému úžasu, sáhl do díry v kmeni a snažil se něco vytáhnout. Viděl jsem, že ať už to je cokoli, je to na něj příliš těžké, tak jsem mu šel pomoci. Představte si mé překvapení, když jsem spatřil, jak se uvnitř té hluboké díry třpytí červené krystaly. Opatrně jsem prastarou masku vytáhl z úkrytu, zatímco vírdžan mě klidně pozoroval z větve nade mnou. Měl jsem masku Moudrosti a dal mi ji jakýsi vírdžan! Tehdy jsem poznal, že jsem to já, kdo je předurčen, aby vládl Lorce."

Aniž bych se na okamžik rozmýšlel, odhodil jsem masku Sluhy a nasadil si masku Moudrosti. Musel jsem zabít mnoho válečníků, včetně Hvízdavého Šípu, abych si ji mohl ponechat, ale masku jsem si udržel po třicet zim a třicet let až dodnes. A uzavřel jsem přátelství s vírdžany. Pronikavé Ostří, nemusíš brát rukojmí. Nemusíš obtěžovat tyto návštěvníky ze země našich předků. Potřebuješ jenom vědět, že maska Moudrosti je tvá - pokud jsi jí hodna."

Starý válečník se těžce opřel o Data a sklopil masku. "Teď mě, můj dobrý příteli, usad' zpět na zem. Zasloužím si odpočinek."

Android opatrně položil Všemocného Zabijáka na zem a pak se otočil, aby pohlédl na jeho dceru. "Nevěřím, že je maska Moudrosti něčím nadpřirozeným," řekl Dat, "ale domnívám se, že k jejímu získání je zapotřebí jistá dávka trpělivosti. Čekala jste tak dlouho. Člověk by si myslel, že dokážete počkat, dokud se nevrátí naši druhové."

"Dobrá, počkáme," prohlásila Pronikavé Ostří a zostra pohlédla na Chladného Anděla. "Ale jenom do té doby, dokud slunce nestoupne nad vrcholky stromů."

* * *

Než měli Picard, Riker a Worf příležitost způsobit hluk a zburcovat strážce, tiše se plazili po rukou a kolenou porostem a opatrně se prodírali křovím. Les zplna osvítilo několik silných paprsků a oni viděli strážce, jak stanuli tvář v tvář

Fentonu Lewisovi, který si drze vykračoval k táboru. Také spatřili třpyt červené barvy na maskách stráží.

Jean-Luc je vedl o několik metrů blíž, dost blízko na to, aby rozeznali šum hlasů a viděli tábor i se všemi podrobnostmi. Světlem, k němuž zamířili, byla nehmotná koule, která se rovnoměrně vznášela nad třemi montovanými prefabrikovanými baráky, z nichž se žádný nezdál být původem z Lorky. Když stráž s rudými maskami doprovodily Fentona Lewise do středu tábora, koule se na okamžik zablýskala a pak změnila barvu na jasně oranžovou. O několik vteřin později se z baráků vynořili dva Ferengové ze stříbřitými maskami.

Důstojníci Enterprise se plížili, dokud Picard gestem Rikera s Worfem nezastavil. Chtěl slyšet rozhovor, který právě začínal.

"Co to tu máme?" zeptal se Fereng a obezřetně kroužil kolem Fentona Lewise. "Lorčan s fázarovou pistolí Federace?"

"Zůstaňte všichni přede mnou," nařídil Lewis a zamával sebejistě zbraní. "Vím, jak tento fázér použít." Ferengové dali nájezdníkům pokyn, aby ustoupili, ale jeden z nich padl na kolena a hluboce se před vetřelcem ukláněl. "Maska Moudrosti," zvolal.

"To je vskutku pocta" řekl Fereng s hlubokou poklonou. "Jestliže jste kapitán Picard, buďte ujištěn, že dodržíme náš díl dohody a dostaneme vás zpátky na vaši loď."

"Ne, nejsem Picard," oznámil Lewis. "Ale ten je pravděpodobně nedaleko za mnou."

"Tak kdo jste?" zeptal se druhý Fereng podezřívavě.

"Nezáleží na tom, jak mi budete říkat," odpověděl Lewis. Povýšeně pohodil hlavou, aby se mohli dobře podívat na vířící mozaiku. "Na čem záleží je to, že jsem vládce Lorky. Mám masku."

"Ale jste sám," podotkl Fereng, "muž, který vypadá, jako by celý život lezl po čtyřech."

Člověk s dlouhými vlasy zvedl masku k humanoidovi se sloníma ušima. "Jeden muž a jeden fázér. Rád s vámi budu obchodovat, ale vůbec mi nebude vadit, když budu obchodovat bez vás. Vy nechcete této planetě vládnout - jenom chcete obchodovat a určovat ceny. Tedy, já jsem muž, který myslí stejně jako vy. Nebude moudré mít jako vládce Lorky někoho s kým můžete jednat? Zařídím, že vám to bude stát za to."

Fereng zamysleně přikývl stříbřitou maskou. "To je záležitost budoucnosti. Předpokládám, že dnes budete chtít něco výměnou."

"No," Lewis se ohlédl, "můj momentální požadavek je, abyste zpomalili skupinu, která je mi v patách. Nevím, kolik jich je, ale také mají fázery."

"Nebudou to ti, kterým jste ukradl masku Moudrosti?"

"Podívejte," Fenton Lewis namířil fázér na nejbližšího Ferenga. "Nežádám o mnoho. Pokud mě necháte projít táborem, mělo by to stačit, aby je to zpomalilo. Později můžeme obchodovat všemi způsoby - masky výměnou za zbraně a přístroje."

"Se vším zcela souhlasím," přikývl Fereng a pohladil tenounký bičík, zastrčený za křiklavou šerpou kolem boubelatého pasu. "Můžeme začít maskou Moudrosti."

"Kolik?" zeptal se druhý.

Lewis zavrtěl hlavou a odmítl vyjednávat. "Vy mě neposloucháte, že ano? Tato maska není na prodej, ale pokud mi pomůžete, splatím vám to později v maskách, v hliníku nebo v čemkoliv budete chtít."

"Ale maska Moudrosti je tady a teď," podotkl klidně Fereng. "A všechny ty ostatní masky ne."

"Ano," přisvědčil jeho partner, "proč nám tu masku nedáte hned? Kohokoliv, kdo je za vámi, rádi zdržíme."

"Dokonce vám poskytneme bezpečnou plavbu naší lodí," přislíbil druhý. "Kamkoliv v Galaxii, kam budete chtít. První třídou."

Lewis na ně zamával fázérem. "Končím s dohadováním. Masku Moudrosti je moje a tak to také zůstane. Ted' se postavte támhle, ať mohu projít. Promluvíme si jindy."

Ale žádný z Ferengů se nepohnul. Jeden dal rukou nájezdníkům znamení, aby Lewise obklíčili. "Obávám se, že vás nemůžeme nechat odejít. Musíme vám dát čas, abyste to znovu uvážil."

Jeho společník vytáhl z šerpy bič. "Bylo by moudré s námi spolupracovat."

"Nepřibližujte se ke mně s tou věcí," zahrozil Lewis, rozkročil se a snažil se udržet je všechny na mušce.

Fereng ho ignoroval a přistoupil až skoro k němu. Tím povzbudil své přísluhovače s červenými maskami. Jeden z nich mával dlouhým kopím, kterým lehce Lewise popichoval. Lewis, zahnaný ke stěně baráku, mu uhnul a vypálil z fázéru. Paprsek se po několika centimetrech vychýlil a skončil mezi stromy.

Zděšený Lewis pálil výstřel za výstřelem. Paprsek se pokaždé neškodně odrazil od neviditelného silového pole.

"Antifázérové pole," vysvětlil Fereng a ukázal na zářivou oranžovou kouli, která se jim jemně blýskala nad hlavami.

"Velmi účinné proti zbraním Federace."

Fenton se otočil a pokusil se utéci do lesa, ale tři robustní nájezdníci se na něj v okamžiku vrhli. Popadli rádoby krále za dlouhé vlasy a vlekli ho, kopajícího a vzpouzejícího se, tváří v tvář Ferengům. Pouze maska Moudrosti mu propůjčovala vůbec nějakou důstojnost.

Když Lorčané přinutili Lewise, aby sklonil hlavu, malí humanoidi si museli stoupnout na špičky, aby na masku dosáhli.

"Podívejme se, kdo doopravdy jste," zachichotal se jeden z Ferengů a sundal mu masku Moudrosti.

Když Lorčané pohlédli na velvyslancův obličej, zalapali po dechu a někteří z nich s obavou natáhli ruce po masce Moudrosti. Ale nemuseli se strachovat, protože Ferengové s ní zacházeli jako se vzácným zbožím, jímž také byla.

"Nech mě, abych ji podržel," zaječel jeden Fereng a sáhl po masce.

"Ne, nech mě." Tlustší Fereng ucukl. "Ty prověř identitu toho člověka. Jestli je to ten, kterého hledáme, dostaneme dokonce ještě větší prémii."

Fenton Lewis se vytrhl z náručí vězňů, ale uběhl jenom pár metrů, než ho svalnatí Lorčané opět popadli. Několik

jich ho zvedlo a nechali jej viset hlavou dolů ve vzduchu, zatímco ostatní ho nemilosrdně kopali a mlátili. Když se přestal bránit, pustili ho, až sebou žuchl na jíl, a stoupli si mu na dlouhé vlasy, aby jej přidrželi. Zatímco mu z úst tekla krev, vychrlil na Ferenga, který se nad něj naklonil: "Jsem velvyslanec Federace. Žádám diplomatické zacházení. Žádám, abych si mohl promluvit s vaším velitelem!"

Fereng se otočil k partnerovi a zatleskal. "Myslím, že máme štěstí."

"Ověř to, ať máme jistotu."

Fereng přikývl a otočil se ke kouli. "Porovnejte identitu tohoto člověka se známými zločinci."

Z koule vystřelil fialový paprsek a Lewise pohltil. Nájezdníci ho pustili a ustrašeně couvli. Skener přečetl každou jeho molekulu, rozpitval DNA, zrychlil mu tep srdce na vysokou frekvenci; pak mu osvětlil nozdry a vstoupil do mozku. Velvyslanec ječel bolestí. Když procedura skončila, nebyl mrtev, ale nehýbal se; až na to, že vykašlával malé kousky hlenu.

"Velvyslanec Federace Fenton Lewis," zaječel pronikavý hlas. "Usvědčený z vraždy dvou Ferengů. Rozsudek: smrt. Odměna za živého: 900 primů. Odměna za mrtvého: 900 primů."

"Žádný rozdíl," obrátil se jeden Fereng ke druhému. "Netoužím mít na palubě člověka," řekl druhý. "Ne živého člověka."

"Když uteče, přijdeme o odměnu."

"Je příliš riskantní nechat jej naživu," souhlasil druhý Fereng. Dal znamení nájezdníkovi s dlouhým kopím. Jeho posunek nenechával nikoho na pochybách. Bylo naprosto jasné, co má nájezdník udělat.

Riker se v úkrytu zdvihl do dřepu, ale Jean-Luc ho zadržel - položil ruku na komandérovo rameno. "Naše fáze jsou k ničemu," zašeptal.

"Primitivní zbraně ale pořád ještě zjevně fungují," Worf skřípal zuby, když sledoval, jak Lorčan s červenou maskou vráží kopí do velvyslancovy hrudi. S hlasitým zasípáním se Fenton Lewis přestal hýbat nadobro.

Fereng znovu oslovil zářivou kouli. "Předejte naši transportní místnosti zprávu, že máme k transportu těla: jednoho lidského zločince jménem Fenton Lewis. Ujistěte se prosím, že dostaneme odměnu za vykonanou práci."

"Ano, vaše lordstvo," zapištěl umělý hlas.

Druhý obchodník se přikradl k partnerovi. "Myslíš, že bychom měli transportovat taky masku?"

Jeho partner si prohlížel hypnotický vír podobný mlhovině. "Ne. Necháme si ji a budeme ji nosit do toho jejich trhu. Můžeme ji použít, abychom nasbírali více masek, když nic jiného."

"Domnívám se, že bychom měli posbírat více nájezdníků. Tolik jsme jich ztratili."

"Pak zůstaňme další noc," souhlasil partner a pohlédl do prázdných očí masky Moudrosti. "Domnívám se, že tohle bude náš nejúspěšnější výlet ze všech."

"Mohu masku na chvíli vzít do rukou? Prosím."

"Ó, dobrá." Neochotně podal masku partnerovi.

Když celý tábor zaplavila fialová záře, Ferengové ani na okamžik nespustili oči z nedocenitelného uměleckého díla. Nájezdníci sklonili červené masky a s úctou sledovali, jak se tělo Fentona Lewise rozkládá na milion tancujících jisker a pak úplně mizí.

"Zdvojnásobte stráž," nařídili Ferengové a zmizeli v jednom z kopulovitých baráků. "V lese jich pravděpodobně bude víc."

Červené masky se podezřívavě otočily k lesu a Picard poklepal Rikerovi a Worfovi na rameno. Otočili se a pomalu se odplazili nazpátek stejnou cestou, jakou přišli. Worf tvořil zadní voj a často se ohlížel, ale nevypadalo to, že by Lorčané zrovna dychtili opustit ochrannou záři.

Jakmile se odplížili k místu, kde již nebylo vidět světlo ferengského tábora, Jean-Luc vstal a pokusil se očistit si oblečení. Věděl, že se mu to nemůže podařit ani z poloviny, ale za pokus to stálo.

"To vyřešilo jednu provázku problém Fentona Lewise," usoudil Riker.

"Ale ne problém chybějící masky," řekl Jean-Luc. "Musí existovat možnost, jak ji dostat zpátky."

"Pro Pronikavé Ostří nebo Všemocného Zabijáka?" zeptal se Will Riker.

Picard pokrčil rameny. "Necháme je, ať si to vyřeší." Otočil se k Worfovi. "Jaké je vaše hodnocení, poručíku?"

Klingon dlouze zavrčel. "Mají dokonalou obranu proti našim zbraním. Abychom na ně mohli zaútočit, museli bychom buď ochromit antifázové pole nebo použít lorkanské zbraně. Pochopitelně, že bychom je mohli na cestě přepadnout ze zálohy."

Picard téměř nepostřehnutelně zavrtěl hlavou. "Nechci tuto planetu proměnit v bojiště mezi námi a Ferengy. Na druhé straně, vyjednávání by bylo ztrátou času. Výměnou za masku Moudrosti by pravděpodobně žádali Enterprise."

Velitel Riker si hladil vousy, když tu se mu celý obličej rozzářil úsměvem. "Vím, jak se tam dostaneme. Kromě mě masky a masky Denního Poutníka byly všechny ostatní masky, které nosíme, staré masky nájezdníků. Jenom je přemalovali. Musíme je jenom znovu natřít na červenou a můžeme vejít do jejich tábora a úplně mezi ně zapadnout."

"Výborný nápad," souhlasil Worf. "Pak počkáme na příležitost, dokud masku nebudeme moci znovu ukrást. Když budeme chytří, možná ani nebudou vědět, kdo ji vzal. Hlásím se dobrovolně."

"Já také," řekl Riker.

Jean-Luc se usmál a poklepal je po svalnatých zádech. "Vážím si té myšlenky i vašeho nadšení. Ale je to velmi nebezpečný plán. Neměli byste naději, ledaže byste měli někoho, jako je Chladný Anděl nebo některého z těch dalších Lorčanů, aby vás kryli a řekli vám, co máte správně dělat."

Kapitola šestnáct

"To místo znám," řekl Chladný Anděl a zamyšleně přikývl divokou maskou Cvičitele. "Je to staré shromaždiště nájezdníků. Neptejte se mě, jak to vím, ale vím to."

Kdysi znepřátelení a znovu spojení lidé z oblohy a Lorčané postávali v nepravdělném kruhu, nyní v jedné velké skupině o dvanácti lidech. Bylo jich šest a šest a nahé obličej se mísily s maskami. Riker vzal tři kovové masky, kterými byli v té malé vesnici na severu oceněni za statečnost, a položil je do středu kruhu.

"Tohle je naše cesta dovnitř," prohlásil a ukázal na masku Učitele slonovinové barvy, sugestivní masku Lučičtíka a dvojici hadů z masky Bylinkáře. "Tyto masky patřily až do doby před několika dny nájezdníkům. Slyšeli jsme Ferengy, jak se domlouvají, že v táboře zůstanou další noc, aby shromáždili další bandity. Můžeme natřít masky červeně, připojit se k tlupě a jenom čekat na správnou příležitost, abychom mohli ukrást masku Moudrosti."

"Ano, to můžeme," souhlasil Chladný Anděl a dychtivě se otočil k masce Hromu. "Uspějeme, má paní. Můžeme jim ji ukrást přímo před nosem."

Pronikavé Ostří pohlédla na Picarda, který stál vedle ní, a bezděčně si pohladila bradu. Kapitán se obrátil k Rikerovi.

"Váš plán má naději na úspěch, Jedničko, ale přesto je velmi s nebezpečný. Zapomínáte na biče nabitě proudem? Zapomínáte, že fázery budou nefunkční, dokud ferengský tábor chrání silové pole? Museli byste použít meče, abyste si probojovali cestu ven."

"Souhlasím," prohlásila Pronikavé Ostří nejvznešenějším tónem, jakého byla schopna. "Proto to bude Chladný Anděl, Bylinkář a já, kdo do tlupy nájezdníků pronikne."

"Počkat," řekl zřetelně zklamaný Worf. "Byl to náš nápad."

"Ano," dodal velitel Riker, "a my jsme zodpovědní za to, co Fenton Lewis udělal."

"Za svoji zradu zaplatil," zavrtěla hlavou a otočila se k Picardovi. "Zprošťuji vás a vaše druhy veškerého obvinění. Dobře jste mi posloužili tím, že jste mi řekli, kde se maska Moudrosti nachází a jak ji mohu dostat zpátky. Nyní musíte zbytek nechat na nás."

Než mohl Picard odpovědět, předstoupil Bylinkář a omluvně se uklonil. "Promiňte mi, má paní, ale vy sama se nemůžete vydávat za nájezdníka. Okamžitě by vás poznali. Máte rysy, které žádná maska nedokáže zakrýt."

Nikdo nemohl poznat, zda se šlechtice pod svou úžasnou maskou začervenala, ale tomuto rozumnému argumentu neodporovala.

"Kromě toho," pokračoval, "Lorca potřebuje živého vládce, ne dalšího mrtvého hrdinu."

"O tom, kdo by měl jít, rozhodnu já," ozval se Všemocný Zabiják. Všechny oči a masky se otočily ke starému muži.

"Těm, kteří mohou uspět, jsou Riker, Chladný Anděl a já. Chladný Anděl a já máme největší šanci nájezdníky ošálit a Riker tvrdí, že o těchto Ferenzích něco ví." Dotkl se obvázaného stehna. "A díky zranění budeme vypadat o to hodnověrněji."

"To je velmi praktická kombinace," prohlásil Dat a rázně vykročil Všemocnému Zabijákovi po bok. "Zabiják a Chladný Anděl budou vědět, jak mluvit a jak se chovat, protože jsou Lorčané, a velkou výhodou bude přítomnost komandéra Rikera. Jakmile se zmocní masky, může dát znamení Enterprise, aby je transportovala. Útěk proběhne okamžitě."

Picard se otočil k Pronikavému Ostří a vyměnili si pohled plný touhy a melancholie. "Dobrá," rozhodl kapitán, "jestliže paní Pronikavé Ostří souhlasí, souhlasím rovněž. To nejmenší, co můžeme udělat, je pomoci Lorčanům získat zpět masku Moudrosti. Jedničko, půjdte s nimi - pod podmínkou, že uděláte přesně to, co navrhl Dat. Jsem si jist, že dokáže změnit komunikátor tak, aby nám místo hlasu zaslal signál."

Riker přikývl a pohlédl na Chladného Anděla. "Musíme Všemocného Zabijáka a Chladného Anděla vybavit komunikátory, aby se Dat mohl zaměřit na všechny naše souřadnice."

Všemocný Zabiják vzrušeně zatleskal. "Musím vyrobit červenou barvu."

Doktorka Pulaski pohlédla na jasnici se oblohu. "Můžete vyrobit barvu, natřít masky a usušit je do večera?"

"Zajisté," odpověděl bývalý kramář, "proto si nájezdníci vybrali červenou. Je to základní barva jílů, která se dá vyrobit jednoduše, proto je snadné se na všechno vykašlat a stát se nájezdníkem, kdykoliv si zamanete. Pronikavé Ostří, směji mi tví sluhové pomoci?"

"Jistě, otče." Pokynula muži a ženě v bronzových elipsovitých maskách, aby následovali slavného válečníka. Dat, Riker a Chladný Anděl se začali radit a najednou měli všichni v táboře co dělat. Pronikavé Ostří se pomalu otočila ke kapitánovi. "Jean-Luc Picarde, co budete dělat vy?"

"Musím se vrátit na loď. Má posádka je na tom jako Lorca, jsou to lidé bez velitele. Zaslouží si zase spatřit svého kapitána."

"Ó," zasténala, "když si pomyslím, že všechny ty ženy uvidí tvůj nahý obličej, zatímco já o pohled na tebe přijdu."

"A já o pohled na tebe," zabručel.

Než k sobě stačili přistoupit, vyrušil je Dat. "Pane, potřebuji se spojit s lodí. Mám říci Geordimu, že se budete transportovat na palubu?"

"Ano. Tři k transportu - doktorka Pulaski, poradkyně Troi a já. Vy a poručík Worf můžete být transportováni, až skončí přípravy."

"Ano, pane." Dat přikývl a vyndal z kapsy komunikátor.

Ale Jean-Luc nevěnoval androidovi ani jeho rozhovoru s Enterprise pozornost. Znovu obrátil oči na Pronikavé Ostří a pokoušel se zapamatovat si každý centimetr její krásné postavy.

"Jestli se na mě budeš pořád takhle dívat," ozvala se, "možná tě nenechám odejít."

"Neumím se omlouvat." Usmál se. "Možná potrvá dlouho, než se na Lorku vrátím. Musím si toho hodně zapamatovat."

"Vrat' se, Picarde," prosila naléhavě a uchopila ho za ruku. "Věnuji ti další vzpomínky."

Stiskl jí ruku. "Panuj moudře."

"Jsou hotovi, kapitáne," hlásil Dat. "Geordi čeká u ovládání."

"Sbohem," zašeptal Picard a neochotně odstoupil od Pronikavého Ostří. Připojily se k němu doktorka Pulaski a poradkyně Troi.

"Tohle místo mi bude chybět," vzdychla Deanna a pohlédla na vrcholky stromů zahalené mraky. "Je tak velkolepé."

"Ano." Kate Pulaski se zašklebila a zakroužila trupem, aby předvedla, jak ji bolí svaly. "Ale bude příjemné zase spát v posteli."

Picard kývl na Data, který mluvil do komunikátoru. Jean-Luc hleděl na fantastickou ženu v masce Hromu, dokud se každá molekula jeho bytosti nerozložila a znovu nesložila v transportní místnosti.

"Kapitáne!" Geordi LaForge zářil, když tři členové posádky sestoupili z plošiny. "Je skvělé mít vás zase zpátky. Vás také, poradkyně Troi a doktorko Pulaski."

Všem třem se podařilo unaveně se usmát. "Děkuji vám, poručíku," řekl kapitán. "Jak je na tom loď?"

"Nic, co by se nedalo vydržet," hlásil s úsměvem Geordi. "Dovolte mi, abych vám ukázal údaje, které jsme o planetě shromáždili."

Jean-Luc zdvihl ruku. "Rád bych se na ně podíval, ale nejdříve - a myslím si, že mluvím za nás všechny - potřebuji sprchu. Pomozte Datovi a komandéru Rikerovi shromáždit, co potřebují, a znovu se setkáme na můstku za půl hodiny."

"Ano, pane," odpověděl Geordi a pořád se usmíval.

* * *

Dat umístil komunikátor uvnitř kazajky Všemocného Zabijáka a přetáhl přes hrud' starého krále zbroj s řetězy. Červená maska se zvědavě natočila. "Co s tou věcí mám dělat?"

"Nic," odpověděl android. "Jenom nám poví, kde jste, takže až nastane čas, můžeme vás transportovat na palubu Enterprise."

"Bude to bolet?" zeptal se válečník starostlivě.

Android pokrčil rameny. "To s jistotou nevím. Slyšel jsem, jak někteří lidé říkají, že to lechtá."

"Vy ve skutečnosti nejste člověk, že ano?" zeptal se Všemocný Zabiják. "Je pro mne těžké tomu uvěřit."

"Děkuji vám," zaradoval se Dat. "Vy mnoho tváří nevidáte, jinak byste věděl, jak je moje odlišná."

"Už nejsem král," povzdychl si starý válečník, "a moc toho slíbit nemohu. Ale pro vás, Date, vždycky budu mít masku, kdyby vás někdy unavilo žít na obloze."

"Děkuji vám." Datovy bledé oči jasně vzplanuly. "Navždy budu pečlivě střežit vzpomínky na Lorku, kde nejsem o nic méně lidský než kdokoliv jiný."

"Au!" vyjekl Chladný Anděl, když mu Worf nešikovně zapíchl komunikátor pod košili.

"Snad vám to dopomůže k vítězství," zadoufal Klingon.

Cvičitel zviřat jakoby zmateně zavrtěl červenou maskou. "Worfe, nechtěl byste s tváří, jako je ta vaše, raději zůstat tady, kde můžete nosit masku?"

"Ne," odpověděl Worf. "Dávám přednost návratu na Enterprise, kde musím v kráse soutěžit jenom s nezamaskovanými lidmi."

Riker si nasadil masku Nájezdníka a upravil si řemínky. "Jak vypadám?"

"Jako ničema," odpověděl Všemocný Zabiják. "Chci se vás zeptat, Rikere, co hodláte dělat s Lesní maskou?"

"No, zatím jsem o tom nepřemýšlel."

"Vezměte si ji s sebou," řekl starý kramář naléhavě. "Je to symbol vaší statečnosti a ušlechtilosti. Patří vám."

Poručík Worf zdvihl ze země Rikerovu dokonalou masku a zahleděl se do očních jamek z drahokamů. Pronikavé Ostří odešla napřed po silnici a vzala s sebou poniky a všechny cenné masky kromě této. "Vezmu vám ji na palubu, komandéře," nabídl se Worf. "Suvenýr z bitvy."

Will přikývl. "Děkuji vám." Jeho hlas byl uvnitř kovové masky Nájezdníka stěží slyšet. "Je těžké si představit, že brzy Lorku opustím."

"Komandéře?" zeptal se Dat, "existuje něco, co byste chtěl, abychom vyřídili kapitánovi? Pamatujte, že váš komunikátor nebude přenášet hlas. Jakmile jej stisknete, budete vy tři transportováni na palubu Enterprise."

Dat se dotkl vlastního odznaku, který odpověděl tichým zapípáním. "Dat transportní místnosti. Dva k transportu - já sám a poručík Worf."

"Ano, pane," přišla odpověď.

"Sbohem," rozloučil se Dat, když spolu s Worfem odstoupili od ostatních. Za pár okamžiků se ve dvojici světlých mračen odhmotili.

Všemocný Zabiják natáhl váhavě ruku k místu, kde se před okamžikem nacházeli. "Jste si jist, že to nebolí?"

"Naprosto," ujistil Riker starého muže a poklepal mu na rameno. Trojice teď stála sama v obrovském lese, protože všichni ostatní se transportovali na loď nebo odešli napřed na místo schůzky. Velitel pohlédl na tmavnoucí mračna. "Raději půjdeme, pokud máme do soumraku dorazit do tábora Ferengů."

Teď byla řada na starém Lorčanovi, aby položil Rikerovi ruku na rameno. "Děkuji vám za pomoc, příteli."

"Pojďte," vyzval druhý Chladný Anděl, sešel ze silnice do tmavého lesa a kynul Všemocnému Zabijákovi a Willu Rikerovi, aby jej následovali. Riker a Zabiják uchopili jílce mečů, aby jim zabránili zamotat se v houštinách, a vyrazili za ním.

* * *

Stíny se prodlužovaly a kulhání Všemocného Zabijáka bylo čím dál zřetelnější. Tři falešní nájezdníci zpomalili. Chladný Anděl byl zaměstnán sledováním stopy a Riker dával pozor na starého válečníka, jehož bolest skrývala červená maska.

"Jak na tom jste?" zeptal se starostlivě.

"O mě si nedělejte starosti," zavrčel Zabiják úsečně. "Jenom si šetřím síly."

"Nečekejte, že vás ponese," zažertoval Chladný Anděl.

"Neunesli byste ani můj meč," odfrkl si posměšně starý válečník.

Riker zavrtil hlavou. "Mohli jsme se nechat transportovat Enterprise blíže k táboru Ferengů. Celý tento pochod nebyl nutný."

"Transportovat," opakoval Všemocný Zabiják. "Tak nazýváte všechna to mizení a znovuobjevování?"

"Ano," odpověděl Will, "ve skutečnosti to je velice bezpečný postup."

"Pro mě ne." Sesazený král sáhl pod kazajku a vytrhl komunikátor. S pokrčením ramen jej hodil do černoty lesa.

"Co to děláte?" zvolal Riker a vrhl se za odznakem. Ale stěží viděl na tři metry před sebe, natož aby našel malý odznak v hustém houští.

"Vím, že jste to myslel dobře," vysvětlil Zabiják, "ale raději zemřu, když si budu proboujovat cestu, než abych nechal proměnit své tělo v mračno hořícího popela."

"Já taky," přidal se Chladný Anděl a mrskl svým odznakem do houští. "Vy půjdete napřed a transportujete se. My Lorčané musíme dělat věci naším vlastním způsobem."

"Správně," potvrdil Všemocný Zabiják.

Ale Riker pořád vrtěl hlavou. "Lorkanský způsob nikdy není snadný, že ano?"

Mlčky kráčeli dál stmívajícím se lesem. Riker doufal, že tábor Ferengů najdou brzy, protože budou potřebovat veškerou sílu a úskočnost. Jakou taktiku zvolit? přemýšlel. Zaútočí na Ferengy v barácích? Počkají, až budou na cestě? Provedou manévry k odvrácení pozornosti? Při myšlence na poslední manévry k odvrácení pozornosti, který nařídil, se pousmál a rozmyslel si to. Nejbezpečnější postup pravděpodobně bude nic nedělat a neplánovat, dokud nebudou chvíli pozorovat situaci. Nejdůležitější bylo, aby je přijali jako nájezdníky a vyzvali, aby se připojili k tlupě.

Konečně před sebou v lese zahlédl slabou záři. Teď už kraj pohltila naprostá temnota a všichni si oddechli, když spatřili cíl. I když byla zima, Will zjistil, že jak přidávají do kroku a přibližují se ke strašidelnému kruhu světla uprostřed stromů, potí se mu dlaně a zrychluje dech.

"Ať za nás mluví Chladný Anděl," varoval jej Všemocný Zabiják. "Já jenom něco zabručím o svém zranění a vymyslím si nějakou divokou historku o tom, jak jsem k němu přišel. Když budete chtít, můžete dokonce hrát němého."

"Zahraji to podle sluchu," rozhodl se Will a nervózně polkl. Fázy nebudou účinkovat a meč mu byl příliš cizí zbraní, než aby se na něj mohl spolehnout.

Riker s přivřenýma očima hleděl na světlo a pomyslel si, že to není totéž světlo, co viděl časně ráno. Ochranná koule se vznášela několik metrů nad zemí, zatímco tohle světlo slabě pulsovalo těsně nad jilem jako táborový oheň.

"Počkejte," zašeptal a zastavil Chladného Anděla a Všemocného Zabijáka. "Myslím si, že něco je jinak."

"Ale ne, je to stejné," trval na svém Chladný Anděl a zamával netrpělivě rukou. "Jdeme dál."

Pak se změnil vítr a do nosních dírek jim zavanul odporný zápach smrti. Obezřetně pohlédli jeden na druhého a Zabiják s Chladným Andělem tasili meče. Chladný Anděl je pořád vedl a váhavě jim kynul. Rikerova ruka zapátrala po komunikátoru.

Ze zápachu se jim začal zvedat žaludek, ale to bylo sotva horší než pohled, který se jim naskytl, když dorazili do tábora. Oba Ferengové viseli nízko nad zemí na nejvyšší borovici.

Odvrátil oči, ale pohled na zemi nebyl o moc lepší. Půl tučtu pobitých nájezdníků leželo v bizarních polohách. Obraz strašidelně osvětlovala ferengská koule, která nyní pateticky pulzovala na zemi, a uprostřed rozbitých stěpů v ní vřezlo lorkanské kopí.

Ze všeho nejúžasnější bylo, že uprostřed krvavé lázně ležel s roztaženýma rukama a nohama mrtvý nájezdník s maskou Moudrosti.

Chladný Anděl se obezřetně krčil a bodal do mrtvol mečem. "Myslím, že jsou všichni mrtví. Vypadá to, jako by zaútočili na Ferengy a pak bojovali mezi sebou."

Když Všemocný Zabiják převrátil nohou jednoho z nájezdníků a vzal mu meč, otupěle přikývl. "Už jsem zažil, že se něco podobného stalo kvůli obzvláště cenné masce. Pořád napadali jeden druhého, dokud nikdo nezbyl. Vítězovi zbylo právě tolik síly, aby si mohl nasadit masku, a pak zemřel."

"Byl jeden den králem," poznamenal Chladný Anděl, sklonil se a opatrně sňal masku Moudrosti z obličeje vítěze zalitého krví. Riker se rychle podíval jinam.

Chladný Anděl vytřel červy z vnitřku masky. "Víte, Zabijáku, možná jsem se mýlil. Možná, že maska Moudrosti si přece jenom vybírá toho, kdo ji bude nosit. Už o tom nikdy nezapochybuji."

Všemocný Zabiják moudře přikývl a otočil se k Rikerovi: "Povězte o tom Datovi. On také nevěřil v sílu masky."

Riker přešel pohledem po krvavé lázni a byl vděčný, že má masku. Nechtěl, aby někdo v tu chvíli spatřil jeho výraz.

Chladný Anděl zabalil masku Moudrosti do nepromokavého plátna a zkoušel si ji připevnit na záda. "Zabijáku, mohl byste mi pomoci?"

"Zajisté," kývl starý Lorčan a hnal se mu na pomoc. Riker se přinutil myslet na něco jiného, než co nabízelo okolí.

"Co teď uděláte?" zeptal se bývalého krále. "Jak chcete Pronikavé Ostří povýšit na královnu?"

Všemocný Zabiják rozhodl ruce. "Bude nosit masku a všichni budou vědět, že my si myslíme, že na ni má právo. Možná ji budou naslouchat, možná ne, ale já se domnívám, že ano. Možná bude muset rozmlátit jednu nebo dvě hlavy, ale to bude ta lehčí část. Jestli dokáže vládnout moudře, pak to bude ku prospěchu celé Lorky. A já budu nosit masku Velvyslance a pokusím se vyjednávat s vámi cizinci."

Chladný Anděl si odfrkl do studeného větru, jako by se snažil vyčistit si nos od zápachu. "Vypadněme odsud." Zdvihl drahocenný náklad na svalnatá ramena a zmizel v lese.

"Hodně štěstí," popřál Will a stiskl Všemocnému Zabijákovi ruku. "Pokusíme se brzy vrátit."

"Přijďte na trh," zahalekal starý válečník pyšně. "Uvidíte, jak bude má dcera korunována na královnu."

"Pokusím se," slíbil Will.

Sledoval, jak oba muži mizí v černých lesích, zatímco praskot větví postupně odumíral. S nezvyklým pocitem melancholie velitel Riker sáhl do kapsy a tůkl do komunikátoru.

Transportoval se na palubu Enterprise ještě v úplném přestrojení, takže vyděsil několik techniků. Rychle si sundal masku Nájezdníka a popadl jílec meče, aby se nerozhoupal. Překvapeně si uvědomil, že misi dokončil s několika pozoruhodnými suvenýry, včetně Lesní masky, kterou už dopravil na palubu Worf.

"Omlouvám se," řekl obsluze transportéru a sestoupil z terminálu. "Dobrá práce." Zvýšil hlas. "Riker můstku."

"Jste tady brzy, Jedničko," odpověděl kapitán Picard živě. "Ferengové se určitě nesnažili moc bojovat."

"Nemohli. Když jsme tam dorazili, byli všichni mrtví. Ferengové byli zabiti nájezdníky, a ti se postupně pozabíjeli navzájem. Vzali jsme masku jednomu mrtvému muži."

"Chápu," zareagoval zamyšleně kapitán. "Není divu, že velitel ferengské lodi byl tak podrážděný. Mají to všechno na svědomí, ale přijdou a obviní nás, že ukrýváme jejich výsadkový tým. Dopřejte si čas, abyste se dal do pořádku, Jedničko, a pak se hlaste na můstku. Já se pokusím vymyslet, jakým způsobem to s nimi ukončit."

"Ano, pane." V rozpacích pohlédl na operátory transportéru, kteří se usmívali jeden na druhého, a špinavý nájezdník vykročil z místnosti, zatímco meč mu zvonil v pochvě.

Když Riker dorazil na můstek, pozdravily ho úsměvy Deanny Troi, Wesleyho Crusher a Data, ale Worf s kapitánem Picardem zachovali kamenné tváře, zatímco stáli tváří v tvář rozzlobenému Ferengovi, který jim z obrazovky držel kázání.

"A chci, abyste věděli," chrllil ze sebe humanoid podobný šelmě, "že činíme Federaci plně zodpovědnou za to, co se stalo naší obchodní delegaci. Žádáme náhradu škody, obzvláště za velmi cennou masku, která se měla nacházet ve vlastnictví našich společníků."

Picard zdvihl ruku. "Okamžik, prosím. Teď je na můstku velitel Riker. Právě se vrátil z Lorky."

Riker vystoupil a přikývl. "Vlastně jsem neviděl, co se stalo, ale důkazy naznačují, že vaši lidé byli zabiti lorkanskými nájezdníky, s nimiž cestovali. Možná byste si měli příště vybírat důvěryhodnější spojení."

Malý humanoid se vztyčil na křesle a obrovité uši se mu natáhly. "A maska?"

Komandér nevinně pohlédl na velitele Ferengů. "Jaká maska?" zeptal se. "Lorca je plná masek."

Fereng zavrčel tak, že se to podobalo spíše zavřísknutí. "Nyní se vracíme na naši základnu, ale ještě o nás uslyšíte."

"Poslední věc," doplnil Picard. "Pokud se Lorca připojí k Federaci jako protektorát - a my plně očekáváme, že tak učiní - bude vám dovoleno zde obchodovat pouze tehdy, pokud přesně dodržíte směrnice Federace. Nehodláte-li to respektovat, nevracejte se."

Fereng zlostným úderem vypnul obrazovku a Riker se zešíroka usmál na Picarda. "Ta poslední část se mu nelíbila. Ale kdo bude s Lorčany vyjednávat? Zrovna nám došli velvyslanci."

"Je to na vás, Jedničko. Hvězdná flotila nám udělila povolení zůstat několik dalších dní na orbitě. Kdyby vám to nevadilo, myslel jsem, že byste vy a Dat mohli navštívit trh a promluvit si s Pronikavým Ostřím o připojení k Federaci."

Will ztlumil hlas. "Pane? Nechtěl byste to raději udělat sám?"

Jean-Luc zavřel hlavou a nostalgicky se usmál. "Ne. Dal bych přednost tomu nemuset se s ní znovu loučit."

Will přikývl. "Rozumím, kapitáne."

"Kromě toho," dodal Picard s posměšnou vážností, "zdá se mi, že si vzpomínám, jak kdosi říkal, že vedení výsadkového týmu by mělo být záležitostí prvního důstojníka."

Nyní byla řada na Rikerovi, aby se usmál. "Kdyby Lorca byla trochu méně nebezpečná, bylo by to skvělé místo pro dovolenou."

"Ale není méně nebezpečná," připomněl mu kapitán. Sklopil oči. "A ještě něco, Jedničko, na dnes večer jsem naplánoval pohřeb podporučíka Greenblattové. Potom bych jí chtěl připít v Přední desítce."

* * *

Riker s Datem vystoupili na terminál transportéru a překontrolovali si přístroje. Will měl dva komunikátory, jeden na hrudi a druhý v bundě. Druhý komunikátor byl ten, který Dat pozměnil, aby vyslal signál k okamžitému transportu na palubu Enterprise. Koneckonců ještě pořád nevěděli, co mohou na Lorce očekávat. Dat nesl pouze kufík s články a směrnicemi Federace, které měly být ponechány Lorčanům, kdyby projevíli zájem o připojení.

Na cestu si nevzali fáze ani masky. Přicházeli v míru a sami za sebe.

"Jste si jistý souřadnicemi?" zeptal se Riker.

"Na planetě se postupně vytváří malé město," odpověděl android. "Vrstva mračen je neobyčejně slabá a dovoluje nám monitorovat jeho růst. Domnívám se, že na Lorce se odehrává něco mimořádného."

"Zjistíme co." Riker pokynul obsluze transportéru. "Energii."

Nečekané zmotnění obou důstojníků na planetě přitáhlo jistou pozornost, protože k němu došlo hned za jevištěm, kde jakýsi kouzelník právě hypnotizoval dav. Zaslechli reakce davu naplněného bázní, poodtáhli plachtu s barevnými proužky a spatřili postavu zahalenou do prostěradla, která se vznášela několik metrů nad dřevěným jevištěm. Byly jí vidět jenom hlava a nohy.

"Jak je to možné?" zeptal se užaslý Dat.

"Nerad ti to kazím," zašeptal Will, "ale pravděpodobně před sebou drží pár falešných nohou. A stojí pod prostěradlem, nevznáší se."

"Ach," řekl zřetelně zklamaný Dat.

"Pánové," oslovil je úsečně odmítavý hlas. Otočili se a spatřili shrbeného starce, který měl na sobě elegantní masku vousatého lidského obličje.

"Výtečné Ruce!" zvolal Riker. "Vy nás nepoznáváte? Byli jsme ve vaší vesnici."

"Ovšemže." Starý výrobce masek přikývl. "Ale kde jsou vaše masky? Kde je Lesní maska?"

"Masky jsou v bezpečí," ujistil jej Will. "Rozhodli jsme, se že si je na tuto cestu nevezmeme. Nechtěli jsme být omylem považováni za Lorčany."

"To nebude nic složitého," řekl výrobce masek a uchopil je za ruce. "Proto pro mne královna poslala - abych navrhl zvláštní masky pro lidi z oblohy. Nyní můžete nosit masky a být sami sebou."

Will Riker pohlédl na Data a usmál se.

"Pojďte," poručil Výtečné Ruce a odvedl je ze zákulisí. "Můj stánek není daleko. Jestliže se tady budete procházet bez masek, budete větší atrakcí než ten podvodník venku."

Kráčeli za barevnými stánky a plachtami, aby nepřilákali pozornost návštěvníků trhu. Slyšeli temperamentní smlouvání, údery kladiv do hliníku a skřípot hrnčářských kol. Cítili, jak se na rožnících peče maso a ryby, a vůni olejových parfémů a rozpáleného kadidla. Podívali se na cirkusáky a akrobaty a zaslechli i dětské jásání.

"Zmínil jste se o královně," řekl Dat. "Byla Pronikavé Ostří uznána vládkyní?"

"Z větší části ano," odpověděl Výtečné Ruce. "Odevšad pořád proudí lidé - nikdy nebylo takové shromáždění - ale hned se s nimi její stoupenci setkají u brány a poví jim, že masku Moudrosti nosí někdo nový. V příhodnou dobu jim poskytuje slyšení a prokázala, že je velmi přesvědčivou mladou ženou. Po celý den a noc se setkávala s lidmi všech masek."

"Napadl ji někdo?" zeptal se Riker.

Výrobce masek pokrčil nahrbenými rameny. "Ano, hrstka tvrdohlavých šlechticů, ale tomu nemohla zabránit. Všechny souboje odložila, dokud se jí nezahojí zranění, a doufáme, že si to vyzyvatelé do té doby rozmyslí."

"Á, už jsme tady, můj malý stánek." Rozvázal provaz z rybích střivek a nechal je vejít do zadní části. Stánek nebyl ani zdaleka malý a Rikerovi bylo jasné, že královna určitě musela poslat vůz, aby ho sem přivezl. Zdi pokrývaly výjimečné masky zdobené drahokamy, péry a dalším exotickým materiálem v oslnivých barvách. Na rybářském háku visela úžasná maska Hromu.

Laskavá tvář namalovaná na masce Výtečných Rukou skoro zamrkala. "Nepochybně zde vidíte mnoho masek, které jsem nevyrobil já. Já, ehm, s pomocí svého nového partnera jsem doplnil obvyklý inventář."

Přední částí stanové střechy nakoukla dovnitř z prашné cesty maska Velvyslance. "Byl nejvyšší čas, že ses vrátil," řekl jakýsi hlas. Pak maska couvla překvapením. "Rikere, Date, jaký pohled na uvítanou!"

Všemocný Zabiják se přiběhl do stanu, stiskl jim ruce a srdečně je přivítal.

"Musíme jim ukázat jejich nové masky," zahalekal starý válečník, ale Výtečné Ruce tento příkaz očekával a stál již za nimi se dvěma stejnými hliníkovými maskami pomalovanými nejsvětější lososovou barvou, jakou bylo možné si přestavit, a nad očima protkanou klikatými rubínovými pruhy. Masky zřetelně připomínaly oblohu Lorky v celé její hrůzné nepředvídatelnosti. Otvory pro oči, nos a ústa lemovaly černé drahokamy. Will si pomyslel, že v mnohém ohledu je návrh variací velvyslance masky.

"Nazýváme ji maskou Federace," řekl výrobce masek pyšně.

Riker s Datem s úctou přijali umělecká díla. "Jaká čest," řekl Will. "Ponecháme si je navždy na palubě naší lodi s nadějí, že se na Lorku vrátíme."

"Tato maska bude uložena do našeho počítače," dodal Dat, "aby měli všichni návštěvníci z Federace masky ve správném provedení."

Bývalý král zatleskal. "Pojďme se podívat na královnu. Určitě ji potěší, když vás uvidí v nových maskách." Pak se zastavil, jako by si to rozmyslel. "Pochopitelně, že napřed si seženeme nějaké jídlo. Čekal jsem dlouho, než se tenhle líný nádeník vrátí." Ukázal na Výtečné Ruce, který ani v nejmenším nevypadal dotčeně.

"Promiňte, pane," řekl starostlivě Dat.

"Ano, můj statečný příteli?"

"Kde je Reba? Má se dobře?"

Kramářovy oči uvnitř lesklé masky jako by trochu zestárly. "Vrátila se ke svému druhu. Domnívám se, že poznala, že už nejsem král. Ale mám pocit, že jsem své spojení s vírdžany naplnil. Když jsem vládl, zacházel jsem s nimi slušně a myslím si, že nová královna učiní totéž."

"Možná jednoho dne zjistíme, jak jsou inteligentní," dodal Dat.

"Ano, ale napřed zjistíme, kolik toho dokážeme sníst."

Snědli pár placatých plodů se zelenou dužinou podobných sladkým bramborům a několik opečených ryb, které vypadaly lépe, když je stáhli z kůže, a zamířili ke stanu Pronikavého Ostří. Na každém kroku hrozilo, že je trh zláká k podívané na akrobaty, kouzelníky a umělce všeho druhu. Na jevišti vystupoval soubor herců, kteří předváděli víceúčelovost masek a parodovali chování určitých profesí. Další vystupovali jako tanečníci odění pouze do masek a závoje z průsvitné tkaniny. V každém stánku pracovali řemeslníci. Někteří prodávali nepromokavé stanové plátno v zářivých barvách, aby přilákali pozornost. Jiní vyráběli masky, keramiku, kamaše, boty, meče či dýky. Odevšad se linula vůně jídla.

Město stánků a stanů se nahodile rozrůstalo napříč loukou beze stromů, která vypadala jako vyschlé dno jezera. Ale dokonce i uprostřed toho zmatku bylo snadné najít stan Pronikavého Ostří, protože před ním čekala dlouhá řada gratulantů a zvědavců. Z hovorů vyplývalo, že většina přišla jenom proto, aby viděla masku Moudrosti, a neměla ke sporu s novou královnou Lorky žádný důvod. Když procházel Všemocný Zabiják, někteří se uctivě uklonili. U čelní stěny stanu je pozdravili sluhové Pronikavého Ostří, jejichž počet se nyní zvětšil na čtyři a kteří se zdatně a přičinlivě zabývali přijímáním návštěvníků. Všemocný Zabiják se dvěma nebeskými hosty byl přijat ihned.

Ve stanu byla tma a chlad a očividně bylo věnováno mnoho úsilí, aby obydlí působilo vznešeně, ale uklidňujícím

dojem. Nikde neležely ani nevisely žádné zbraně. Vlastně tam nebylo nic, co by odvádělo pozornost návštěvníků od vysoké královny. Pronikavé Ostří byla oblečena do prosté nachové kazajky, hnědých kamaší a hnědého šátku. Zdálo se, že posvátná maska Moudrosti se podřizuje majestátu osoby, a přesto její vířící mozaika s rubínovou hřívou vrhala na stěny osvětlené svítilnami záři vrcholné autority.

Když návštěvníci vešli, Ostří jim pokynula, ale pokračovala v rozhovoru se dvěma otrhanými hochy, kteří se nezdáli o moc starší než deset let. Možná to byli bratři. Obličje jim zakrývaly primitivní masky z jílu, ale vzrušená gesta prozrazovala, jak jsou novou královnou okouzleni.

"Dovolte nám, abychom vám sloužili, prosím," naléhal menší chlapec. "Jsme dost staří na to, abychom za vás mohli bojovat!"

"Díky práci na farmě jsme vyrostli silní," tvrdil jeho bratr a hlas se mu nervózně zadrhával. "Vypadáme jako ti v maskách Sluhů."

"Jsem si jista, že ano," řekla královna. "Ale než vás budu moci přijmout, musíte sloužit jako řemeslní učedníci. K čemu mi jste teď, když nemáte žádné schopnosti ani řemeslné dovednosti?"

Chlapci pohlédli jeden na druhého. "Jsme dobří rolníci," zapištl starší.

"Tak se vraťte domů a farmařte. Vypěstujte jídlo pro všechny lidi, které tady vidíte. Pokud vám to nevyhovuje, tak se dejte do učení k některému z obchodníků nebo řemeslníků. Až se vyučíte užitečné živnosti, přijďte mě znovu navštívit. Ale bojovníky nepotřebuji, protože nebuduji armádu."

* * *

Jeden ze sluhů dal chlapcům znamení a oni se cestou ven nešikovně ukláněli. "Děkujeme vám, Vaše Výsosti. Vrátime se brzy!"

Rozrušení chlapci nacouvali do Rikera s Datem, kteří je jemně navedli k východu ze stanu. Pronikavé Ostří došla k návštěvníkům a velmi neformálně jim nabídla ruku. Riker ji nesměle odpověděl; pořád se ještě cítil zmaten proměnou, ke které došlo u Pronikavého Ostří a celé Lorky v několika posledních dnech. Vypadalo to, jako by žena i společnost dozrálý současně v důsledku jediné události: předání masky Moudrosti nové vládkyni.

"Otec říkal, že se vrátíte," stiskla Rikerovi ruku. "Prokázal, že je velmi moudrým rádcem."

Riker ukázal kolem. "Váš trh na nás učinil dojem, i způsob, jímž jste mírumilovně zahájila svou vládu. Musíte z toho mít velkou radost."

"Ano, teď jsem oficiální vládkyní," přisvědčila a rozpačitě se dotkla tajuplné mlhoviny masky Moudrosti. "Jak se vám líbí masky Federace?"

"Jsou nádherné," odpověděl Riker. "Pro nás i pro Federaci jsou velkou poctou."

Královna vyhlédla ze dveří. "Jste jenom dva? Jean-Luc Picard nepřišel?"

"Bohužel ne," odpověděl velitel. "Stejně jako vy je osoba s velkou zodpovědností."

"Přijde brzy," předpověděla Ostří důrazně. "Uděláme Lorku natolik bezpečnou, aby ji mohli navštěvovat všichni lidé."

Vyhlásili jsme amnestii pro všechny nájezdníky, kteří složí zbraně, a už nebudeme obchodovat s Ferengy. Mluvila jsem s otcem a Bylinkářem a nevidíme žádný důvod, proč bychom neměli přijmout lidi z oblohy jako své bratry. Drak nám vás kdysi vzal, ale nyní jste se vrátili - a my vám vděčíme za mnohé."

Otec dceru pevně objal. "To já vděčím za mnohé," řekl Všemocný Zabiják, "za moudrou dceru a trochu moudrosti ve stáří. Ale trápí mě, když pomyslím, že naše země není pro naše předky vhodným místem k návštěvě."

Riker se dotkl komunikátoru. "Riker můstku."

"Tady Picard," odpověděl kapitán. "Jak vám to jde?"

Pronikavé Ostří se se zájmem předklonila a prohlížela si malý odznak, z něhož se ozýval hlas Jean-Luca. "Kapitáne," pokračoval Riker, "nevěřil byste, jak báječný - a mírumilovný - je lorkanský trh. Jsem s královnou a jejím otcem, vznešeným velvyslancem, a ujišťuji mě, že je planeta pro návštěvníky bezpečná. Dokonce vytvořili zvláštní masky pro členy posádek Federace. Navrhují, abychom zůstali několik dalších dní a každému poskytli možnost dovolené na planetě. Včetně vás."

"To rád slyším," odpověděl kapitán. "Vyřídte královně a jejímu otci, že je chovám v nejvyšší účtě a řekněte jim, že je na Enterprise spousta lidí, kteří dychtí po návštěvě Lorky."

Možná, že si to jen představoval, ale Willa Rikera napadlo, že vidí, jak se maska Moudrosti usmívá.